

چیرۆکستان

(دهق و رهخه)

- * چیرۆکستان
- * دهق و رهخه
- * وهرگێپانی له فارسییهوه: همه کهریم عارف
- * له بلاوکراوهکانی لقی کهرکووکی به کیتیی نووسه رانی کورد - 1
- * هونه رکاری ناوهوه: کاوه فاروق
- * نهخشه ی بهرگ: فههد شوانی
- * چاپی به کهم - ۲۰۰۵

و له فارسییهوه: همه کهریم عارف

۲۰۰۵

دژمان

چیرۆکی چیخۆف

دکتۆر کريلوف، پزیشکی دهولته تی بوو، تاقه کورپیکي شهش سالانی هه‌بوو و نیوی ئاندری بوو، نزیکه‌ی سه‌عات (ده‌ی تاریکه شه‌ویکی مانگی نو، ئەم تاقانه‌یه‌ی به نه‌خۆشی مله‌خره‌ مرد، ریک له‌ ده‌مه‌دا که ژنه‌که‌ی دکتۆر له‌به‌رده‌م قه‌ره‌وتیله‌ی کورپه‌ مردوه‌که‌یدا به‌چۆکدا هات و یه‌که‌مین شالای نائومییدی برستی لی بری. له‌ زه‌نگی ده‌رگا‌که‌یان درا. ده‌نگی زه‌نگه‌که‌ له‌ هۆله‌که‌دا ده‌نگی دایه‌وه‌.

مالی دکتۆر هه‌ر که‌ زانیان مله‌خره‌ له‌ مالیا‌ندا په‌یدا بوو، بۆ به‌یانی هه‌موو نوکه‌ره‌کانیان ئیزن دا، کريلوف خۆی چوو به‌ر ده‌رگا، له‌ مالیه‌وه‌ چۆن بو واهی چوو به‌ر ده‌رگا. کراسیک و ئیله‌کیکی له‌به‌ر بوو. نه‌ دوگمه‌ی ئیله‌که‌که‌ی داخست و نه‌ده‌ست و ده‌موچاوی وشک کرده‌وه‌. ئەسه‌فیه‌ی ده‌ستی سووتاند بوو. دالانه‌که‌ تاریک بوو. کابرا هاته‌ ژوو‌روه‌وه‌، نه‌ده‌ناسرایه‌وه‌، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ دیار بوو که‌ میانه‌ بالا، ملیتیچیکی سپی له‌ مل و رهنگی په‌ری بوو، هیند رهنگی سپی ببوو که‌ وه‌ژوو‌ر که‌وت له‌ تو وایه‌ دالانه‌که‌ی رووناک کرده‌وه‌، کابرای میوان زمانی تیکنالابوو به‌ هه‌زار حال تا پرسى: (جه‌نابی دکتۆر له‌ مالییه‌؟)

کريلوف وتی: (به‌لێ له‌ مال، چیت گه‌ره‌که‌؟)

کابرای میوان گه‌شایه‌وه‌ وتی: (تۆ جه‌نابی دکتۆری؟ زۆر خۆش‌حالم.) له‌ تاریکییه‌که‌دا ده‌ستی بۆ ده‌ستی دکتۆر گێرا، هه‌ر که‌ ده‌ستی دکتۆری به‌ر ده‌ستان که‌وت به‌توندی گۆشی و وتی: (زۆر خۆش‌حالم، جاریکی دیکه‌ش به‌خزمه‌ت گه‌ییوم، ئەگه‌ر بیرت مابێ من (ئه‌بوگین)م ناوه‌، ئەم هاوینه‌ له‌ مالی (گنوشیف) به‌ خزمه‌ت گه‌یشتم زۆر خۆش‌حالم که‌ وای له‌ مال. مه‌حز بۆ په‌زای خوا، ده‌ست نه‌نه‌ی به‌روومه‌وه‌و بلتی به‌م دره‌نگه‌ شه‌وه‌ له‌ گه‌لت نایه‌م، ژنه‌که‌م له‌ په‌ر له‌زریکه‌ی داو که‌وت، حالی خراپه‌. عه‌ره‌بانه‌شم له‌ گه‌لت خۆه‌یناوه‌..)

کابرای میوان به‌قسه‌و په‌فتاریدا دیاربوو په‌ریشان و خه‌مبار، ده‌توت له‌ ناگریکی بێ ئامان یان سه‌گیکی هار ترساوه‌و به‌ئاسته‌م رۆحی پێ ماوه‌. ته‌نانه‌ت نه‌یده‌توانی جله‌وی هه‌ناسه‌ برکییه‌که‌شی بگری، به‌ده‌نگی له‌رزۆک

و لی‌کدا لی‌کدا قسه‌ی ده‌کرد. راستگۆیی و ترسیکی مندالانه‌ له‌ قسه‌کانیدا دیار بوو، وه‌کو یه‌کیگ زاره‌ته‌ره‌ک بووبی، به‌په‌رپه‌چری و تیکه‌لوییکه‌لی قسه‌ی ده‌کرد و گه‌لی قسه‌ی بێ سه‌روبه‌رو نابه‌جی له‌ زاری ده‌رده‌په‌رین، له‌سه‌ری رۆیی: (هه‌ر خه‌می ئه‌وه‌م بوو که‌ خوا نه‌خواسته‌ له‌ مال نه‌بی، به‌ درێژایی رێگا دل‌م له‌مستمدادا بوو، هه‌یزه‌ خه‌راکه‌، فریام که‌وه‌، جله‌کانته‌ له‌به‌رکه‌و با برۆین، ئیواره‌ (پاچینسکی) هاته‌ میوانیم، پاشان ئەلکساند زمیو‌ق‌چیش هات، هه‌لبه‌ته‌ ده‌یانناسیت. دانیشتبووین بۆ خۆ قسانمان ده‌کرد، پاشان هه‌ستاین بۆ چا خوارده‌وه‌، له‌ په‌ر ژنه‌که‌م هاواری لیته‌ستا، ده‌ستی به‌ دل‌یه‌وه‌ گرت و که‌وت به‌سه‌ر کورسییه‌که‌دا، هه‌لمان گرت و برده‌مانه‌ سه‌ر جیگا‌که‌ی، نیوچه‌وانیم به‌ده‌رمان چه‌ور کرد، ئاوی ساردم به‌ ده‌موچاویدا په‌رژاند، ئیدی بوو به‌ جه‌نازه‌و له‌و گۆره‌ که‌وت. ده‌ترسم دل‌ی وه‌ستا، خه‌راکه‌، برۆین، بابیشی به‌نه‌خۆشی دل‌مرد).

کريلوف مات و بیده‌نگ گوتی گرتبوو، هینده‌ بیده‌نگ بوو ده‌توت تاقه‌ وشه‌یه‌کی روسی نه‌ده‌زانی، وه‌ختی ئه‌بوگین جاریکی دی نیوی پاچینسکی هینا و باسی خه‌زووری کردو جاریکی دی که‌وته‌ گه‌ران به‌دوووی ده‌ستی دکتۆردا، دکتۆر سه‌ری با‌داو هاته‌ قسان، زۆر به‌بێ ئارامی و بێ قه‌راری قسه‌ی ده‌کرد: (بمبوره‌، ناتوانم له‌ گه‌لت بێم، چونکه‌ هه‌موو پینج ده‌قعه‌ نابێ که‌ کورپه‌که‌م مرد).

ئه‌بوگین تۆژی کشایه‌وه‌ وتی: (به‌راست؟ خوايه‌ له‌م به‌خته‌! چ رۆژیکی شوومه‌! چ ریکه‌وتیکه‌! به‌لێ ئەمه‌ ئیراده‌ی خوايه‌و گه‌رانه‌وه‌ی نییه‌) ئەبوگین ده‌ستی به‌کیلونی ده‌رگا‌که‌وه‌ گرت، سه‌ری داخست و له‌ فکران ر‌اچوو، دیار بوو نه‌یده‌توانی به‌ده‌ستی به‌تال بگه‌ریته‌وه‌، دوو دل‌ بوو که‌ په‌روا، یا هه‌ولتیکی دیکه‌ش له‌ گه‌لت دکتۆردا بدات، که‌وته‌ سه‌ر ده‌ست و پیتی کريلوف و به‌خه‌مباریه‌وه‌ وتی: (دکتۆر من هه‌ست به‌ وه‌زعی تۆ ده‌که‌م، خوا ناگاداره‌ خۆم به‌ شه‌رمه‌زار ده‌زانم له‌م کاته‌دا ته‌کلیف‌ت لی بکه‌م، به‌لام چ بکه‌م؟ من نالیتم، تۆ بلتی روو له‌ کوێ بکه‌م؟ جگه‌ له‌ تۆ چ دکتۆریکی دی له‌م ناوه‌ نییه‌. بیکه‌ به‌ خاتری خوا له‌ گه‌لم وه‌ره‌، خۆت ده‌زانی شته‌که‌ بۆ خۆم نییه‌، من نه‌خۆش نیم..)

هه‌ردوو بیده‌نگ بوون، کريلوف پشتی کرده‌ ئه‌بوگین، تۆزیک ویتستا و ئەوجا به‌ئه‌سپایی له‌ دالانه‌که‌وه‌ خۆی به‌ ژوو‌ری میواندا کرد، وه‌زعی نا‌ناسایی و په‌فتاری ئامیر ئاسا بوو، گلۆپیکي کوژاوه‌ی میزان کرد،

تهمه شایه کی کتیبیکئی نهستووری وازی سهر میتزیکئی کرد.

دکتور خوشی نهیده زانی بوئم کارانه دهکا، چونکه لهو دهمه دا نه مه بهستیکئی تایبه تی هه بوو نه بیری لهشتیک ده کرده وه، ههر بیریشی نه مابوو که کابرایه کی غه ریب له بهر دالانه که ویستاووه و چاوه روانی نه وه، کپی و تاریکیی ژووهره که هینده دی خه مبارو بی تاچه تیان کرد، که له ژوووری میوانه وه چوووه ژوووری کارکردنه که خوی، لاقی راستی له راده به دهر قورس بوو، که وته له په کوتخ به دووی کیلونی ده رگاکه دا. نازای له شی سست و خاوبوو، وه کو یه کپک به ریکه وت ریتی که وتبیته مالتیکی بیگانه یان بو یه که م جار له ژبانیدا مه ست بووبی، گپژو سه رسام که وتبووه بهر شه پۆلی کۆمه لئی هه ست و سۆزی تازه وه. هیله پرووناکییه ک که وتبووه سهر کتیبه کانی نیو تا قیکئی ژوووری نووستنه که ی، نه پرووناکییه له گه ل بونی نه سفه نیک و سپرتوی ژوووری نووستنه که، تیکه ل ببوو. دکتور شه که ت و خه مبار خوی دا به کۆلی کورسییه کی پشت میتزه که یدا. بو ساتی چاوانی گپژو ویژی برینه کتیبه کان که له بهر پرووناکییه که دا ده ره وشانه وه، نه و جا هه ستاو چوو بو ژوووری نووستن. لیره دا، له ژوووری نووستندا مهرگ بالی به سهر هه موو شتیکدا کیشابوو، هه موو شتیک؛ بچوو کترین شتی نیو ژووهره که باسی لافاوو توفانیکیان ده گپرایه وه که تپه ری بوو. مۆمیک له نیوانی کۆمه لئی شووشه و قوتوو کۆزه دا له سهر ته پله کی دانرابوو و ده سووتا. چرایه کی گه وره ش له سهر دۆلابی دانرابوو، مۆم و چراکه، تاچه پرووناکیی ژووهره که بوون.

کوره که یان له سهر قهره ویله یه کی نزیکئی په نجه ره که ره ق پراکشابوو.

چاوانی نه بله ق ببوون و ماکی سه رسامییه ک به چاره یه وه دیاربوو. جووله ی نه ده کرد، پیده چوو چاوه نه بله قه کانی سات به سات تاریک و تاریکتر بن و زیاتر به قوولا بچن، دایکی دهستی خستبووه سهر له شی کوره که ی و دهموچاوی له چرچه فه کاندان قوم کردبوو و بهرانبهر قهره ویله که ی چۆکی دادابوو. نه ویش وه کو کوره که ی بی جووله بوو، به لام نازای به دده نی وه کو بیی نیو تاو ده له رزی! به هه موو هپزو توانای باوه شی به قهره ویله که دا کرد، ده توت له وه ده ترسیت نه و نارامییه ی بالی به سهر خوی و هه موو شتیکدا کیشاوه بشیوی و سهر له نوئی بوو و ژیتنه وه، په توکان، چه رچه فه کان، قاپ و ئامانه کان، نه و دلۆبه ئاوانه ی سهر عارده که، نه و فلچه و مراکانه ی لیره له وی که وتبوون، شووشه یه ک ده رمانی سپی، هه وای

ناخوشی ژووهره که ههر هه موو بی گیان و مات و مردوو ده هاتنه به رچاو. دکتور که چاوی به ژنه که ی که وت، هه لوهسته یه کی کرد. دهسته کانی له نیو گیرفانی پانتۆله که یدا گرمۆله کردن، سهری دانه واندو سه بیریکئی کوره که ی کرد، چ شتیک له سیمایدا به دی نه ده کرا، ته نیا نه و فرمیسکانه ی سهر ردینی نه بی که نه وه یان نیشان ده دا، تازه گریاوه.

نه و ترسه ی که له کاتی باسکردنی مهرگدا به خه یالماندا دی له و ژوووری نووستنه دا نه بوو، بیده نگئی و کپیی ژووهره که، وه زعی دایکه که، سیمای باوکه که، ههر هه موو سامیکئی تایبه تیان ده خسته دل، ناسکی و هه ساسی غه میکی مرۆقانه ی له وه سف نه هاتووی نه وتۆ له نارادا بوو که مه گه ر ته نیا موسیقا ده رقه تی وه سف کردنی بی، هه ست به کپی و بیده نگییبه کی به کجار ناسک و سه یر ده کرا. کریلوف و ژنه که ی هیدی و نارام بوون، نه ده گریان، وه ک بلتی نه وانیش ئیعترافیان به وه زع و حالی شاعیرانه ی خۆ ده کرد، چونکه هه ردوکیان چوو بوونه ساله وه، ئومیدی نه وه یان نه مابوو مندالی دیکه یان بی.

دکتور چل و چوار ساله، مووی سپی بووه له ته مه نی راستیی خوی پیرتر دنوتینی. ژنه جه رگ سووتا وه که شی هه رچه ند ته مه نی سی و پینج ساله، به لام ته و او ژاکاوه و تیکچوو، ئاندری نه ک ههر تا قانه یان بوو به لکو دوا مندالیشیان بوو.

دکتور، به پپچه وانه ی ژنه که یه وه، له و با به ته مرۆقانه بوو که له کاتی په ستی و غه مباری و سه غله تیدا چه ز به جوولان ده که ن، پینج ده ققه به ک به دیار ژنه که یه وه ویستاو نه و جا له ژوووری نووستن وه ده رکه وت، لاقی راستی ته و او به رز کرده وه، خوی به ژوویریکی چکۆله دا کرد که تاکه قه نه فه یه کی گه وره نیوه ی پر کردبووه، له ویوه خوی به مو به قه که دا کرد. به ده وری وه چاخه که دا سووپرایه وه، دانه وییه وه و له ده رکه به کی بچووکه وه هاته به ردالانه که.

دیسان زه لامیکئی ملپپچ له مل و په نگ په ریوی لی به دیار که وت.

نه بوگین هه ناسه یه کی هه لکیشاو وتی: «هاتیت» کیلونی ده رگاکه ی گرت و وتی: «فه رموو با بروین.» دکتور که وته له رزین، لپی راماو وتی:

- نه دی پیم نه وتی ناتوانم بیم؟ چ کابرایه کی سه یری!

- دکتور ئاخر منیش به شه رم، وه نه بی به وه زعی تو نه زانم: باوه ر بکه پر به دل هاوبه شی خه متم.» نه بوگین دهستی خستبووه سهر ملپپچه که ی و به دهم

تکاو و چاوه دهیوت: «خۆ من بۆ خۆم ناوی. و چات لێ دهکهم ژنهکهم خهريکه دهمری. ئەگەر گویت له ناله و هاواری دهبوو، ئەگەر رهنگو روویت دهبینی، ئەوسا نهههقت نهدهگرتم! سهیری من بکه، و امزانی چوویت خۆت بگۆری! دکتۆر و چات لێ دهکهم، مهحز بۆ پهزای خوا، پیاوی چابه تا درهنگ نهبووه با برۆین.»

کریلوف ماوهیهک بێدهنگ بوو، ئەوجا وتی: «ناتوانم لهگهلت بێم» و خۆی بهژووری میواندا کرد. ئەبوگین دووی کهوت، قۆلی گرت و وتی:

- دهزانم تۆش خه مباری و ناههقت نییه، بهلام من بۆ کارێکی سووکه له به دووتدا نههاتووم، بۆ ئەوه نههاتووم ددانێ چارهسههه بکهی یا گهواهینامهیهکی پزیشکگه ریم بۆ بنووسیت. هاتووم که ژبانی مرۆقتیک رزگار بکهی.» عهینی گه دایان دهپارایهوه: «ژبانی مرۆقتیک کهم نییه، له ههموو غه مێکی شهخسی گه وهرتره، تکات لێ دهکهم هیمهتی بکه، به ناوی مرۆقايه تیبیهوه تکات لێ دهکهم.»

کریلوف به دلتهنگییهوه گوئی: «ئاخر مرۆقايه تی دووسه رهیه، به ناوی هه مان مرۆقايه تیبیهوه تکات لێ دهکهم که له گه ل خۆت مه به.

خوایه، تووشی چ بووم! من به توێزی خۆ به پێوه دهگرم و توش مرۆقايه تیم بهگژدا دهکهی. باوهر بکه، بێشم هیچم پێ ناکرێ. به که لکی چ نایه، ئاخر چۆن ژنهکهم به ته نهی به جێ بێلم؟ نا، نا...»

کریلوف دهستی هه لته کاند، پشتی کرده ئەبوگین و له سه ری رۆیی: «... له من گه رهک نییه، به داخه وه... به پیتی قانونی مه دهنی، بهرگی سێزده مه جبوورم بێم و توش هه قی خۆته پشتی ملم بگری و به زۆر له گه ل خۆت به ری، قهیدی نییه بمکوژه، به لام من ناتوانم، ته نانهت ناتوانم قسان بکه م. بمبووره.» ئەبوگین دیسان دهسته و دامینی کهوته وه و وتی: «خوا هه لئاگری به محوژه و هه لامم بدهیه وه، دوا ی قانونی مه دهنی و بهرگی سێزده بپێته وه.

من هه قی ئەوه م نییه به توێزی له گه ل خۆت بهرم، ئەگه ر دتی وهره، ئەگه ر نایه ی هه وائه به خوا بی، به لام من چ زۆر یکم نییه، و چات لێ دهکهم. ژنیکی گه نهج خه ریکه دهمری، تۆ خۆت ده لیتی تازه کوپه که ت مردووه، جا تۆبهک به و هه موو خه مه وه له خه م و ترسی من نه گه ی کێ لیم تیبیگا؟

دهنگی ئەبوگین له داخا له خه فه تا ده له رزی. ئاوازی قسه کانی گه لێ له خودی قسه کان کاریگه رتر بوو، ئەبوگین یه کجار به خه مه وه بوو، به لام وشه کانی قه به و قه له وو بێ گیان و ده ستکرد ده هاتنه بهرچاو. به خۆشی

ههستی به مه دهکرد. جا بۆ ئەوه ی دلی دکتۆر نه رهنجی، هه ولێ ده دا ئەگه ر به وشه دکتۆری بۆ نه یه ته ره و، ئەوا به ره فتارو کرووزانه وه له وه ته ری سوژی بداو قه ناعه تی پێ بکا. به شتیه یه کی گشتی، وشه هه ر چه ند جوان و ناسک بێ، ته نیا کار له که سانی بێ خه م ده کن، وشه هه میشه ئەو توانا و ده سه لاتهی نییه که خه لکانی زۆر شاد یان زۆر خه مبار پازی بکا، چونکه باشتربین ده رب ری خۆش حالیی زۆر و غه می زۆر، بێ ده نگییه. ئاشقان له بێ ده نگیدا باشت ره زمانی یه کدی حالی ده بن. وه عه ز دادانیکی گه رموگۆری سه ر گۆری مردوویهک ته نیا کار له بێگانان ده کا. ژن و مندالی ئەو مردووه، ئەو وه عه زه گه رموگۆره یان به لاره ساردو هیچه، کریلوف مات و بێ ده نگ و یه ستابوو. که ئەبوگین پتر له سه ر پیرۆزی و فیداکاری پیشه ی دکتۆران رۆیی، دکتۆر به توندی وتی:

- زۆر دووره؟

- هه ر سه عاته ر پێیهک ده بێ. ئەسه په کانم ئەسه پی چاکن، دکتۆر وه عدی شه ره فت ده ده می که به سه عاتی بته م و بته ی نه مه وه.

ئهم قسه نایه ی دوا یی، گه لێ زیاتر له چه مکی «مرۆقايه تی» و «پیشه ی پیرۆزی دکتۆران» کاری له دکتۆر کرد. تۆزی راماو ئاهیتی هه لکی شیا: «چا که، برۆ با برۆین!»

به په له رۆیی، به دوو دلایه وه خۆی به ژووری کاره که یدا کردو خیرا به پالته یه کی ده لبه وه گه راپه وه، ئەبوگین گه شایه وه، که وه ته مه رایی دکتۆر، یارمه تی دا تا پالته یه کی له بهر کردو ئەوجا به دوو قۆلی له مال و ده ده رکه وتن. دنیا تاریک بوو، به لام هیشتا ش له دالانه که ی مالی دکتۆر روونا کتر بوو، له تاریکییه که دا؛ بالای به رزو که می کووری دکتۆر، ردینه ته نک و درێژه که ی، که پوو به رانییه که ی به ئاشکرا دیار بوو. له ته نه شت دکتۆره وه، ده موچاوی پان و بێ په نگی ئەبوگین، کلاوه چو که که ی که به هه زار حال که لله ی دا پۆشی بوو، ده بینرا. ملپێچه که ی هه ر له پێشه وه سه پی ده چۆوه، له پشته وه وه بن قه ره درێژه که ی که و تبه وو. ئەبوگین له و ده مه دا که یارمه تیی دکتۆری ده دا تا سه رکه و ی و له نیو عه ره بانه که دا جیگیر بێ، به ئەسه پایی وتی: «باوه ر بکه هه ست به خه می تۆ ده که م.» و به عه ره بان چیه که ی وت: «باژۆ (لیوک) ی ئازیز باژۆ، تا ده توانی خیرا باژۆ.»

عه ره بان چیه که به په له وه ریکه وت، یه که م جار گه بشته نه ئاستی ریزه خانوویه کی رووت، ئەم خانووانه له دوری هه وشه ی خه سه ته خانه یه ک

گیرسابوونهوه، هه‌موو لایه‌ک هه‌ر تاریک بوو، ته‌نیا له‌و سه‌ری هه‌وشه‌که نه‌بێ که رووناکییه‌ک له‌ په‌نجه‌ره‌ی ژوو‌ریکه‌وه ده‌بریسکایه‌وه‌و په‌رژینی باخیکی رووناک کردبۆوه.

سێ په‌نجه‌ره‌ی نه‌ۆمی سه‌رتی خانوویه‌کی ته‌نیا له‌ تاریکییه‌که‌دا بێ په‌نه‌قتر ده‌یاننواند، نه‌وجا عه‌ره‌بانه‌که‌ که‌وته‌ نێو تاریکییه‌کی نه‌نگوسته‌چاوه‌وه، ته‌نیا خسه‌خشی گه‌لای دره‌ختان و بۆنی کارگ ده‌هات. ده‌نگی پێچکه‌ی عه‌ره‌بانه‌که‌، ته‌یرو تووی خه‌به‌ر کرده‌وه‌و له‌نیو لقوپیوپی دره‌خته‌کانه‌وه‌ که‌وتنه‌ جموجوول و فریادی خه‌مناک، وه‌ک بلێی ده‌یانزانی کوره‌که‌ی دکتۆر مردووه‌و ژنه‌که‌ی نه‌بوگین زۆر نه‌خۆشه‌، له‌ چره‌ دارستانه‌که‌ رته‌ بوون.

تا‌کوته‌راو لێره‌وله‌وێ دره‌ختان ده‌که‌وتنه‌ به‌رچاو، پاشان تا‌قه ده‌وه‌نێک په‌یدا بوو، هه‌وزه‌ ئاوێک به‌حاله‌ ده‌ره‌وشایه‌وه‌و سه‌یبه‌ری گه‌وره‌ له‌ باوه‌شیدا مه‌ت ببوون، ئێستا عه‌ره‌بانه‌که‌ به‌ پێده‌شتیکی ته‌خت و هه‌مواردا داده‌کشا. ده‌نگی ته‌یرو توو زۆر له‌ دوور ده‌هات، به‌لام هه‌ر زوو هه‌موو شتی‌ک کپ و خامۆش بوو.

کریلوف و نه‌بوگین به‌دریژایی رینگه‌ بێده‌نگ بوون، تا‌قه جارێک نه‌بوگین ئاهێکی قوولی هه‌لکێشا و له‌بن لێوه‌وه‌ وتی: «که‌ ده‌ردیکی گرانه‌، بنیاده‌م هه‌یچ کاتێ که‌ سوکاری به‌قه‌د کاتی خه‌ته‌ری له‌ ده‌ستدانیان خۆش ناوی.»

کاتێ عه‌ره‌بانه‌که‌ به‌هیتواشی له‌ چۆمیک ده‌په‌ریسه‌وه‌، کریلوف له‌ پر پاپه‌ری و ترسی لێ نیشته‌. وه‌ک بلێی له‌ داکشانی ئاوه‌که‌ ترسا. به‌خه‌م و که‌سه‌ره‌وه‌ وتی: «ئارێم بکه‌ن با‌بچم یه‌کی‌ک بنێرمه‌ کن ژنه‌که‌م، فه‌قیه‌ به‌ ته‌نیا‌یه‌، پاشان دیمه‌وه‌ خزمه‌تتان.»

نه‌بوگین بێده‌نگ بوو. عه‌ره‌بانه‌که‌ به‌ له‌قه‌له‌ق به‌سه‌ر به‌رده‌کاندا رته‌ ده‌بوو، له‌ که‌ناریکی قومه‌لان رته‌ بوو و که‌وته‌ رێ، کریلوف ئالفاوی کول و که‌سه‌ری خۆی بوو. به‌ده‌م خه‌موخه‌فه‌ته‌وه‌ ده‌یروانییه‌ ده‌وروبه‌ر، کو‌تایی جاده‌که‌ له‌ به‌رتیشکی کزی ستیره‌کاندا نه‌ده‌بینرا.

دره‌ختی بی له‌ که‌ناره‌که‌دا ریزبان به‌ستبوو و غه‌رقی تاریکی بوون. پێده‌شته‌که‌ی ده‌شتی رۆژه‌لات، بێ هه‌وراز و نشیو، ته‌خت و ساف وه‌کو ئاسمان بێ کو‌تایی بوو، جار‌جاری لێره‌ له‌وێ له‌دوور‌را رووناکییه‌ک به‌رز ده‌بۆوه‌، پێده‌چوو له‌ کی‌لگه‌و په‌ریزه‌کاندا ئاگر بکه‌نه‌وه‌، به‌ده‌ستی رۆژئاوا‌و شان به‌شانی جاده‌که‌ گردۆلکه‌یه‌کی، بچووک قوت بۆوه‌و بنچک

و ده‌وه‌ن به‌ سه‌رییه‌وه‌ مه‌ت ببوون، مانگ سوورو گه‌وره‌و بێ جوول‌ه‌ له‌ ئاستی گردۆلکه‌که‌ به‌ئاسمانی وێستا‌بوو. ته‌نکه‌ ته‌مێک رووی دا‌پۆشی بوو، گازه‌ هه‌ور ده‌وریان گرتبوو، له‌ تو‌وا‌یه‌ ئیشکی ده‌گرن تا نه‌وه‌ک له‌ پر ئاوبایی و له‌ ده‌ست بچێ! سروشت و هه‌موو دیمه‌نه‌کانی سارد و سه‌رو خالی له‌ ئومێد ده‌هاته‌ به‌رچاو. زه‌وی وه‌کو چۆن ژنیکی زیز له‌ ژوو‌ریکی تاریکونوته‌ که‌دا به‌ته‌نی داده‌نیشیت و هه‌ول ده‌دا یادی رابردو نه‌کاته‌وه‌، غه‌مبارو که‌سه‌ردار بوو، ده‌ستی له‌ به‌هارو هاوین شو‌رد بوو، به‌ناچاری چاوه‌نۆزی زستان بوو، تا چاو هه‌ته‌ری ده‌کرد، سروشت تاریک و سارد و سه‌رو پر که‌ندو کلو‌ده‌هاته‌ به‌رچاو، کریلوف و نه‌بوگین و مانگی سوور هه‌لگه‌راو ئه‌م هه‌موو شته‌یان نه‌ده‌بینی و نه‌یانده‌توانی خۆی لێ‌ببۆین. تا عه‌ره‌بانه‌که‌ نزیکتر ده‌بۆوه‌، نه‌بوگین بێ قه‌رارتر ده‌بوو، هه‌لده‌ستایه‌ سه‌ر پێیان، له‌پشت عه‌ره‌بانچیه‌که‌وه‌ ده‌یروانییه‌ پێشێ، نه‌نجام عه‌ره‌بانه‌که‌ گه‌ییه‌ به‌ر قالد‌رمه‌یه‌ک که‌ که‌پرێکی به‌سه‌ره‌وه‌ قوت کرابۆوه‌. نه‌بوگین روانییه‌ په‌نجه‌ره‌ رووناکه‌کانی نه‌ۆمی ژیره‌وه‌. به‌ئاشکرا ده‌نگی هه‌ناسه‌دانی ده‌بێسترا. له‌گه‌ل دکتۆردا وه‌ژوو‌رکه‌وتن، به‌خه‌مباریه‌وه‌ ده‌سته‌کانی پێکدامالین و وتی: (ئه‌گه‌ر شتی روو بدا ده‌مرم...) گو‌یی بو‌کی و بێده‌نگی ماله‌که‌ هه‌ل‌خست و نه‌وجا له‌سه‌ری رۆی: (چ ده‌نگی نا‌ژنه‌وم، یه‌عنی ساغ و سه‌لیمه‌؟!...) نه‌ده‌نگی نه‌سه‌رتیه‌ له‌ دالانه‌که‌وه‌ نه‌ده‌هات، هه‌ر چه‌ند چراکان رووناک بوون، به‌لام پێده‌چوو هه‌موو ماله‌که‌ له‌ غورابی خه‌ودا بێ، ئێستا دکتۆر نه‌بوگین له‌به‌ر رووناکییه‌که‌ یه‌ک‌دی‌یان به‌جوانی ده‌بینی. دکتۆر زه‌لامیکی بالا به‌رزی نه‌ختی کۆم بوو، به‌خۆی ساده‌و جلو‌به‌رگه‌که‌ی ساده‌تر بوو، لێو نه‌ستوو‌ر. قولنگه‌ که‌پوو، ده‌موچاو ژاکاو، نیگاسارد، به‌گشتی پیاویکی بێ باک و بێ مه‌نه‌ت بوو. قژی ته‌نکی و چرجولۆچی ده‌موچاوی، ر‌دینه‌ ته‌نکه‌ زوو سه‌پی بووه‌که‌ی، رووی گه‌رژو مۆنی، سارد و سه‌ری له‌گه‌ل خه‌لکیدا، سه‌سه‌ختیه‌که‌ی و هه‌ر هه‌موو نه‌مانه‌ رۆژانی تالی رابردوو، چاره‌نووسی پر جه‌ورو جه‌فاو مه‌شه‌قه‌تی ژیان و رهنج بیه‌ری مرۆقی بیری بنیاده‌م ده‌خسته‌وه‌، ئه‌گه‌ر ته‌ماشایه‌کی هه‌یکه‌ل و که‌له‌شیت کردبا، باوه‌رت نه‌ده‌کرد ئه‌م پیاوه‌ ژنی هه‌بێ و توانیبیتی به‌دی‌ار جه‌نازه‌ی منداله‌که‌یه‌وه‌ گریابێ، به‌لام نه‌بوگین جیا‌واز بوو، توندوتۆل و تۆکمه‌ بوو، قژی زه‌رد، که‌له‌ی زل بوو، ده‌موچاوی هه‌رچه‌ند پان و گه‌وره‌بوو، به‌لام ناسکییه‌کی تایبه‌تی هه‌بوو، جله‌کانی هه‌ل‌بژارده‌و له‌سه‌ر

دوا مۆد بوو، به جلویهرگه کهیدا دیار بوو که داراو دهولمه‌نده، که ریتی ده‌کر، سه‌ری قیت ده‌گرت و سینگی ده‌رده‌په‌راند، ده‌موله‌بزی شیرین بوو، که ملیتچه‌که‌ی داده‌که‌ند یان قژی رتیکده‌خست ناسکییه‌کی ژنانه‌له په‌فتاریدا به‌دی ده‌کرا، هه‌ر چه‌نده به‌ده‌م داکه‌ندنی پالتۆکه‌یه‌وه، به‌ترسیکی مندالانه‌وه ده‌پروانییه‌ قالد‌رمه‌که، به‌لام ئەم ترسه‌ش نه‌یده‌توانی بیگۆرپی، یان خۆپه‌سندییه‌که‌ی وه‌شیرتی و له‌شهووق و زهووقی بخا.

له‌وه‌مه‌دا که به‌ قالد‌رمه‌که‌دا سه‌ر ده‌که‌وت، وتی: (که‌س دیار نییه، چ ده‌نگی نایب، خواپه‌ خۆت په‌حم بکه‌ی).

دکتۆری له‌ راره‌وه‌که‌وه‌ برد بۆ هۆلێکی گه‌وره، پیاوویه‌کی گه‌وره‌له سووچتیکی هۆله‌که‌ دانرابوو، چرایه‌ک هه‌لواسرابوو، له‌وتیه‌ چوونه‌ ژووریتیکی بچکۆله‌ی جوان، ژووری دانیشتن بوو، زۆر خۆش و دلگیر بوو، رووناکییه‌کی خۆشی ئامال سوور روۆشی کردبووه. ئەبوگین وتی: (جه‌نابت لیتره‌ دانیشه‌ با خه‌به‌ریان بده‌می و هه‌ر ئیستا دیمه‌وه‌ خزمه‌تت..). کربلوف به‌ته‌نی مایه‌وه، نه‌جوانی و رازاوه‌بی هۆله‌که‌وه‌ نه‌ ئەم ماله‌ غه‌ریب و بیگانه‌یه‌ شتاقیان کاریان تێ نه‌کرد، له‌سه‌ر کورسییه‌ک روۆنیش و پروانییه‌ ده‌سته‌ به‌ سپرتۆ سووتاوه‌کانی، نیو نیگایه‌کی گلۆپه‌ سوورباوه‌که‌و جانتای چه‌لۆکه‌ی کردو ئەوجا که‌وته‌ هه‌لروانین به‌ دیواره‌کانی ژووره‌که‌دا تا بزانی سه‌عاته‌که‌ له‌ کوپیه، له‌ پر نیگای له‌سه‌ر گورگیکی به‌کا ئاخراو گیرسایه‌وه‌ که‌ وه‌کو ئەبوگین له‌خۆرازی و خۆپه‌سه‌ندبوو.

هه‌موو شتیکی کپ و ئارام بوو.. له‌ شوینیکی یه‌کجار دووره‌وه، له‌ یه‌کیکی له‌ ژووره‌کانه‌وه‌ که‌سیکی به‌ ده‌نگی به‌رز ئه‌پکی هه‌لکیشا، ده‌رگایه‌کی شووشه‌ چرکه‌یه‌کی لێوه‌هات و ئیدی هه‌موو شتیکی کپ و بیده‌نگ بوو، پینچ ده‌قیقه‌ ره‌ت بوو، کربلوف ئیدی نه‌یده‌روانییه‌ ده‌ستی خۆی، چاوی برییه‌ ئەو ده‌رکه‌یه‌ی که‌ ئەبوگین لێوه‌ی روۆی بوو. ئەبوگین له‌به‌ر ده‌رگا وه‌ستا بوو، ئەبوگینه‌که‌ی جارن نه‌بوو وه‌کو که‌و چووبوو و خۆپه‌سه‌ندییه‌که‌ی نه‌مابوو، ده‌موچاو، ده‌ستی، وه‌زع و حالی ته‌واو گۆرابوون، ئیدی یان له‌ ترسابوو یا له‌تاو ئازاریکی به‌ده‌نی بوو، که‌پووی، لێوی سمیلتی و سیمای ده‌له‌رزین، به‌لام چاوه‌کانی بریسکه‌ی ئازاریکی سه‌یریان ده‌دا. ئەبوگین به‌ هه‌نگاوی قورس و هه‌راوه‌وه، خۆی گه‌یاند هه‌واوه‌ی ژووره‌که‌! کوور بۆوه، نالاندی و ده‌ستی هه‌لته‌کاند، هاواری کرد: (فریو درام) ئەو، تا هیزی تیدابوو دانی به‌ وشه‌ی ئەودا نا: (ئهو دپله‌

فریوی داوم، روۆشتوو، به‌درۆ خۆی نه‌خۆش خست و ده‌ستی به‌منه‌وه‌ نا تا په‌دووی ئەم که‌ریباوه‌ (پاچینسکی) بکه‌وی! ئەی هاوار! هاوار له‌ خۆم!) به‌ سستی به‌ره‌و لای دکتۆر چوو، ده‌سته‌ سپی و نه‌رمه‌کانی گرت به‌ ده‌موچاوییه‌وه، به‌ده‌م داخ و خه‌فه‌ته‌وه، له‌سه‌ری روۆی: (روۆشتوو، فریوی داوم، ئاخ‌ر ئەم درۆگه‌وره‌یه‌ بۆ؟ ئەی خوای گه‌وره، ئاخ‌ر ئەم ته‌له‌که‌بازییه‌ پیسه‌ بۆ؟ ئەم ماریسه‌یه‌ تیبیه‌ بۆ؟ ئاخ‌ر من چم لێکردوو؟ په‌دوو که‌وتوو!) فرمیسک وه‌کو باران له‌ چاوانی ده‌باری، گه‌راپه‌وه، که‌وته‌ هاوچۆ به‌ ژووره‌که‌دا، ئەبوگین به‌ چاکه‌ته‌ کۆل و پانتۆله‌ ته‌سکه‌که‌یه‌وه‌ که‌ مۆدی روژ بوو، لاقی له‌ چاو به‌ده‌نیا یه‌کجار باریک ده‌هاته‌ به‌رچاو، به‌وه‌ قه‌دو قه‌لافاته‌وه‌ له‌ شێر ده‌چوو، دکتۆر له‌پر په‌له‌په‌لی پیکه‌وت، هه‌سته‌یه‌ سه‌ری، رووبه‌رووی ئەبوگین وه‌ستا و وتی: (باشه‌ نه‌خۆشه‌که‌ کوا؟) ئەبوگین هاواری کرد، قاقا پیکه‌نی، هون هون گریا، ده‌ستی هه‌لته‌کاند: (نه‌خۆشه‌که‌؟ نه‌خۆشه‌که‌؟ نه‌خۆشی چی! مه‌لعوونه، ناچیزه‌یه، نائینسانه، شه‌یتانیش په‌ی به‌م فه‌نده‌ نه‌ده‌برد: ده‌ستی به‌منه‌وه‌ نا تا بۆ خۆی په‌دووی که‌ریباویکی بکه‌وی، په‌دووی قه‌شمه‌ری، لۆتییه، چه‌کلێک، بکه‌وی! خواپه‌ چم به‌سه‌ر هات، خۆزی مردبا، قه‌ت ئەمه‌م پێ قبول ناکری، نه‌به‌خوا قبول ناکری).

دکتۆر ره‌ق راوه‌ستا، چاوی پرپوو له‌ ئەشک، ردینه‌ ته‌نک و چه‌ناگه‌ باریکه‌که‌ی که‌وته‌ له‌رزین، به‌سه‌رنجه‌وه‌ پروانییه‌ ده‌ورو به‌ری خۆی و وتی: (ئهم گالته‌بازاره‌ چییه‌؟ منداله‌که‌م مردوو، ژنه‌که‌م به‌وه‌ هه‌موو کۆل و که‌سه‌ره‌وه، به‌ته‌نی له‌ ماله‌وه‌ به‌جێ هیشتوو، خۆم له‌سه‌ر پێیان ناگرم، سێ دانه‌ شه‌وه‌ خه‌و نه‌چۆته‌ چاوانم.. له‌ وینده‌ره‌وه‌ منی هیناوه‌ تا له‌م کۆمیدیا بازارپیسه‌دا ده‌ورم پێ ببینی.. من له‌مه‌ تیناگه‌م، نه‌خیر سه‌ر له‌مه‌ ده‌رناکه‌م!) ئەبوگین یه‌کیکی له‌ کۆله‌ مسته‌کانی کرده‌وه، کاغه‌زیکی چرچولۆچ که‌وته‌ سه‌ر زه‌وی، تا توانی پێی پێدانا، ده‌توت پێ به‌ژه‌نگه‌ سووره‌یه‌گدا ده‌نی، به‌رقه‌وه‌ وتی: (سه‌یری منی نه‌فام بکه، چاوم کویر ببوو!) ده‌ستی گرت به‌سه‌رییه‌وه، ده‌توت فه‌لاحیکه‌و ته‌باره‌ گه‌مه‌که‌یان پیشیل کردوو، له‌سه‌ری روۆی: (نه‌مه‌دزانی بۆ هه‌موو روژی سه‌رمان ده‌دا، نه‌مزانی بۆ ئەم‌رۆ به‌ گالیسه‌که‌ هاتبوو؟ تۆ سه‌یری گیلی من که‌! به‌سته‌زمانی دلپاک!) دکتۆر که‌وته‌ پرته‌و بۆله‌: (من تیناگام، سه‌رم له‌م شته‌ ده‌رناچیت، ئەم فیل و ته‌له‌که‌بازییه‌ یانی چی، یانی ده‌ستخه‌رۆ کردنی

خه لکی، یانی گالته کردن به دهر دو نازاری خه لکی، مه حاله من له ژیا ما شتی وام نه دیوه!.

دکتور گیترو ویترو سه رسام، سه رسام وه کو یه کیتک له پر ههست بکا که زالمانه پییان رابواردوه، شانهمانی هه لته کاند، دهستی به یه کدا مالین، نه یه ده زانی چ بلتی و چ بکا، نیوه گیان خوئی دا به کوئی کورسییه کدا. نه بوگین به چاوانی پر فرمیسه که وه قسه ی ده کرد: (ئیستا باشه، باش، نه وای منی خویش نه ده ویست، دلئی به پیاوئیکی دیکه وه بوو، هه موو نه مانه به جیتی خوئی، به لام نه فریو فیله بو؟ نه ریسه یه بو؟ ناخر بو؟ له پای چی؟ ناخر من چ خراپه یه کم له گه ل کردبووی؟) له کریلوف نزدیک بووه وه به گهرمی وتی: (جه نابی دکتور گویت له برای خوئی بی، تو بی نه وه ی بتوهی تازه بویت به شایه تی نه کوسته ی من، منیش نامه وی چ شتیکت لی وه شیرم، باوه ر بکه کم نه پرچ براوه م خویش ده ویست، به دل و گیان ناشقی بووم، هه موو شتیکم کرد به قوربانی نه وه له گه ل که سوکارمدا تیکچووم، دهست بهرداری کاره کم بووم و ازم له موسیقا هینا، له شتی وادا چاوپوشیم لی کردوه که له دایک و خوشکی خویم نه کردوه، هه رگیز لیتی تووره نه بووم، قهت له گول کالترم پی نه وتوه ناخر نه فیله بو؟ ناخر نه گهر دلت به منوه نه ماوه دلت له جیبه کی دیبه، نه وای ریکوره وان بیلی و ته وای، به تاییه تی به خوئی ده زانی که من لیت تیده گم..).

نه بوگین به ده م فرمیسه هه لپشتنه وه، هه موو نه یینییه کی خوئی بو دکتور هه لپشت، به گهرمی قسه ی ده کردو به هه ر دووک ده ستان دلئی ده گوشی، بی سلکردنه وه، هه موو نه یینییه کی خیزانداریی خوئی هه لپشت، پیته چوو خوشحال بی به م می که نه رازانه له دلئی وه دهرنی، نه گهر سه عاتی - دووان بهو شتیوه یه قسه ی کردباو داخی دلئی خوئی هه لپشتبا، بیگومان دلئی هیوترتر ده بوو. کی ده لی نه گهر دکتور گوئی بو گرتباو دلئی داباوه، نه بوگین شیتگیر نه ده بووو کاریکی گه وجانه ی نه ده کرد! به لام به پیچه وانوه، وه ختی نه بوگین قسه ی ده کرد، دکتور ته وای گورا، تووره یی نیشته سه ر سیما ی چاره ی غه مبارترو تووره تر بوو، که نه بوگین وینه ی ژنه کی خسته به ردهستی دکتورو ژنه کی جوان و نیسه سووک بوو، به لام عه یی دنیا ته رک کردووان، وشک و بی ده ماغ بوو - لیتی پارایه وه که سه ریری نه وه وینه یه بکاو بلتی تیا ده شیت خاوه نی ده موچاویکی تاوا، درویه کی تاوا ریک بخا، دکتور له پر وه کو یه کیتک حالی لی بی، ناگر له چاوانی بیته وه، هه ستایه سه ریی و

وتی: (له گه ل منته؟ من نامه وی گوئی بگرم! نا!) هاواری به سه ریدا کردو به توندی دهستی به سه ر میزه که دا کیشا). (من نامه وی به نه یینی هیچ و بی مه عنای نیوه بزنام، نه فرهت له خوئی و نه یینیان، ناخر تو به چ روویه که وه نه م قسه قورانه بو من ده که ی یان لاتوایه هیشتا ته وای پیته رانه بواردووم! چما من گالته چی جه نایتم.. ها؟)

نه بوگین، پاشه وپاش کشایه وه وه به سه رسامی روانییه کریلوف دکتور به ده م ریشه له رزیتوه له سه ری رویی: (بوچی منت بو نیتره هینا؟ توئی بی غیرهت به ملی شکاوت ژن دیتی، توئی نامه رد به نه ستوی وردت تووره ده بی و ده یکه ی به م هه رایه، پیتم نالی من چمه له م سه ر یه شه یه؟ داستانی ناشقی نیوه چ پیوه ندییه کی به منوه یه؟ واز له من بیته و هه ره به رده وای به له سه ر دزیی تا پروومه ندانه ی خوئی و تاده توانی ده م له بیروباوه ری مرؤف دوستانه بکوته!)

دکتور به تیله ی چاوانییه جانتای چه لوکه و وتی: (پرؤ سازو سه نتووری خوئی لیته، وه کو که له شیر ی خه سیو خوئی پف بده، نه خه له تابی به پیای و ماقول رابویری، نه گهر ریزی ناگری نه وای نه خه له تابی توخی بکه وی!)

نه بوگین سوور بووه و وتی: (نه م قسانه چیبه؟) نه م قسانه نه وه یه که به خه لکی رابواردن کاریکی نامه ردا نه یه، من بابایه کم دکتور، چما لاتوایه دکتوران و کاسبکارانی به حورمهت که وه کو نیوه گه ل به ره لالانین و به مؤزه مؤز دووی ئافه رده تان ناکه ون، کریگرته و شاگردی نیوه، له نیوه که مترن، خو نه گهر واش بیر بکه نه وه هه قی نه وه تان نیبه که بابایه کی کاسبکار، دوو چاری نه م سه ر یه شه یه بکه ن. نه بوگین به کاوه خو پرسی: (به چ هه قی نه م قسانه ده که ی؟)

دکتور هه مدیس نه راندی به سه ر یانداو به توندی دهستی کیشا به میزه که دا: (نه دی تو به چ هه قیتک منت بو نیتره هینا؟ بویت هینام تا گوئی له قسه قوره کانت بگرم، به خوئی نه تده زانی له چ وه زع و حالیکدام؟ به چ هه قی گالته به خه م و خه مباریی خه لکی ده که ی؟) نه بوگین هاواری کرد: (تو شیتی پیایکی که له مه ره قی، من یه کجار غه مگینم و .. و ..) دکتور بزیه کی کرد: (غه مگین! نوبه تی نه وه قه وانیه، توو خه م کوجا مه رحه با نه وه به ره لالایانه ش که ده ستیان ده که ویتته روو، خو به به دبه خت و غه مبار ده زانن، که له شیر ی نیروه موو کیش غه مگینه، له چه وری و قه له ویی خوئی بیزاره. هه ی گه جهره گوچه رانی بی حورمهت!)

ئەبوگین ھاواری کرد: (قوربان تۆئاگات لە خو پراو، ئەم جوینانە زەلامیان لەسەر دارکاری دەکری، تیدەگە؟)
 ئەبوگین دەستی بەگیرفانی بەر باخەلە کەیدا کرد، دەفتەرچە یەکی دەرتنا، دوو پارچە پارە ی کاغەزی دەرتنا و تووری هەلدا ئەو سەر مێزە کە، پەرە ی کە پوو دەلەرزى و وتى: (فەرموو ئەو پارە کە تە، ئەو هەقى هاتنە کەت!) .
 دکتۆر پارەکانى توپ دا یە سەر زەویبە کە و تى: (بەچ روویە کەو پارە دەدە ی، ئیھانە کردن بە پارە خویش نابیتەو، عوزر لە قەباحەت خراتر.)
 ئەبوگین و دکتۆر بەرانبەر یان لیکدی گرت، تا توانیان جنیوی سووکیان بە یە کدی دا، کەسیان لە ژیاناندا تەنانت لە دنیای بی هۆشی و شیتیش دا جنیوی وا سووک و نەهەق و بی جییان بە زاردا نەهاتبوو، غەمی هەردووکیان تەواو سەری کرد بوو و لیو پێژ بوو، خەلکانى غەمگین، خو پەرست و نارەسەن و بی وێژدانن و لە شیت شیتترن و چەند شیتان لیکدی حالى دەبن ئەوانیش هەر ئەو نەندە، غەم هەرگیز بە شەر یە ک ناخا- بە شەر یە کدەخا، ئەوا غەدر دەکا و بەهەلە دا چوو، لە نیو خەلکی غەمباردا زۆر ستم زیاتر روو دەدەن و تا لە نیو خەلکانى بی خەم و بە کە یفدا.
 دکتۆر پەرزى لیبەر، گوتى: (رچات لی دەکەم بمبیرەو بە ویرانە کە ی خۆم)، ئەبوگین بە توورە یی لە زەنگیدا، کەس بە دەنگیەو نەهات، جارێکی دی زەنگە کە ی لیدایەو ئەو جە بە توورە یی زەنگە کە ی بە عار دییدا کیشا، زەنگە کە بی ناز لەسەر مافوورە کە کەوت و دەنگیکی خەمناکی وەکو نالە ی مەرگی لیو هات، نۆکەری وەژوورکەوت.

ئەبوگین بە مستە کۆلە تیی بەربوو: (باوە حیزی کە رانباوگا و پیم نالئی لە کو ی بو ی! هەر پە بێژە عەرەبانە یە ک بو ئەم پیاوە حازر بکەن و عەرەبانە تاک ئەسپیە کەشی بو خۆم نامادە بکەن)، هەر کە نۆکەرە کە ویستی برۆا، گازی کردەو: (سەبر کە سبە ی شتاقان لیبەر نامیتن، ئەک حەرامینە ی پی نەزانینە، بارو بنە تان وە پیتچن و برۆن، پیاوی دی رادەگرم، خو پریبانە!) ئەبوگین و دکتۆر هەر دوو بیدەنگ و ئارام چاوەرپی گالیسکە بوون.
 ئەبوگین گەراییەو سەر باری جارانی، خو پەسندو لە خو پرازی بە ژوورە کە دا هاتوو چۆی دەکرد، بە شیتو یە کى جوان و دلگیر سەری بادە دا، دیار بوو مژوولی دانانی پیلانیکە، هیشتا توورە ییە کە ی نە نیشتبوو وە، بە لام دەبو یست وا خو ی بنوینیت کە گو ی بە دژمنە کە ی نادا، دکتۆر بە پیو

وەستا بوو، دەستیکی لەسەر قەراخی مێزە کە بوو، بە نیگایە کى پر گومان و قول و رقنەو دە پروانییە، ئەبوگین: نیگایە ک کە تەنیا خەلکی خەمبارو بی ویزدان لە کاتى دیتنى جوانیدا دەیکەن.

دواى تۆزیک دکتۆر سواریو، لەویندەر دوورکەوتەو، هیشتا هەر ماکی رق و توورە یی بە نیگایەو مابوو، دنیا تاریک بوو، زۆر تاریکتر لە سەعاتی بەر لە ئیستا کە بەرپووبوون بو ئیتر، مانگی سوورباو کەوتبوو پشت گەردە چکۆلە کەو، هەرەکان رەوی بوونەو لە تاریکیە کە دا گوم ببوون، لیبەر لەو ی دەوری ئەستیرەکانیان دا بوو، گالیسکە تاک ئەسپیە کە بە تەقوهور، لە عەرەبانە کە ی دکتۆر رەت بوو، ئەبوگین بە سواری ئەو عەرەبانە دەرو یی، دەرو یی تا هەر حەماقە تیکی لە دەست بی بیکا.
 دکتۆر بە درێژایی ریتگا، نەبیری لای ژنە کە ی بوو نە لای ئاندری، تەنیا بیری لە ئەبوگین و ئەو کەسانە دە کردەو کە لە ماله کەیدا دە ژبان، بیرو بیری کردنەو کە ی نارەو او نامرۆفانە بوو، تاتوانی لە دلێ خویدا جوتنی بە ئەبوگین و ژنە بە درەوشتە کە ی و هەموو ئەو کەسانە ی لە مایدا بوون، دا. بە درێژایی ریتگا، نە فرەتی بو ناردن و هیششتاش هەر دلێ ئاوی نەخواردەو، هەزارو یە ک تانە و تانوتی لیدان، تاوانباری کردن، خەتاباری کردن و پیدەچوو، تامردن ئەم رقوکیە یە لە دل دەریچی.
 رۆژگار دەگوزەری، غەمی کربلوف دە بریتەو، بە لام ئەم رقوکیە یە هەر چەند لایق بە دلێ ئینسان نییە، نابریتەو، نابریتەو و تامردن لە دلێ دکتۆر لە بیری دکتۆر دە رناچی.

سەرچاوه

دشمنان، انتون چخوف، ترجمهء سیمین دانشور، چاپ ششم (۱۳۶۱).

هه‌سه‌نگاندنی «دژمان»

ره‌خه: لایونل تریلینگ

ئه‌گه‌ر که‌سیک بیه‌وی روونکردنه‌وه‌یه‌ک له‌مه‌ر ئه‌فسوونی سه‌یری به‌ره‌مه‌ین چی‌خۆف و ده‌ده‌ست بێنی، سه‌ره‌نجام روو به‌ رووی جو‌ره تایبه‌تمه‌ندییه‌کی شه‌خسی ده‌بیته‌وه که له‌ چیرۆک و شانۆنامه‌کانی چی‌خۆف-دا دیارو ئاشکرایه، ئه‌گه‌ر بمانه‌وی ناویک بۆ ئه‌م تایبه‌تمه‌ندییه‌ بدۆزینه‌وه، ره‌نگه‌ زاراوه‌ یان وشه‌ی (خاکی) هه‌لبێترین، چی‌خۆف نووسه‌ریکی زه‌ره‌ک و گه‌له‌ک به‌زه‌ینه. چی‌خۆف هونه‌ری به‌لاوه‌ گه‌وره‌و بایه‌خداربوو، جه‌ختی له‌سه‌ر کاربگه‌ری هونه‌ر به‌سار ژيانی ئیمه‌وه‌ ده‌کردو پایه‌ی هونه‌ری له‌ کۆمه‌لگه‌دا به‌پایه‌یه‌کی بالا ده‌ژمارد، به‌لام له‌ هه‌موو به‌ره‌مه‌کانی خۆیدا، سووربوو له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که بلێ لافی ئه‌وه‌ لیتادات که خاوه‌نی ئه‌و توانا به‌رزو به‌هره‌ زاله‌بی که زۆربه‌ی کات به‌زاده‌ی بلیمه‌تییه‌ هونه‌ری دیته‌ ژماردن، ئه‌و بابایه‌کی پزیشک بوو (هه‌ر چه‌ند له‌ ئه‌نجامدا وازی له‌ دکتۆری هینا و رووی کرده‌ ئه‌ده‌بیات) و وه‌کو نووسه‌ر خۆی به‌ بچووک ده‌زانی و ئه‌مه‌ سیفه‌تیکه‌ که به‌شایسته‌ی دکتۆری چاک ده‌ژمیردی؛ دکتۆریک که سه‌باره‌ت به‌ نه‌خۆشی خۆی هه‌ست به‌ به‌رعۆده‌یی ده‌کات و ریزی ده‌ردو ئازاری ئه‌و ده‌گریت. بی فیزی چی‌خۆف، نه‌ک ته‌نیا له‌ ره‌فتاریدا به‌لکو له‌ هه‌لبێژاردنی بابه‌تی چیرۆکه‌کانیشیدا به‌رچاوده‌که‌ویت، هه‌ول نادات تا بگاته‌ پایه‌ی به‌رزی تۆلستۆی و دۆستۆیفسکی، که هه‌ردووکیان هاوولاتی به‌رحه‌سته‌و دیاری نه‌وه‌ی پیش خۆی بوون، چی‌خۆف پیاویکی گه‌لیک به‌هۆش بوو و له‌وانه‌یه‌ و امان به‌بیردا بێت که له‌سه‌رده‌می ئه‌ودا، له‌ رووسیا دا شو‌رشیک له‌ حالی هه‌لایساندا بوو و ئه‌و ئاگای لینی نه‌بوو، له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا هه‌ولێ نه‌دا رووبه‌رووی مه‌سه‌له‌ گرینگه‌کانی وه‌کو سیاسه‌ت، ئایین و ئه‌خلاق بیه‌ته‌وه که له‌ به‌ره‌می هه‌ردوو که‌له‌ رۆمانووسی نیوبراودا نه‌خشی بی چه‌ندو چونبیا هه‌بوو؛ چیرۆک و شانۆنامه‌کانی ئه‌و، به‌شیه‌یه‌کی راسته‌وخۆ خۆیان له‌ قهره‌ی کاروباری به‌رواله‌ت سه‌ره‌کیی خه‌لکی یان چه‌مکین ئالۆزو ته‌مومژاویی خه‌روه‌ر ناده‌ن. چی‌خۆف له‌ ده‌رپینی سروشتی بوونی مرۆقدا ئاماژه‌ به‌ هه‌ستین ناکام، ئومیدی به‌باچوو، له‌ خۆبێگانه‌بوون، بی تاقه‌تی و

خه‌مساردیی خه‌لکانیک ده‌کات که رۆژگارێک لیوان لیوی تاسه‌ی فه‌ژین و ژیان بوون، چی‌خۆف له‌ رینگه‌ی خه‌مخۆری تایبه‌تی خۆبه‌وه‌ پیمان ده‌لیت که ژيانی مرۆف به‌و جو‌ره‌ی که له‌ سه‌رده‌مانی رووسیای تزاریدا ده‌گوزه‌را، به‌پراده‌یه‌ک سنووردارو پر کۆسپ و ته‌گه‌ره‌ بووه‌ که ره‌فتارو هه‌ست و سۆزی ده‌رپری گه‌وره‌یی و شکۆداری که ئیمه‌ حه‌ماسیان ناوده‌نه‌ین، له‌ هه‌یچ کونیکه‌وه‌ دیار نه‌بوون. نکۆلی کردنی چی‌خۆف له‌ شیوازی حه‌ماسی (پاله‌وانی)، نه‌ک هه‌ر له‌سه‌رده‌می خۆیدا یان له‌سه‌رده‌می ئیمه‌دا وه‌کو نووسه‌ریکی هه‌ره‌تایبه‌تی ده‌یناسینی، به‌لکو به‌گرینگترین ره‌وت و ریتازو ره‌وشی ئه‌ده‌بیاتی سی یان چوار سه‌ده‌ی رابردووی جیهانی ده‌زانری، واته‌ ناوی چی‌خۆف به‌ئه‌ده‌بیاتی دژه‌ حه‌ماسییه‌وه‌ ده‌به‌ستیه‌وه‌. زاراوه‌ی حه‌ماسه (پاله‌وانی) به‌گوته‌ی چه‌مک و واتاو به‌کاره‌ینانی له‌ میژووی ئه‌ده‌بیاتدا، به‌پله‌ی یه‌ک، له‌ چوارچیه‌ی زاراوه‌ی ئه‌خلاقدا، ناهپۆری و جیتی نابیه‌ته‌وه‌، به‌لکو پێوه‌ندی به‌باسی ره‌فتاره‌وه‌ هه‌یه، ئه‌م وشه‌یه‌ له‌ به‌کاره‌ینانی ناو عه‌وامی خه‌لکیدا، جو‌ره‌ دلیری و پاله‌وانیه‌کی بالا ده‌گه‌یه‌نی و ماناکی له‌م توخوبه‌ هه‌یه‌تر ناروات، پاله‌وانی یان دلیری، هه‌رچه‌نده‌ له‌ چه‌مکی کۆنی ئه‌ده‌بیادا کاراکته‌ری حه‌ماسی ره‌گه‌زیکی گرنگه‌، به‌لام به‌ته‌نیا نه‌خشی یه‌ک لاکه‌ره‌وه‌ی نییه‌و بایه‌خه‌که‌شی له‌وه‌دایه‌ که کاراکته‌ر یان که‌سی به‌ده‌ر له‌ دلیری، ره‌نگه‌ له‌ یقارو سه‌نگینیش به‌ده‌ری، چونکه ئه‌وه‌ی که چه‌مک و مانا به‌کاراکته‌ری حه‌ماسی (پاله‌وانی) مه‌لحه‌می ده‌به‌خشیت و یقارو سه‌نگینیه‌، وێرای ئه‌مه‌ش، و یقار چلۆنایه‌تییه‌کی ئه‌خلاق نییه‌، به‌لکو چلۆنایه‌تییه‌کی رواله‌تییه‌، چلۆنایه‌تییه‌ که له‌ شیواز یان له‌ ره‌فتاره‌وه‌ هه‌لده‌قولی.

هه‌ر هه‌موو ته‌قلیدو دابه‌ ئه‌ده‌بییه‌ حه‌ماسییه‌کان له‌ ئه‌وروپادا به‌شیه‌یه‌کی راسته‌وخۆ له‌سه‌ر بناغه‌ی ئه‌و پیناسه‌یه‌ رۆنراون که ئه‌رستۆ بۆ قاره‌مانی کلاسیکی تراژیدی کردووه‌، له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا قاره‌مان له‌ هه‌موو ته‌قلیدو دابه‌کاندا، به‌که‌سیک ده‌وتری که هه‌م به‌ زه‌بری پایه‌ی به‌رزی کۆمه‌لایه‌تی و هه‌م به‌زه‌بری تایبه‌تمه‌ندی ئه‌خلاقیی خۆی، و امان لی بکات ریتو حورمه‌تی بگرین. هه‌روه‌ها قاره‌مان، ده‌بی خودان ره‌فتارو رواله‌تیکی وه‌هابی که ده‌گه‌ل ئه‌خلاق و پایه‌ی به‌رزی خۆیدا بگۆنجیت و بسازیت. ئه‌رستۆ حه‌ماسه (مه‌لحه‌مه) ته‌نیا له‌ چوارچیه‌ی جو‌ره‌ نووسینیکی شاعیرانه‌دا، واته‌ تراژیدی پیناسه‌ ده‌کات و ئیدی نه‌ک ته‌نیا له‌ باره‌ی ئه‌و

چاره‌نووسه کاره‌ساتا و بییه‌وه که پیشانی ده‌دات، به‌لکو له‌باری شت‌وازیسه‌وه لیتی ده‌کۆلتیته‌وه و پیتی له‌سه‌ر ئه‌وه‌ش داده‌گریت که هه‌موو ره‌گه‌زه‌کانی ئه‌م شت‌وازه-واته زمان، مۆسیقا، جوولّه و جلو به‌رگ-ده‌بی نیشانه‌وه به‌لگه‌ی گه‌وره‌یی و شکۆداری بی، تراژیدی کۆن لافی ئه‌وه‌ی لینه‌ده‌دا که بایه‌خی به‌و شته‌ده‌دا که ئه‌ورۆ پیتی ده‌لین ریالیزم.

وه‌کو له‌پیناسه‌که‌ی ئه‌رستۆدا ده‌رده‌که‌ویت، تراژیدی مرۆقه‌کان ره‌سه‌نتر له‌وه‌ی که له‌حه‌قیقه‌تدا هه‌ن، نیشان ده‌دات، قاره‌مانی تراژیدی له‌سه‌ر شانۆ ره‌سه‌نایه‌تی خۆی به‌شت‌وازی که له‌سایه‌یدا قسان ده‌کات و ره‌فتار ده‌کات، ده‌نوینی و ده‌بی ئه‌وه‌مان له‌یاد بی که له‌سه‌ر شانۆدا قاره‌مان به‌راستی قالب و فۆرم به‌بوونی خۆی ده‌به‌خشیت. له‌لایه‌کی دیکه‌وه، سروشتی ئه‌ده‌بی و نمایشی مه‌لحه‌می لاری له‌وه‌ نییه که کار له‌سه‌ر ژیا‌نی واقیعی بکات، مه‌ماسه، له‌راستیدا، که مه‌ال‌خوازییه که که مرۆقان له‌گینه ئاره‌زووی ئه‌وه له‌هزرۆ بییری خۆدا په‌روه‌رده بکه‌ن که پیتی بگه‌ن، به‌گوته‌یه‌کی دی، هه‌مان که مه‌ال‌خوازی که له‌قالبی چلۆنایه‌تی یان سیفه‌تین جوراوجۆردا ده‌بنه‌هۆی ئه‌وه‌ی که مرۆف ئاشقی شیعریان شانۆ بن، ره‌نگه له‌ژیا‌نی رۆژانه‌ی ئیتمه‌دا حوکمی ئاره‌زوو و حه‌ز په‌یدا بکه‌ن، بۆ وینه و یقارو سه‌نگینی که چلۆنایه‌تییه که له‌شت‌وازی یان له‌ره‌فتارداو له‌هه‌مان حالدا زۆر چه‌مکی ئه‌خلاق و کۆمه‌لایه‌تی روون و بایه‌خداری له‌خۆگرتوه، به‌شت‌وه‌یه‌کی هیمایی ئاماژه بۆ مافی ریزگرتن و قه‌درگری ده‌کات، که خۆی له‌خۆیدا چلۆنایه‌تییه‌کی هه‌مه‌په‌سند. هه‌روه‌ها مه‌ماسه چونکه له‌بنه‌ره‌تدا په‌یوه‌سته به‌ئه‌ده‌بیات و نمایشه‌وه‌وه له‌لایه‌کی تره‌وه به‌رزی به‌شته سواوه‌کان ده‌به‌خشیت، ده‌گریت دژده‌اوهری ده‌ره‌ه‌ق بگریت و ئه‌م ئه‌نجامگیرییه به‌ده‌ست به‌یتریت، چونکه مه‌ماسه شت‌وه له‌ناوه‌رۆک و رواله‌ت له‌واقیعی به‌بالا تر ده‌ژمیتریت، بۆیه درۆ رواله‌تی و موباله‌غه ئامیژه. خه‌یال و ئه‌ندیشه‌ی مه‌ماسی، هه‌موو کاتیک، ته‌نانه‌ت له‌ناو یونانییه‌کانیش، له‌ریگه‌ی نمایشنامه‌ی کۆمیدییه‌وه گالته‌ی پیتی کراوه. له‌سه‌ده‌ی شازده‌یه‌مدا، گالته‌کردن به‌قاره‌مانانی مه‌ماسی (مه‌لحه‌می) یه‌کیک له‌ناوه‌رۆکه گه‌وره‌کانی ئه‌ده‌بیات بووه، شکسپیر له‌به‌ره‌مه‌تی خۆیدا، به‌شت‌وه‌یه‌کی سه‌تخی نکۆلی له‌فه‌رو شکۆداری ئه‌و شازاده جه‌نگاوه‌رانه ده‌کات که قاره‌مانی مه‌ماسی و تراژیدی یونان، ره‌خنه‌گرتن له‌قاره‌مانانی مه‌ماسی له‌کۆتایی سه‌ده‌ی شازده‌یه‌مدا ده‌گاته لووتکه‌ی

خۆی. دۆنکیشتۆت (۱۶۰۵-۱۶۱۵) سه‌ره‌تاو ده‌ستپیتی یه‌که‌مین رۆمانی گه‌وره‌ی دژ به‌هزرۆ خه‌یالی مه‌ماسی بوو، له‌وه‌ به‌دواوه ئیدی زۆر رۆمانی گه‌وره، هه‌ر له‌فیلینگی سه‌ده‌ی هه‌ژده‌وه بیگره تا ده‌گاته جیمیتس جویس-ی سه‌ده‌ی بیسته‌م، به‌شت‌وه‌ی کۆمیدی ده‌که‌ونه به‌راوردی ژیا‌ن، وه‌کو چۆن له‌ئه‌ده‌بیات و دابی مه‌ماسیدا به‌رجه‌سته ده‌بی و ژیا‌ن وه‌کو چۆن خۆی هه‌یه. لی هه‌ر چه‌نده نووسه‌رانی (۳۵۰) سالی رابردوو گالته‌یان به‌بیروخه‌یالی مه‌ماسی هاتین، ئه‌وا شه‌یداییا‌ن سه‌باره‌ت به‌مه‌ماسه نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه که مه‌ماسه هه‌ر به‌سه‌ر هزرۆ زه‌ینی مرۆقاندا زاله. ئه‌گه‌ر له‌گه‌ل زۆر له‌نووسه‌راندا، به‌وردی پروانینه ئه‌و رووداو هه‌یج و بازاریانه‌ی که ژیا‌نی رۆژانه‌ی ئیتمه‌ پیکده‌هین و ئه‌م ژیا‌نه ناو بنه‌ین (واقیعی) ره‌نگه ئه‌م ناوه به‌پیتی خه‌یالی مه‌لحه‌می بمانه‌بجین و بازارمان بدات. له‌وه‌یه بتوانی بوتری که سه‌رله‌به‌ری رۆمانانی ریالستی به‌ده‌ر له‌ئاماده‌بوونی خه‌یال و ئه‌ندیشه‌ی مه‌ماسی هاتونه‌ته نووسین. پیتی گومان ئه‌م خاله ده‌رباره‌ی چیرۆکه‌کی چخۆف ده‌قاوده‌ق دروسته، باشترین نمایشنامه‌و چیرۆکی ئه‌و وینه ئه‌و ژیا‌نانه ده‌گرن که کم و زۆر نیشانه‌و ماکی مه‌ماسه‌یان تیدا به‌دی ناگریت، هه‌ر چه‌نده ئه‌و وینا و ته‌سه‌وره هیشتا له‌بیروبیرویه‌ره‌ییا‌ندا ماوه که ژیا‌ن رۆژگارنیک پر بوو له‌سه‌ره‌ری و شه‌هامه‌ت و غرووریک که ئیستا چ شوینه‌واریکی نه‌ماوه‌وه هه‌روه‌ها خه‌لکی رۆژگارو سه‌رده‌مانیک ریزی خویان و حورمه‌تی خه‌لکانی دیکه‌یان ده‌گرت که ئیستا ئیدی هه‌یج شوینه‌وارو نیشانه‌یه‌کی به‌رچاو ناکه‌ویت.

چیرۆکی (دژمان) وینه‌یه‌کی زۆر ورد، غه‌مگین و کومیدی له‌مه‌ر مه‌ماسه‌دۆستی به‌ده‌سته‌وه ده‌دات، ئه‌بوگین، میردی هه‌ل‌خه‌له‌تاو، وینه‌ی هاوسه‌ره پیتی وه‌فاکه‌ی بۆ لای دکتۆر دریتز ده‌کات و دکتۆر که باوکیکی جگه‌ر سووتاو، هاوار ده‌کات: (من نامه‌وی به‌رازو نه‌یینی هه‌یج و پیتی مانای ئیوه بزانه، چ پتیه‌ندییه‌کی به‌منه‌وه هه‌یه). دکتۆر به‌کاره‌ینانی سیفه‌تی تانه ئامیزی وه‌ک (هه‌یج) و (پیتی مه‌عنا) لافی ئه‌وه لیده‌دات که خۆی پتیه‌یه‌کی مه‌ماسی هه‌یه، هه‌یچی و پیتی مه‌عنا بی دوو چلۆنایه‌تین که به‌ر له‌هه‌ر شتیک، فۆرمی ره‌سمی به‌ئینکارکردنی که مه‌ال‌خوازی مه‌ماسی ده‌به‌خشیت، باوکی جهرگ سووتاو به‌رواله‌ت له‌وانه دووره، ئه‌و واده‌زانیت که خه‌مه‌که‌ی و یقارو سه‌نگینی پیتی ده‌به‌خشیت و پایه‌ی رۆحی ده‌خزمه‌ت ده‌نی تا هه‌قیرکی پایه‌ی کۆمه‌لایه‌تی بالاتری ئه‌بوگین بکات، ئه‌مه جگه

له وهی، به دهه پرپینی دهسته واژه‌ی (مرۆقی واقیعی) واده‌زانیته که خه‌مه‌که‌ی ئیحتویار به‌بوونی ئەو ددهات و به‌حاله‌تیکی غروورو کبریاوه له‌گه‌ل هاتنی چاوه‌نوار نه‌کراوی ئازارو خه‌می ئەبوگین-دا که له ئازارو خه‌می ئەو که‌متره، هه‌ست به‌بێزاری ده‌کات: تا ئەو ده‌مه‌ی که دکتۆر کريلوف بۆ به‌ره‌فانی له‌ویقارو سه‌نگینی خۆی، خه‌می خۆی به‌کار دینێ، هه‌م خه‌مه‌که‌ی و هه‌م ویقاره‌که‌ی واقیعییه، دکتۆر، خه‌مگین و خامۆش، ده‌ست شووردو له‌ ئومیدو ته‌نانه‌ت له‌ ژبان، به‌حاله‌تیکی هینده‌ماندوو و بێ تاچه‌ته‌وه که به‌ زحمه‌ت توانای جووله‌ی هه‌یه‌و له‌ عه‌ینی حالدا به‌چاره‌یه‌کی عه‌بووسه‌وه له‌ خه‌می ئەنجامدانی وه‌زیفه‌دايه، به‌ ره‌سه‌نایه‌تییه‌کی سه‌رکێشانه‌وه، له‌به‌رده‌م ئیسه‌دا ده‌وه‌ستێ و به‌هه‌موو بوونیه‌وه‌ خوازیاری هاوده‌ردی و پێزو حورمه‌تی ئیسه‌ ده‌بیت، به‌لام کاتێ که هه‌ق به‌خۆی ددهات له‌سایه‌ی ئەو ئازاره‌وه که ده‌یچیتیت، پایه‌کی حه‌ماسی مه‌یله‌و تراژیدی وه‌رگریته، کاتێ که ده‌لیته نه‌ده‌بوو له‌ (کوئیدیه‌کی بازاری) دا گیرۆده‌ی بکه‌ن و مه‌رگی پر سویی کوره‌که‌ی به‌کار دینێ تا بکه‌ویتته سووکایه‌تی کردن به‌ ئەبوگین و له‌باره‌ی ئەخلاقیه‌وه له‌و بالا تر بنوینێ، ئیدی کارایی و کاریگه‌ریی خه‌مه‌که‌ی که‌م ده‌بیتته‌وه‌و سیمای ئینسانیه‌ی ده‌رووشیت.

هه‌موو گه‌واهی بۆ ره‌وشت چاکی دکتۆر کريلوف ده‌ده‌ین، به‌لام چیه‌خۆف کاری وه‌رگرتنه‌وه‌ی ئەم گه‌واهییه‌ یان ژێوان بوونه‌وه له‌ گه‌واهی ره‌وشت چاکی دژوارو سه‌خت ده‌کات، هاوده‌ردی و هاوسۆزیان ده‌گه‌ل ئەودا به‌هۆی پیه‌سه‌که‌ی، مه‌سه‌له‌ کوئمه‌لایه‌تییه‌کان، فیداکاری سه‌باره‌ت به‌ ژنه‌که‌ی، ته‌مه‌ن و له‌ده‌ستدانی منداله‌که‌ی دروست بووه، خه‌نیمه‌که‌ی ئەو-یان باشته‌ره‌ بوترێ دژمنه‌که‌ی له‌ خه‌مدا- به‌رواله‌ت مرۆقییه‌ که له‌ ویقار، راستگۆیی و قوولی هه‌ستدا زۆر له‌و که‌متره، کاریکی زه‌حمه‌ت نییه‌ ته‌گه‌ر په‌ی به‌وه‌به‌رین که غروورو کیسریای زه‌ده‌داری ئەبوگین به‌زوویی چاک ده‌بیتته‌وه‌و وه‌کو رقییک دژی هاوسه‌ری بێ وه‌فا به‌کار ده‌بریت، هه‌روه‌ها به‌دلنیا ییه‌وه ده‌زانین که دکتۆر نابیت به‌خواه‌نی مندالیکی دیکه‌و ئەبوگین بێ چه‌ندو چوون، ژنیکی تازه‌ دینێ، چیه‌خۆف هه‌رچه‌نده ئاگاداره که ئابوگین که‌سایه‌تییه‌کی که‌متری له‌ کريلوف هه‌یه؛ له‌گه‌ل ئەمه‌شدا گه‌واهی نه‌بوونی چاک ره‌وشتیه‌که‌ی ئەو به‌نسیبی دکتۆر کريلوف ده‌بیت، ئەوه‌ی که ده‌بیتته‌ مایه‌ی ره‌نجان و زویری چیه‌خۆف، پێ داگرتنی له‌ ئەندازه‌ پتری دکتۆره‌که‌یه که وه‌کو مرۆف و ئاده‌میزادیکی تازه‌ بار، خۆی به‌زیاتر ده‌زانێ و خه‌مه‌که‌ی

خۆی ده‌خاته خه‌مه‌تی هه‌فرکی کوئمه‌لایه‌تییه‌وه.

زۆر جار ده‌گوترێ که چیه‌خۆف پتر له‌ هه‌ر نووسه‌ریکی دی، له‌باری تیۆری و پراکتیکیه‌وه کاری کردۆته سه‌ر کورته‌ چیرۆکی نوێ، دیاره‌ چ ئیعترازیکی له‌مه‌ر ئەمه‌ نییه، به‌لام ئەوه‌ش هه‌یه که چیرۆکی (دژمنان) هه‌ر ناویکی لێ بنرێ یان هه‌ر ناویک هه‌لبرگرت، ناوی نوێ هه‌لناگریت، ئەمه‌رۆکه ..هیچ نووسه‌ریکی هه‌ق به‌خۆی نادات، که له‌ریگه‌ی نووسینی کوئمه‌له‌ په‌ره‌گرافیکه‌وه بکه‌ویتته گه‌شتاندنی بابه‌ت و ئەنجامگیریی ئەخلاق و چیرۆک به‌و شتانه‌ کۆتایی ببنێ، تیۆری نوێی چیرۆکنووسین که به‌شیکی گرینگی له‌ چیرۆکه‌کانی چیه‌خۆف-ه‌وه هه‌لینجراوه، له‌م باره‌یه‌وه ده‌لیته که رووداوه‌کانی چیرۆک، پێوسته‌ به‌بێ کوئمه‌کی ته‌فسیرو شوڤه‌ی نووسه‌ر، خۆیان قسه‌ بکه‌ن و بینه‌زمان، (چیرۆکی -گرده‌کان وه‌کو فیلی سپی وان- ای هه‌مینگوای باشته‌رین نمونه‌ی ئەم ته‌کنیکه‌یه، به‌دلنیا ییه‌وه هه‌ر نووسه‌ریکی په‌روه‌ده‌ی پێچه‌وانه‌ی شیوه‌ی چیه‌خۆف، له‌م چیرۆکه‌دا، ده‌باره‌ی کاریگه‌رییه‌ زیانه‌خشه‌کانی به‌ده‌ختی به‌سه‌ر قاره‌مانی چیرۆکه‌که‌وه، نادوێ. یان پێشبینی ئەوه ناکات که ئاینده‌ی ئەخلاق دکتۆر کريلوف چۆن ده‌بیت، به‌لام له‌ هه‌مان به‌شی چیرۆکه‌که‌، وێرای په‌رتوبلاوی، له‌و رووه‌وه که پێوه‌ندی راسته‌وخۆ به‌خوینه‌ره‌وه فه‌راهه‌م ده‌کات، جوانی و دلگه‌رییه‌کی شایسته‌ی هه‌یه، چونکه‌ رازی بوونی چیه‌خۆف به‌وه‌ی که بیتته ئاستی خوینه‌رو به‌خۆی قسه‌ی له‌گه‌لدا بکات، به‌نمونه‌یه‌کی جوانی بێ فیزی و خاکیتییه‌ی ئەو ده‌ژمیردرێ. ۱۳۷۰

سه‌رچاوه

.....

داستان و نقد داستان/جلد دوم، ص ۳۳-۴۰، گزیده و ترجمه احمد گلشیری، انتشارات نگاه، تهران، ۱۳۷۰.

پیره میتری سەر پرده که

چیرۆکی: هه مینگوی

پیره میتریکی جل و بەرگ تۆزای که عهینه کیتی چارچیوه ئاسنی له چاودا بوو، له کهناری جاده کهدا دانیشتبوو. پردیکی تهخته له سەر رووباره که دروست کرابوو، گالیسکه و ئوتومبیلی باری و پیاوان، ژنان و مندالان به سهریدا ده پهرینه وه. گالیسکه کان که قاتریان له ژێردا به سترابوو، به قورسی و ته مه لێ به هه و رازی که ناره کهدا هه لده گه ران، سه ربازه کان په رهی پتیچه کهانیان ده گرت و بو پیتشه وه یان پال ده دا. ئوتومبیله کان به زحمه ت به هه و رازه کهدا سه رده که وتن و دوور ده که وتنه وه وه هه مووان پرده که یان ده بری و ده رۆیشتن، نه و گوندیبا نه ی که تا گوزینگی پتیان له گل رۆده چوو، به قورسی هه نگاویان ده نا. به لام پیره میتره که له هه مان شوین داو به بی جولده دانیشتبوو؛ هینده شه که ت بوو که نه یده توانی تاچه هه نگاویک بنی.

من راسپێردرابوو که به سهر پرده کهدا برۆم و ته ماشای نه و سهری پرده که بکه م و بزانه که دژمن تا کویتن ده ر پیتشه وی کردوه.

که کاره که م ته و او بوو به سهر پرده کهدا گه رامه وه. گالیسکه کان که م بوو بوونه وه و چه ند که سیک مابوونه وه و به پتیان ده پهرینه وه. لێ پیره میتره که هیشتا له ویتن ده ر بوو.

لیم پرسی: «کویتن ده ریت؟»

گوتی: «سان کارلوس.» و زه رده خه نه یه کی کرد.

سان کارلوس شاری ئابادو نه ژدادی بوو، هه ر بۆیه ش که یفی به ناوه که ی هات و بزه که وته سهر لیبی.

پاشان گوتی: «ئاگاداری هه یواناتم ده کرد.»

من که به جوانی لیبی حالێ نه بووم گوتم: «ئاوها.»

گوتی: «به لێ، ده زانی، من بۆیه مامه وه تا ئاگاداری هه یوانه کان بکه م. من دواکه س بووم که له سان کارلوس وه ده رکه وتم.»

رواله تی له شوان و مه رداران نه ده چوو. روانیمه جله تاریک و تۆزاییه که ی و سیمای گه ردلی نیشته و عه ینه که چوارچیوه ئاسنه که ی و

گوتم: «هه یوانه کانت چی بوون؟»

سهری، به نائومی دییه وه، له قاندو گوتی: «هه مه جوړ بوون. ناچار بووم به جییان به یلم.» من ته مه شای پرده که م ده کرد و ده م روانییه ئاسمانی ده لتای نه بیرو «Ebro» که نه فربقیای وه بیرو مرۆف دیناوه و له بیرو نه وه دا بووم که نگێ چاومان به دژمن بکه وی. هه میشه گوتیم هه ل خسته بو که به که مین هه راو هه نگامه ی پیکادانی ته م شه ره نادیار و به ته متومه انه بژنه وم، په رمه رده که هیشتا له ویتن ده ر دانیشتبوو.

پرسیمه وه: گوتت هه یوانه کانت چی بوون؟»

گوتی: «سێ جوړه هه یوان بوون. دوو بز، پشیله یه ک و چوار جووت کوتر.»

پرسیم: «ناچار بوویت به جییان بیللی ها؟»

- «به لێ، له ترسی تو یان. نه فسه ره که پتی گوتم که له بوردی تۆیه کان دوور بکه ومه وه.»

پرسیم: «خۆژن و مندالت نین؟» و ده مروانییه نه و سهری پرده که که چه ند گالیسکه یه ک به له ز به نشیوی که ناره کهدا داده گه ران.

گوتی: «ته نه ی نه و هه یوانانه بوون که گوتم. هه لبه ته پشیله که هیچی به سهر نایه ت. پشیلان ده توانن خۆیان رزگار بکه ن، لێ نازانه نه وانی دی چییان به سهر دی؟»

پرسیم: «تۆ لایه نگری کیتی؟»

گوتی: «من عه قلم سیاسه ت نابری. ته مه نم ۷۶ ساله. دوانزه کیلومه تران به پتیان هاتووم، پیم وانیه ئیدی بتوانم له وه ی زیاتر برۆم.»

گوتم: «ئیره شویتنیکێ ته مین نییه. نه گه ر هه زت لێ بی و بتوانی، ئوتومبیله کان له و جاده یه دان که له «تورتوسا» وه رت ده بی.»

گوتی: «ماوه یه کی دیکه ش ده مینم. پاشان ده که ومه ری. ئوتومبیله کان بو کویتن ده رۆن؟»

پیم گوت: «بو بارسه لونه.»

گوتی: «من له و ناوه که س نانا سم به لام مه منونی لوتفتانم، گه له ک مه منونم.»

نیگای ماندوو پوچه لێ تی بریم و نه و جا وه کو که سیک بیه وی خه می خۆی ده گه ل که سیکێ دی دا دابه شبکات گوتی: «پشیله که هیچی به سهر

نایه ت، دلنیا م. ئیدی بۆچی خه می بخۆم و نیگه رانی بم، به لام نه وانی دی چییان به سهر دیت؟ تۆ ده لیبی چییان به سهر دیت؟»

«ههلبه ته بۆ خۆيان ريگه ده دۆزنه وه، نه جاتيان ده بێ.»

«تۆ بيت وايه؟»

گوتم: «ههلبه ته.» و ده مروانييه كه ناره دووره كه كه ئيستا چ گاليسكه به كي لي نه ده بينرا.

«باشه له ژير توپباراندا چ ده كه ن؟ ئه دي هه ر له ترسي ئه و توپانه نه بوو كه به منيان گوت له وينده ر نه ميتم.»

گوتم: «ده رگاي قه فه زي كووتره كانت كردبو وه؟»

- «به لي.»

- كه واته ده فرن.»

گوتی: «به لي.» ههلبه ته ده فرن. ئه دي ئه واني دي؟ با شتر وايه پيا و هه ر بيريان لي نه كاته وه.» گوتم: «ئه گه ر ماندويه تيت حه سا وه ته وه، با من برۆم.»

پاشان به سوربونه وه گوتم: «ده ي هه سته وه هه ول بده برۆيت.»

گوتی: «مه منون.» هه سته لاره لاري پي كه وت، به پشتا شكايه وه له نيو

گله كه دا دانيشت.

له ژير ليوانه وه گوتی: «من ته نيا ئاگاداري حه يوانه كانم ده كرد.» لي قسه كانی دي كه ی له گه ل من نه بوو. و ديسان دووباره ی کرده وه: «من ته نيا لاي حه يوانه كان بووم.»

ئیدی چ كاريك نه ده كرا. يه ك شه مهي جه ژني پاك بوو و فاشييه كان به ره و ئه يبرو هيرشيان دينا. هه ورين تاري به ري ئاسماني گرتبوو، و فرۆكه

كانيان نه يانده توانی هه ستن.

ئهم مه سه له يه و ئه وه ی كه پشيله كان ده يانزانی چۆن ئاگايان له خوي، تا قه دلخوشي پيره ميتره كه بوون.

هه لسه نگاندي چيروكي ((پيره ميړي سه ر پرده كه))

نوسيني / ئيدموند قولير

جهنگ و شه ر بۆ ئه و كه سانه ی كه تييدا به شدارن له وه يه شانۆي نمايشيكي به رين بي بۆ وه ده ست هيناني ميدال و هيوای گه يشتن به ئاواتي گه وره كه له سه ريكييه وه هه ره شه ی مه رگ و مردن بۆ سه ی ناوه ته وه. يان له بۆ سه دا يه. لي خه لكي ساده ده تواني چ بكات؟ خه لكيك كه له هيو او ئارمانجي گه وره و مه زن بي ئاگان و ته ني ده ربه ده ري و زه ره ري گياني و بي نه وايان بۆ ده مي ني ته وه.

نوسه ر، له م چيروكه دا، له ري گه ی به كار هيناني هيم او هه كار بگه ري چيروكه كه زياد ده كات؛ شتيكي ساده ده تواني وينا ي ني وه رو كي ئالۆز بي و يان ئه و هه سته نه بنوي ني كه په يوه ستن به و ني وه رو كانه وه. بۆ وي نه له گينه ژنيك مال و حال و زه گي خۆي به جي هيشتي و ته نيا قۆري يه كي زيون-ي ده گه ل خۆي دا هينايي. ئه م قۆرييه له حه قيقه تدا هيماي هه ر هه موو ئه و شتانه يه كه ژنه كه له پاش خۆي جي هيشتي وون و گوم بووني قۆرييه كه نيشانه ی دا پرانه له رابردو. كه سيكي ش ده تواني هيماي بيت و نوي نه ري كو مه له خه لكيكي هاو سيفه ت يان هاو خه م بيت. خوي نه ر كاتي په ی به قوه تي چيروكي ((پيره ميړي سه ر پرده كه)) ده بات كه پيره ميتره كه وه كو هيماي ميلونان قورباني جهنگ بديني و بخوي ني ته وه و

«پيره ميړي سه ر پرده كه» نه خسه يه كي زۆر لاوه كي تي دا يه، يان به گوته يه كي دي، چ نه خسه يه كي تي دا نييه. له م چيروكه دا كارو كار دانه وه ی به ده ني نابي نري و له ئارادانييه. دوو پيا و يه كدي ده بينن، چه ند ده ققه يه ك ده كه ونه گف تو گو و هيجي دي. په ره سه ندني ده روني و سۆز داري پانتايي ئه م چيروكه ی گرتو ته وه. چيروكه كه به گي رانه وه يه كي بي په رده و پيچ و په نا، ده ست پي ده كات:

پيره ميړيكي جل و به رگ تو زاي كه عه ي نه كينيكي چوار چيو ه ئاسني له چاو بوو، له كه ناري جاده كه دانيشتي بوو.

هه مي نگو اي هه ر هه موو مه يداني چيروكه كه وه سف ده كات و ئه و جا ده گه ر يته وه سه ر پيره ميتره كه و ئاماز ه بۆ ئه وه ده كات كه كا براي لي قه و ما وي شه ر هيشتا هه ر له جي ي خۆي ما وه، چونكه ئه وه ند ه شه كه ته كه تواناي

رۆیشتنی نییە.

ئەوجا چاوی چیرۆکەکە لەسەر پیرەمێرەکه دەوەستێ و شوێنی چیرۆکەکە دیهێنی شەر، هەلاتن و مالتوێرانی دروست دەکات.

بەشی دوای ئەمە مایەیی سەرئەنجام:

من راسپێردرا بووم که بەسەر پردهکه‌دا بڕۆم و ئەوسەری پردهکه تاقی بکه‌مه‌وه و بزانی دژمن تا کوێ پیشڕه‌وی کردووه. که کاره‌که‌م ته‌واو بوو به‌سەر پردهکه‌دا گه‌رامه‌وه.

لێره‌دا بواری ده‌لیقه‌ی کارو کاردانه‌وه هه‌یه، ئەگه‌ری پێکادان ده‌گه‌ڵ دژمندا هه‌یه، به‌لام به‌م حاله‌شه‌وه، چ قسه‌یه‌ک له‌مه‌ر هێرش و په‌لاماری دوو لایه‌نه نایه‌ته‌کرن و ته‌نانه‌ت باسی ئەوه‌ش ناکرێ که دژمن چه‌ند نزیکه‌و گه‌بیه‌وه‌ته کوێنده‌ر. ئێمه‌ دیسان روو ده‌که‌ینه‌وه پیرەمێرەکه‌و هه‌ست ده‌که‌ین شتێکی خراب له‌ حالی رووداندایه. جا له‌م باره‌یه‌وه دیقه‌تی کاریگه‌ری ئەم رسته‌یه بده‌ن:

ئوتومبیله‌کان به‌زه‌حمه‌ت به‌هه‌رازه‌که‌دا هه‌لده‌گه‌ران و دوور ده‌که‌وتنه‌وه و هه‌مووان پرده‌که‌یان به‌جێ ده‌هێشت.

هه‌لبه‌ته‌ ته‌نیا پیرەمێرەکه‌ ده‌رفه‌تی هه‌لاتنی نییە.

گوتیاری «راوی» چیرۆکه‌که هه‌ندێ پرسیار له‌ پیرەمێرەکه‌ ده‌کات و هه‌ندیک وه‌لامی لێ ده‌ژنه‌وی، و له‌ ئەنجامدا، چیرۆکی کابرای ئاواره‌ی شەر، ورده‌ ورده‌ دروست ده‌بێ. له‌و کاتانه‌دا که گه‌فتوگۆیه‌که به‌رده‌وامه‌، ئێمه ناتوانین بۆ ساتیک زه‌مینه‌ی چیرۆکه‌که، که هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ قالیی خۆی وه‌رگرتوو، فه‌رامۆش بکه‌ین.

به‌ نائومی‌دییه‌وه سه‌ری له‌قاندو گوتی: «حه‌یوانی هه‌مه‌ جوړ بوون.

ناچار بووم به‌جێیان به‌یلم.» من ته‌مه‌شای پرده‌که‌و ئاسمانی ده‌لتای ئەبیرۆم ده‌کرد که ئەفریقای وه‌بیری مرفۆف دینایه‌وه‌و له‌ بیری ئەوه‌دا بووم که ئاخۆ که‌نگی چاومان به‌ دژمن بکه‌وی و به‌دریژایی کاته‌که گویم هه‌لخستبوو که یه‌که‌مین هه‌راو زه‌نای هه‌نگامه‌ی هه‌لگیرسانی ئەم شه‌رو رووداوه هه‌میشه ئالۆزو به‌ ته‌متومانه‌ بژنوم و پیرەمێرەکه هێشتا هه‌ر له‌وی دانیشتبوو.

چیرۆکه‌که به‌م شتیه‌یه به‌رده‌وام ده‌بیت.

پرسیم. «خۆ ژن و مندالت نین؟» و ده‌مروانییه‌ ئەو سه‌ری پرده‌که، که چه‌ند گالیسه‌که‌یه‌ک به‌له‌ز به‌ نشیوی که‌ناره‌که‌دا داده‌گه‌ران.

و سه‌ره‌نجام:

گوتم، «هه‌لبه‌ته» و ده‌مروانییه‌ که‌ناره‌ دووره‌که که گالیسه‌که‌یه‌کی پێوه نه‌ده‌بینرا.

دژمن هه‌یچ کاتیک له‌ دوور ناوه‌ستێ. نه‌وو مه‌یدان، که تا چه‌ند ساتیک له‌مه‌وبه‌ر پر له‌ گالیسه‌که، سه‌ریازو ئاواره‌ی شەر بوو، کپ و بیده‌نگ و دوور، و به‌ بیده‌نگیه‌کی شوومه‌وه‌ چاوه‌روانی «هه‌لگیرسانی، ئەم رووداوه هه‌میشه ئالۆزو به‌ته‌متومانه‌ی» ده‌کرد.

گوتیاری چیرۆک له‌سه‌رانه‌ری «پیرەمێرە سەر پرده‌که» دا خۆی له‌ باس و ده‌ربیرینی ئەو خاله‌ ده‌دزیته‌وه که هه‌ردوکیان واته‌ گوتیاره‌که‌و پیرەمێرەکه ئاگیان لێیه‌تی و ده‌یزانن؛ ئەویش ئەوه‌یه که حه‌یوانه‌کان ده‌کوژرێن. به‌ گوتیه‌کی دی حه‌یوانه‌کان دوو کاری هه‌تایان له‌ چیرۆکه‌که‌دا هه‌یه: یه‌که‌میان ئەوه‌یه که وینای هه‌موو ئەو شتانه‌ن که لێقه‌وماوانی جه‌نگ له‌ کاتی هه‌لاتن دا به‌جێ ده‌هێلن و دووم هه‌تای ئەوه‌شن که ئەگه‌ر حه‌یوانه‌کان نه‌توانن هه‌لێن، مرفۆفه‌کانیش ناژین. له‌ کۆتایی چیرۆکه‌که‌دا به‌ مه‌زنده‌ بۆمان ده‌رده‌که‌وی که پیرەمێرەکه ده‌کوژرێ. هه‌ولده‌دات هه‌ستێ به‌لام ده‌که‌ویت و ئیدی چ کاریک ناکرێ.

به‌ندی کۆتایی نوکته‌یه‌کی ته‌نز نامیز به‌ چیرۆکه‌که ده‌به‌خشیت: یه‌ک شه‌مه‌ی جه‌ژنی پاک بوو، و فاشیسته‌کان به‌ره‌و ئەبیرۆ هێرشیان دینا. یه‌ک شه‌مه‌ی جه‌ژنی پاکه‌، لێ شەر به‌رده‌وامه‌و پیرەمێرەکه که نه‌به‌شداری شه‌ره‌و نه‌ ئەهلی سیاسه‌ته‌، ده‌بێ رهنج و مه‌ینه‌ت بکیشیت:

هه‌وری تاری به‌ری ئاسمانی گرتبوو، و فرۆکه‌کانیان نه‌یاندته‌وانی هه‌ستن. ئەم بابته‌وه ئەوه‌ی که پشیله‌کان ده‌یانزانی چۆن خۆیان بپارێزن تاقه‌ دلخۆشی پیرەمێرەکه بوو.

۶۳-۵۹ل

سه‌رچاوه‌/ داستان و نقد داستان/ چاپ سوم

ته‌ران ۱۳۷۵ (۱۹۹۶)

گزیده‌و ترجمه‌ء احمد گلشیری.

چیرۆک: لویجی بیراندیللو

ئەو نەفەرانی که شهوێ له رۆماوه به شهمندهفهری خیرا وه پیکه وتبوون، ناچاربوون تا سپیته له ویستگه بچووکه کهی (فایریانۆ) دا، که هیللی ئاسنی سهرهکی به سولموناوهی ده به ست، چاوه نۆزی شهمندهفهره بچووک و کۆنه ناوچه ییه که بکهن.

له سپیته دا، ژنیکی که تهی سهرایا ره شپۆش، وهک کۆله باریکی بی شیوه و روخسار، له فارگوئیکی غره دووی دوکه لاوییه وه که پینج نەفەر ان شهویان تیدا رۆژ کردبووه، سهری هینایه ده ری و وه ژوورکه وت، شوه کهی که پیاویتی وردیلهی لاوازی داته پیو بوو، به هانکه هانک و ئاهو ناله و رهنگ و رووی په ریو و چاوانی چکۆلهی دلگیره وه که شهرم و نیگه رانیان تیدا ده خوینرایه وه، له دوایه وه سهرکه وت و وه ژوورکه وت. پیاوکه پاش ئەوهی جیگهی ده ست که وت، به نه زاکه ته وه سوپاسی ئەو نەفەرانی کرد که یارمه تی ژنه که یان داو جیتیان کرده وه. پاشان رووی کرده ژنه کهی، یه خه ی پالتۆکه ی بۆ دادایه وه، به ئە ده به وه وتی:

– حالت باشه، تازیم؟

ژنه که وه لامی نه دایه وه، یه خه کهی تا سهرچاوانی خوێ هینا و ده موچاوی قه شار ت.

پیاوکه، به ده م بزیه کی تاله وه له بن لیوانه وه وتی: «ئیی دنیای هیچ!» ههستی ده کرد، که له سهریتی ئەوه له هاوسه فهره کانی بگه یه نیت که ژنه به له نگازه کهی شایسته ی به زهیی و دل سوژییه؛ جهنگ تاقه کوره کهی لی دوور خستۆته وه.

کورپکی گه نجی بیست سالانه، ئەمانه، هه رتکیان ژیانان بۆ ئەو ته رخان کرده وه. خانوویه کیان له سولمونا هه بووه وه هه راجیان کرده وه، ئەوجا توانیویانه تا رۆما له گه لیدا برۆن و له وینده ره له زانستگه ناو نووسی بکهن و ئەوجا ره زامه ندی بۆ وه ر بگرن که به شیوه یه کی ئاره زوومه ندانه له جهنگدا به شداری بکات و به لای که مه وه تا شهش مانگان بۆ شه رگه فری نه کریت، لی له نکاودا بروسکه یه کیان بۆ چووه که گوايه تا سی رۆژی دی له رۆما ده روات و داویان لی ده کات که بۆ به ری کردنی بۆ رۆما بین.

ژنه که، له بن پالتۆکه یه وه گینگلی ده دا. جار جار وهک هه یوانیکی کتوی ده ی پرخاند، دلی ده یوت که هه موو قسانه به قه د نووکه ده رزییه ک به زهیی و سوژی ئەو خه لکه ی نه بزواندوو که رهنگه ئەوانیش له هه مان حالی ئەو دا بن. یه کییک له نەفەرەکان که سهرایای بوو بوو به گوچکه، وتی: «ئیهو شوکری خوا بکهن که کوره که تان تازه بۆ شه رگه ده روات. له هه وه لی شه ره وه، کورپی منیان بۆ شه رگه نار دووه، تانهو دوو جار ان به زامداری هاتۆته وه هه مدیس بۆ شه رگه گه راوه ته وه.»

نه فهریکی دی هه لیدایی: «جا له جیتی من بن چ ده کهن؟ دوو کورپو سی برا زام هان له شه رگه.»

میردی ژنه که خیرا وتی: «به لی لی کورپی نیمه تاقانه یه.» «چ فهر قیتک ده کات؟ مرۆف دکاریت زیاد له پیوست ناز به کوره تاقانه کهی بدات و نازداری بکات، به لام له مندالانی تری خوشتر ناویت. خو خوشه ویستی باوک نان نیسه که بکریت تیکه تیکه بکریت و به یه کسانی به سهر منداله کاندا دابه شبکریت. هه ر باییک بگریت، هه موو خوشه ویستی خو ی بی جیاوازی، به سهر هه ر مندالیکیدا هه لده رپیت ئیدی تاقه منداله کی هه بیت یان ده مندال، ئەگه ر من هه نووکه بۆ کوره کانه نار هه تم، ئەم نار هه تی و نیگه رانییه بۆ هه ر یه کیکیانی نابیت به نیوه، بگره دوو به رانه ر ده بیت.»

میردی په ریشان، ئاهیتی هه لکیشاو وتی: «دروسته .. دروسته. لی گریمان، دوور له وانیه تو، باییک دوو کورپی له شه رگه بن و یه کیکیان، له ده ست بدات، له م حاله ته دا یه کیکیانی بۆ ده میتیته وه و سیبوری پی دیت .. له کاتیکدا ئەگه ر ...»

یه کیکی دی له ولاره هه لیدایی و وتی: «به لی، کورپکی ده میتیت تا سیبوری پی بیته وه. لی له هه مان کاتدا کورپکی ده میتیت تا بیت به نیگه رانی گیانی ئەو، له کاتیکدا گه ر با به ک کوره کی تاقانه ی هه بیت، ده توانیت پاش مه رگی کوره کهی پروات، سهری خو ی به گو میتیکدا بکات و کۆتایی به په ریشانی خو ی بیتیت ئەم دوو حاله ته کامیان خراتره؟ ئەدی نابینیت که حالی من چه ند له حالی تو خراتره؟»

نه فهریکی دی، که پیاویتی قه له وی سووره ی چاو که وهیی کال و ده رپوقیو بوو، هه لیدایی: «که قسه ی قۆر ده که بیت.»

هانکه هانکی پی که وتبوو، چاوه ده رپوقیوه کانی ده توت توریه یه کی

دهروونی سه رکیشی ئەوتۆ هه لده پێژن که جهستهی بچ توانای ئەو دهره قه تی
 ناییت له کاتیکدا هه ولێ ددها به دهست زاری دا پۆشیت و نه هیلیت جیتی
 دوو دانه که لۆسه کهی پێشه وهی به دیار بکه ون، دووباره وتی: «قسه ی قۆر،
 قسه ی قۆر ده که ی. چما ئیمه بو قازانجی خۆمان مندا لان ده خه ی نه وه؟»
 نه فه ره کانی دی به په ریشانی سه وه لیبی رامن، نه فه ریک که له به که م روژی
 جه نکه وه، کورده که ی بو شه رگه روپی بوو، ئاهیککی هه لکیشا و وتی: «تۆ
 راست ده که ی، مندا له کامان ئی خۆمان نین، ئی نیشتمان...»
 نه فه ره قه له وه که خیرا وتی: «پاح! که واته به فه رموو ئیمه له به ر خاتری
 نیشتمان زوریه ت ده خه ی نه وه، مندا لان دینه دنیا وه.. ئیدی وایه. چونکه
 ده بیته بینه دنیا وه کاتیک وان دینه دنیا وه ئیدی گیانی ئیمه فیدای ئەوان
 ده بیته ئەمه دۆغریه که یه تی و ته و او، ئیمه هی ئەوانین. ئەوان هی ئیمه
 نین. کاتیک ده گه نه ته مه نی بیست سالی، ریک حاله تی ته مه نی بیست
 سالی ئیمه مانانیان لا په یدا ده بیته ئیمه ش باب و داکمان هه بوو. لی شتی
 دیکه ش له م دنیا په دا هه بوو.

ژن، جگه ره، خه ونی دوو رو د پێژ. پێوه ندیی تازه.. هه لبه ته نیشتمانیش
 جیتی خۆی هه بوو، واته گا قیک که ده گه بیشتینه بیست سالان به ده نگی سه وه
 ده چوین؛ ته نانه ت ته گه ر باب و دا یکیش ریبان نه دا یان هه ر ده چوین،
 هه لبه ته ئیستا و له م ته مه نه ی ئیمه دا نه شقی نیشتمان هه مان قه درو پایه ی
 جارانی هه یه، لی خۆشه ویستی مندا له کامان له هی نیشتمان زیده تره.
 چه ز ده که م بزانه، ئاخۆ له نیو ئیمه دا چ که سیک هه یه که ته گه ر توانای
 هه بیته، له ناخی دل وه چه ز نه کات له بری کورده که ی له شه رگه دا بیته؟»
 ورته له که سه وه نه هات. هه موو سه ری ره زامه ندیبان له قاند. کابرای قه له و
 له سه ر قسه کانی روپی: «.. که واته ئیمه بو هه سته بیست سالانه ی
 مندا له کامان به هه ند نه گرین؟ ئایا ئاسایی نییه له ته مه نی بیست سالیدا
 بیه له خۆشه ویستی نیشتمان بکه نه وه. هه لبه ته مه به ستم له کورپی باش و
 گوپی رایه له - و بیخه نه سه رووی خۆشه ویستی ئیمه وه، ئایا ئاسایی نییه
 که ئیمه به په ره کورانی په ککه وته بزانه و ده بیته له ماله وه بمینین؟ ته گه ر
 نیشتمان وه ک ناییک بیته که ده بیته یه ک به یه کی ئیمه بیخوین تا له
 برسان نه مرین، ئەوا ده بیته خه لکانیک برۆن و به ره قانی لیبکه ن. کورانی
 ئیمه که ده گه نه بیست سالان، ئەم کاره ده که ن و پێوستیبان به رو ندکی مه
 نییه، چونکه ته گه ر برن، ئەوا به جو ش و خرۆش و شادمانی سه وه ده مرن -

هه لبه ته مه به ستم له کورانی سه لار و گوپرایه له - جا ته گه ر که سیک به لای
 و به شادمانی بمریت و تووشی کریتی ژبان، زه بوونی، بیه ووده یی و سه ر
 شویری نه بیته، چ شتییک له وه ی باشتر هه یه؟ ناییت که س له مه رگدا
 بگریته ده بی هه موو که س پێبکه نیته، وه ک چۆن من پێده که نم.. یا لای نه ی
 که م شوکرانه بپیری خوا بن، وه ک چۆن من شوکرانه بپیریم؛ چونکه کورده که ی
 من به ر له مردنی، نامه ی بو ناردم که کو تایی ژبانی به و جو ره بووه که
 به خۆی هه می شه ئاره زووی کردووه. هه ر بو به وه ک ده بینن ره شم
 نه پۆشبووه...»

چاکه ته چه ره مه که ی به ده ست ته کاند وه ک بلاییت بیه ویت دروستی قسه که ی
 خۆی سه لمی نیته لیه شینه که ی، که دوو دانه که لۆسه که ی پێشه وه ی دا پۆشی
 بوو، ده له رزی، رو ندک له چا وه بی جو له کانی دا قه تیس ما بوو، زۆری نه برد
 که قسه کانی به پێکه نیکی ها وار ئاسا، که پتر له هورژنی گریان ده چوو،
 کو تایی هینا.

ئه وانی دی بو یان سه لماند: «دۆغریه.. قسه ی تی.» ئەو ژنه ی که له ژیر
 پالته وکه یه وه، له سوو چیکدا وه ک بو خچه یه کی ئاخینرا و ده بیناند،
 دانیشتبوو و گوپی رادیرا بوو، سێ هه یقان ده بوو، ده یوست شتییک له
 قسه کانی میرده که ی و دۆسته کانی سه وه هه لینه جیت که تو زییک خه می دل
 به ره و پنیته وه سو کنایی به ناخی بیه خشیته شتییک که به جو ریک وره ی
 دا یکیک به رز بکاته وه که نه ک کورده که ی به ره و ژبانی خه تر، به لکو به ره و
 مه رگیش ره وانی بکات. لی له تیکرایی ئاخفتنه کاند تاقه یه ک په یقی
 سو کنایی به خشی وه چنگ نه که وتبوو.. هه ر بو یه ش باری خه مه که ی قورستر
 بوو بوو، چونکه بو ی ده رکه وتبوو چ که سیک ناتوانیته هه سته کانی وی
 که وی بکات و ده رکی بکات.

لی هه نووکه، قسه کانی ئەو نه فه ره که م و زۆر ئەویان گێژ و سه رسام کرد. له
 پر بو ی به دیار که وت که خه تایی خه لکی نییه که ناتوانن له و حال ی بن،
 به لکو خه تایی خۆیه تی که ناتوانیته وه ک ئەو دا ک و بابانه بیته که بی
 رو ندک رشتن له مندا لی خۆ جیا ده بنه وه و تا لیوی قه بر دگه ل کورانی خۆ دا
 ده چن و به ریبان ده که ن.

سه ری هه لبر ی هه ر له جیتی خۆیه وه سه ری هینایه به ری و هه ول ی دا به
 هه موو بوونی سه وه گوپی بو ئەو قسه نه رادیریت که کابرای قه له و بو
 ها وسه فه ره کانی ده کردو بو ی شو رۆقه ده کردن که چۆن کورده که ی مینا قه هره مان

هه ئسه نگاندن

رهخه: کلیفت بروکس - رابرت پن وارن

دهبیت به سه رسامیییه وه بوتریت که ئەم چیرۆکه له «کار» یان له کاری بهددهنی خالییه. پاش ئەوهی که ژنه قهله وه که له فارگوته که وه سه ری دهرهینا، میرده که ی به نه زاکهت و ئەده به وه له دووی وی وه ژوور که وت. جگه له گینگل دانی ژنه که له بن پالتۆکه یه وه. هه ولدانی پیره میتره که تا له کاتی قساندا به دهستان زاری داپۆشییت و دوو دانه که لۆسه که ی به دهرنه که ون. دهست هینان به چاکه ته که ییدا تا بسه لمینییت که ره شی نه پۆشیوه، سه ر هینانه پیشه وه ی ژنه قهله وه که تا باشر گوئی له قسه کانی پیره میتره که رادیریت و چاو برینی نه فه ره کان له ژنه که کاتییک که پرسیری له پیره میتره که کرد.

گرژبوونی چاره ی پیره میتره که له کاتی وه لامدانه وه دا.. جگه له مانه چ جووله و کاریکی بهددهنی دیکه له چیرۆکه که دا به دی ناکریت، ئەم جووله به دهنانه له چیرۆکا بایه خی خۆبان هه یه؛ بایه خه که شیان له م حه قیقه ته شاراو هیه دایه که کیلی هه ست و بۆچوونی قاره مانانی چیرۆکن، به و ته یه کی دی ئەم کارانه جیبی پلۆت «نهخشه» ی چیرۆک ناگرنه وه.»

نهخشه و ماکی چیرۆکه که، خۆبه خو و له ئەنجامی کیشمانه کیشی نیوان روانینی جوړاو جوړی قاره مانانی چیرۆکه که وه بۆ بابه تی چیرۆکه که، که بریتییه له خو فیدا کرنی رۆله کانی میلله ت له رای نیشتماندا، ده مه بییت. به مجۆره قالبی ئەم پلۆت و نهخشه یه، قالبی مونا زهره یه وه له و گفتوگو و مونا زهره یه دا بۆچوونی جوړاو جوړ ده خریتته روو و باسی لیوه ده کریت، به لام ئەم مونا زهره یه ته نی له بهر خاتری مونا زهره وه له رای مونا زهره دا نایه ته ئەنجام دان. ئەو کاراکته رانه ی که به شداری تیدا ده کهن. که سانیکن که بابه تی گفتوگو یه که بیان گه له ک واقیعییه رۆله کانیان له شه رگه دان، پیاوکی پیری چاکه ت زه ردی ئامال قاوه بی کورده که ی له ده ست داوه؛ ئەمه به و مانایه یه که مونا زهره که بۆ به شدارانی گفتوگو یه که بایه خی خۆی هه یه.

ژنه قهله وه که وه پیره میتره که دوو جه مسه ری دایه لۆکه که بیان پیکه یناوه. ژنه قهله وه که چ قسه به ک ناکات، لی ئەم ناگادارین که بۆچوونی وی چه وایه! «ژنه که له بن پالتۆکه وه گینگلی ده دا، جار جار وه ک حه یوانیکی کیوی

شادو به که یف خۆی له پیناوی شاو نیشتماندا به خت کردوه. وای هاته بهرچاو که کیشراوته جیهانیکه وه که هه رگیز له خه ونیشدا نه یده توائی بیینییت جیهانییک که زۆری به لاوه نه ناسراو و غه رب بوو. زۆریش به وه خۆشحال بوو که ده بیینی هه موو پیره زبایی له بابیکی ئازا ده کهن که به و سه بر و حه وسه له یه وه باسی مه رگی کورده که ی خۆی ده کات.

پاشان له پر وه ک ئەوه ی هه ر گوئی له و قسانه نه بوویت، وه ک بلایی له خه و رابوو بییت رووی له پیره میتره که کرد و تی: «.. که واته ... به راستی راستی کورده که ت مردوه؟».

هه موو لیبی رامن. پیره میتره که ش روی وه رگیرا تا نیگای بکات، به چاوه درشته ده رپۆقیوه ئەس رین تیزاوه که وه ییه کاله کانی، ژنه که ی داییت. هه وللی دا وه لامی ژنه که بداته وه. لی چ قسه یه کی بۆ نه هات. هیشتا واق و رماو و حه په ساو چاوی هه ر له ژنه که بوو، که ده توت ته نیا له و ساته دا- پاش ئەو پرسیاره نابه جیتییه بوو که له پر و سه ره نجام بۆی ده رکه وت که کورده که ی به راستی مردوه.

به یه کجاره کی مردوه، بۆ هه تا هه تایه مردوه، چاره ی چوو به یه کدا، به شتیوه یه کی سامناک تیکچوو، ئەوجا به په له ده سته سرتیکی له به رکی دهرهینا، له نیو سه رسامییی هه موواندا، بی ئەوه ی به ده سته خۆی بییت، له هۆرژنی گرینیکی به سوئی و کاریگه ری دا.

ده‌بیرخاندا، دلئی پیتی دهوت که هه‌موو ئەو قسانه به‌قه‌د نووکه ده‌رزیه‌ک به‌زه‌یی و سوژی ئەو خه‌لکانه‌ی نه‌وو‌روژاندوووه. که رهنکه ئەوانیش له هه‌مان حالئی ئەودابن.»

خه‌می ژنه‌که وه‌ک ئازاریکی به‌ده‌نی راسته‌وخۆیه، پیتیستی به‌باس و به‌لگه‌ نییه، ئەو هه‌ر هینده‌ی له‌ توانادایه‌ به‌ده‌م سوئی و ئازاره‌وه‌ بتلیته‌وه، یان هه‌یوان ئاسا ببۆرتینیت جه‌مسهری دووه‌می مونازهره‌که که ده‌ئسته‌وتی پیره‌میری کور کوزراودایه، به‌ دووردریژی و تیروته‌سه‌لی باس ده‌کری، بنه‌مای به‌لگه‌کانی ئەمانه‌ن:

* مرۆف، بۆ سوودو قازانجی خۆی مندال و زورپه‌ت ناخاته‌وه.

* کور، گاشیک ده‌گاته‌ ته‌مه‌نی هه‌رزه‌کاری و خه‌یالپه‌روه‌ری، ئیدی خۆشه‌ویستی و قیانی نیشتمانی لا‌گه‌وره‌تر و پیرۆزتره‌ له‌ هی باب و دایک.

* ئەگه‌ر کوریک- کوری گوتراپه‌ل- له‌رای نیشتماندا گیان به‌خت بکات، مرنه‌که‌ی مرنیکی خۆشه‌.

* که‌سیک که‌ به‌ له‌لای و به‌شادمانی گیانی به‌خت بکات، تووشی کریتی ژیان، زه‌بوونی، بیه‌ووده‌یی و سه‌رشۆری نابیت.

* سه‌ره‌نجام ئەو داک و باه‌ی که‌ کورپان قاره‌مانانه‌ گیانی به‌خت کردوو، ده‌بیت خۆش‌حال بن و پیتکه‌ن، یان به‌لای که‌مه‌وه‌ شوکرانه‌ی خوا بکه‌ن.

به‌ کورتی، کابرای پیره‌میری کور کوزراو، به‌ قسه‌کانی و به‌زه‌بری فه‌لسه‌فه‌پیتی خۆی، هه‌موو جووره‌ هه‌ستیکی نابودی و خه‌م و خه‌مباریه‌ک ره‌فز ده‌کاته‌وه.

ئەو دوو بۆچوونه‌ی ئاماره‌مان کردنی، هه‌ر یه‌که‌یان جه‌مسهریکی مونازهره‌که‌یان پیتکه‌یناوه، نه‌خش و نیگاری چیرۆکه‌که‌ له‌سه‌ر ناکۆکیی ئیوان ئەم دوو بۆچوونه‌ رۆنراوه، لی ئەم ناکۆکییه‌ وه‌ستاو و نه‌گۆر نییه، هه‌ردووکیان به‌ تیروته‌سه‌لی نیشاندهدرین.

سه‌ره‌تا، ژنه‌ قه‌له‌وه‌که، که‌ له‌لایه‌ن مێرده‌که‌ی و دۆسته‌کانیه‌وه، چ سوکنایه‌کی چنگ نه‌که‌وتوو، چونکه‌ وه‌ک خۆی هه‌ست ده‌کات، چ که‌سیک نه‌کارییه‌ له‌ هه‌سته‌کانی وی حالئی ببیت، که‌م که‌م به‌بیستنی قسه‌کانی کابرای بیتگانه‌ سوکنایی دیت کابرا جه‌رگی سوزیاگه‌ و رۆله‌یه‌کی له‌ ده‌ست داوه، بۆیه‌ گومانی تیدا نییه‌ که‌ دکاریت له‌ هه‌سته‌کانی وی حالئی ببیت و هاویه‌شی خه‌می بکات. پیاوه‌که، به‌ قه‌ناعه‌تی ته‌واوی ژنه‌که،

مرۆقیکی ئاقل و به‌ ئاوه‌زه، چونکه‌ ئەوه‌ی که‌ ئەو له‌ ده‌ستی داوه، پتره‌ له‌وه‌ی که‌ ژنه‌که‌ له‌ ده‌ستی داوه؛ چونکه‌ کوری ئەم «ژنه‌که» هیشتا زیندوووه.

جگه‌ له‌وه‌ش، دژواری و وه‌زعی پیره‌مێرده‌که‌و جیساواری بۆچوونی ئەو له‌ هه‌موو بۆچوونه‌کانی مێردو دۆسته‌کانی ژنه‌که، نکولی کرنی ته‌واو له‌ خه‌م و دل‌دانه‌وه‌ی خۆی به‌ وشه‌و زاراوه‌ی قاره‌مانیتی، ئەو ناچار ده‌که‌ن که‌ هه‌ست بکات «کیشاویانه‌ ته‌ جیهانیته‌که‌وه‌ که‌ هه‌رگیز له‌ خه‌ونیشدا نه‌یده‌توانی بیدینیت» به‌لای ئەوه‌وه‌ باوه‌ر ناکریت که‌ پیاویک به‌ راستی کوری مرديت، بتوانیت به‌مجۆره‌ باس له‌ ده‌ستچوونی کوره‌که‌ی بکات. بۆیه‌... وه‌ک یه‌کیک له‌ خه‌و راپه‌ری بیت» له‌و ده‌پرسیت: «که‌واته‌... به‌ راستی راستی کوره‌که‌ت مردوو؟».

له‌وه‌یه‌ ئەگه‌ر پیاوه‌که‌ به‌ساده‌یی بیوتوايه: «به‌لئی، مردوو» ژنه‌که‌ به‌لای که‌مه‌وه‌ بۆ ئەم ساته‌ وه‌خته، بۆچوونی کابرای قبول بوایه. یان پیاوه‌که‌ دل‌نای کردبوایه‌ که‌ کوره‌که‌ی «به‌راستی راستی» مردوو... له‌م حاله‌ته‌دا ژنه‌که‌ هه‌ولئ ده‌دا، چاو له‌و بکات و رووبه‌رووی هه‌قیقه‌تی مه‌رگ ببیته‌وه. لی پرسیاره‌که‌ی وی که‌ لوتکه‌ یان خالی چه‌قی چیرۆکه‌که‌ پیتکه‌دینیت، شتیک بۆ پیره‌مێردی کور کوزراو که‌شف ده‌کات، وه‌ک چۆن قسه‌کانی پیتشوی پیره‌مێرده‌که‌، شتیکی بۆ ژنه‌که‌ که‌شف کردوو. به‌مجۆره‌ له‌ به‌شیکی چیرۆکه‌که‌دا، کابرا بۆچوونی ژنه‌که‌ ده‌گۆریت و له‌ به‌شیکی دیدا بۆمان به‌دیار ده‌که‌ویت که‌ ژنه‌که‌ بۆچوونی پیاوه‌که‌ ده‌گۆریت. گاشیک که‌ پیره‌که‌ «ژنه‌که» ده‌سته‌واژه‌ی «به‌ راستی راستی مردوو» ده‌رده‌پری، هه‌موو سه‌یری ده‌که‌ن، وه‌ک بیژی ئاخفتنه‌کی کریت، قسه‌یه‌کی بی نه‌زاکه‌تانه‌یی کردبیت. وه‌ک بلئی رازو نه‌ییتیه‌کی سامناکی که‌شف کردبیت، پیره‌مێرده‌که‌ش حایر ده‌مینیت و چ وه‌لامیک نادۆزیته‌وه. بۆ جاری یه‌که‌م فامده‌کات که‌ کوره‌که‌ی «به‌ راستی راستی مردوو، بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ مردوو، بۆ هه‌میشه‌». ئەوجا دووچاری خه‌میکی گه‌وره‌ ده‌بیت و مینا ژنکان له‌ هۆرژنی گریان ده‌دا. وه‌ک چۆن ژنه‌که‌ پیتشر دووچاری هه‌مان حاله‌ت بوو بوو.

به‌مجۆره‌، چیرۆکه‌که‌ به‌شیه‌ی کیشمانه‌کیشی ئیوان عاتیفه‌یه‌کی ئوسولی، به‌رچاو و یاسانه‌گر له‌لایه‌ک و کۆی یاساو به‌لگه‌و یاداشته‌کان له‌لایه‌کی تره‌وه، ده‌که‌ویتته‌ روو. لێره‌دا له‌به‌رده‌م رووبه‌روو بوونه‌وه‌یه‌کی ته‌نز نامیزیم، رووبه‌روو بوونه‌وه‌یه‌کی ئاشتی هه‌لنه‌گر رووبه‌روو بوونه‌وه‌یه‌ک که‌ ئەگه‌ر

ناشتیش هه لَبکرتیت ئهوا ههول و تهقه لایه کی فرهی گه ره که. ده بینین که هاوسه نگی پیاو پیک که گه بیوه ته ناشتی، به بچوو کترین ئامازه، و اتا به «پرسیاره گه و جانه و نابه جییه کهی» ژنه که ده شیتویت و پیرای ئه وهش که پرسیاره که ئوسولیییه. جا به م پییه ئاخو ده بیتت ئه وه قبول بکرتیت که نووسهر ویستوو یه تی بلتیت: نیزام، قانون، به لگه، پابه ندی و ئیلتیزام و ئامانج هیچیان شایانی بایه خ پیدان نین و تاقه شتیک که شایسته ی بایه خ پیدان بیت، هه قیقه تی عاتیفه ی ئینسانیییه؟ پیناچیت و ابیتت ئه گهر و ابوایه، ئیدی نووسهر بۆچی گوته کانی کابرای پیره مپردی به جوړی ترش و خوئی ده کرد تا سهرنجی ژنیکی خه فه تبار راکیشیت؟ پیده چیت نووسهر دژایه تی و ناکوکییه کی ئوسولی، له گه ل هه لومه رچی بابه تیدا، بخاته بوته ی ئه زمونی مرؤفتیکه وه و ده به ویت بلتیت هه ردوو لایه نی ناکوکی هه میشه هه ن و ناکریت چ لایه نیکیان پشت گوئی بخریت.

جاره کی دی دیننه وه سهر نه خش و نیگاری چیرۆکه که، و قمان جگه له و دوو بۆچونه ی له سهر پیرا باسمان کردن، بزاقیکی دیکه ش ده ناو چیرۆکه که ده ده بینریت، ئه ویش ئه و گۆرانیه که له ئه نجامی پرسیاره ژنه که له پیره مپره که روو ده دات. به و ته یه کی دی ئه مه له لایه که وه، دوو چیرۆکان له ناو یه ک چیرۆکدا ده بینین: چیرۆکی گۆرانی روانگه ی ژنه که و چیرۆکی گۆرانی دیدو بۆچوونی پیره مپره که. ئه م دووانه، له سهره تادا هه ردوو کیان به روآله ت له سهر باوه ری خو بان سوورن. ئه م گۆرانانه چۆن روو ده ده ن؟ ئایا له ریگه ی زه مینه خوشکردنه وه روو ده ده ن و له جیهانی چیرۆکدا دینه قبول کرن؟

نووسهر، چه ند شرؤفه و شیکردنه وه یه ک له مه ر گۆرانی ژنه که ده خاته پروو ئه و شته ی ژنه که و سهرنجی ژنه که راده کیشیت تازهی یان چۆنیه تی هه لچوانه ی شپوه ی سببوری و ته سه لاه و سوکنا ییه که یه، که پیره مپره که له گوته کانی خویدا به کاری ده هینیت. جگه له وهش، ئه م هه قیقه ته ی که ئه و به راستی رۆل یه کی له ده ست داوه، قه ناعه ت لده ف ژنه که چیده کات که پیره مپره که له ژنه که تیده گات.

لئ شیکردنه وه یه کی روون و ئاشکرای له م بابه ته له مه ر گۆرانی پیره مپره که بهرچا ف ناکه ویت. گۆرانی دیدو بۆچوونی پیره مپره که له نکاو و کتوپردا روو ده دات، به لاه ئایا پیره مپره که له به شه کانی هه وه لی چیرۆکه که ده، زیاده رۆیی له ده برینی روانین و دیدی خویدا نه کردوو؟ ئایا نیشانه یه کی

ئه م هه قیقه ته بهرچا و ناکه ویت که ئه و له بری ئه وه ی هه ولبدات دژی ئه وانی دی قسان بکات، دژی خوئی قسان ده کات؟ بۆ وه لامی ئه م پرسیارانه ده بیتت ده ست بکرتیت به هه لسه نگاندنی ئه و رسته یه کی که راسته و خو پاش ئه وه ی که ئه و ده لیتت: ته نانه ت ره شی نه پۆشیوه، دیت. «چاکه ته چه رمه که ی، ته کاند تا دروستی قسه که ی خوئی بسه لمینیت. لیوه شینه که ی که دوو دانه که لۆسه که ی پیشه وه ی داپۆشی بوو، ده له رزی. رۆندک له چاوه بی جووله کانیدا قه تیس مابوو. زۆری نه برد که قسه کانی به پیکه نینیتیکی هاوار ئاسا، که پتر له هۆرژنی گریانیتیک ده چوو، کو تایی هینا.»

لیره دا دیدی ژنه که، که له جه مسه ری موخالیف دایه و حاشا هه لنه گره، ده شیتت به جوړه ته داره ک و زه مینه خوشکردنیک بۆ گۆرانی دیدو روانگه ی پیره مپره که بیته ژماردن، ئه م گۆرانکارییه به یه ک که ره ت له گه ل لوتکه و گری قه بوون و ئه نجامگیری چیرۆکه که ده له دیاهی چیرۆکه که ده دیتته نیشانان:

«چاره ی چوو به یه کدا، به شپوه یه کی سامناک تیکچوو، ئه و جا به له ز ده سه سهر پیکه ی له بهرکی ده ره ئینا و له نیو سه رسامی هه موواندا، بی وه ی به ده سه ته خوئی بیت، له هۆرژنی گریانیتیکه به کول و به سوژی دا.»

میوان

چیرۆکی: ئەلبیر کامۆ

مامۆستا، دەپروانییە ئەو دوو زەلامەیی ئەو بە هەورازە کەدا بەرەو لای ئەو هەلەدەگەرێن. یەکیکیان ئەسپ سوارو ئەوی تریان پیاده بوو: هێشتا بە تەواوی نەگەیبوو نە سەر ئەو رێگە سەختە بەرەو قوتابخانە کە دەهات. بە نێو تاشەبەردانداو بە نێو ئەو بەفرەیی کە تا چاو بەر دەکات، ئەو هەلەتە چۆڵ و هۆلەیی داپۆشی بوو، هیلاک و ماندوو دەهاتنە پیشی. ئەسپە کە ناو بەناو ساقمە دەدا. مامۆستا بێ ئەوەی گوێی لە چ شتیکی بێ، هەلەمە هەناسەیی ئەسپە کە لە دوورەو دەبینی. پێ دەچوو بە لای کەمەو یەکیک لەو دوو رێبوارە شارەزای ناوچە کە بێ. چونکە بە هەمان رێگەدا دەهاتن کە چەند رۆژێک بوو چینه بەفرێکی ئەستوور داپۆشی بوو. مامۆستا لە دلی خۆیدا حیسابی کرد کە بە نیو سەعاتی دی ئەوجا دەگەنە سەر گەردە کە.

دنیا ساردبوو، خۆی بە قوتابخانە کەدا کرد تا چاکە تێک لە بەر بکات. بە نێو پۆلە چۆڵ و ساردە کەدا رەت بوو. ئەو چوار روبروی فەرەنسا کە بە چوار رەنگی جۆراوجۆر لە سەر تەختە رەش کە رەسم کرابوون، سێ رۆژ بوو دەرژانە رێژگەیی خۆیانەو. لە پێو لە ناوەندی مانگی ئوکتۆبەر، پاش هەشت مانگ بێ بارانی، ئەو بەفرە ئەستوورە باری بوو، و ئەو (۲۰) قوتابییهی کە خەلکی گوندە پەراگەندەکانی ئەو ناو شاخە بوون بۆ قوتابخانە نەهاتبوونەو. دەبوا یە چاوەروان بکات تا دنیا خۆش دەبێ وری و بانان دەکرێنەو. دارۆ، تەنیا ئەو ژوورەیی گەرم دەکرد کە خۆی تیییدا دادەنیشت. ژوورە کە بە تەنیشت ژووری پۆلە کەو بوو. لە رۆژەلاتەو دەپروانییە هەلەتە کە. پەنجەرەیی ئەم ژوورەش، وەک پەنجەرەکانی پۆلە کە روو بە باشوور دەکرایەو.

بینای قوتابخانە کە (۲-۳) کیلۆمەترێک لەویندەرەو دەوور بوو کە هەلەتە کە بەرەو باشوور نشیو دەبوو. لە رۆژانی ساف و خۆشدا مرۆف دەیتوانی ئەو کۆمەلە شاخە ئەرخبەوانییە بدینی کە دەتوت

دەرگای بیابانە کەیی ئەو دیوێتی.

دارۆ کەمێک گەرمی بوو. هاتەو بەر ئەو پەنجەرەیی کە یە کەمجار دوو پیاو کەیی لێو بیینی. کەوتبۆنە نە دیوی. کەواتە رێگە سەختە کە یان پری بوو. ئاسمان زۆر تاریک نەبوو. دوینی شەو بەفر نەباری بوو.

بە یانی، بە رووناکییە کە تەلخ چاوی کردەو. هەرچەند هەورە کە کەمێک رەوی بوو، بەلام دنیا هەر تەلخ و تاریک بوو. سەعات دووی پاش نیو رۆژ بوو، کەچی لە تۆ وایە تازە رۆژ دەستی پێدەکرد. بەلام ئەم رۆژە لەوسێ رۆژە چاکتر بوو، کە دنیا یەکیارچە تاریکستان بوو. بەفرێکی ئەستور باری بوو. با بەگف و هۆر دەرگا دوو تاکییە کەیی پۆلە کەیی رادەتەکاندا. دارۆ بە چەند سەعات لەم ژوورەدا دەمایەو تەنیا بۆ ئەو لە ژوور و دەدر دەکەوت کە سەرێکی عەمارە کە بدات، دان بە مریشکەکان بدات و هەندێ رەژوو بێنی. خۆشەختانە ئوتومبیلە کەیی (تاجید) کە نزیکترین گوندی باکوورە، دوو رۆژان بەر لەم بەفرۆ بۆرانی، تازووقەیی بۆ هینابوو، ورۆیی بوو. دوای چل و هەشت سەعاتی دی دەگەرایەو.

بەراستی هیندەیی تازووقە لەلابوو کە ترسی لە هیچ جۆرە ئابلوقەییە کە نەبێ. ژوورێکی بچکۆلەیی هەبوو پری بوو لە گونییە گەنم، ئیدارە لەویندەر بێ عەمار کردبوو، تا بەسەر ئەو قوتابیانەدا دابەش بکری کە خیزانەکانیان تووشی نەهاتی و وشکە سالی بوو بوون. بەراستی گوندنشینەکان کە ساس و داماو بوون و و قوریانی قاتی و وشکە سال بوون. بیکارو دەست کورت بوون. دارۆ، هەموو رۆژێ بەشە خوار دنیکی بەسەر مندالەکاندا دابەش دەکرد. دەیزانی لەم رۆژە سەخت و دژوارانەدا وەزعیان خراب بوو و خوار دنیان نەماو. بۆیە پیشبینی دەکرد کە ئەم پاش نیو رۆژیە بابی یەکیکیان یان برا گەورەیی یەکیکیان پەیدا بێ و بەشە تازووقەیی هەموویانی پێدا بنێی.

هەلبەتە دەبوا یە هەولێ بدایە ئەم گەنمە بیانگەیی نیتە وەرزی تایندەو هەنگینی کەشتی پری لە گەنم لە فەرەنساو دەگەیشتن و ئیدی لەم تەنگانەیی دەردەچوون.

ئەستەم بوو ئەم وەزە نالەبارە لەبیر بکری، ئەم هەزارییە، ئەم

کوله مه‌رگبیه، ئەو لەشکره تارماییه شریۆشه سەرگه‌ردانه‌ی به‌ر هه‌تاو، ئەو ده‌شته سوتاوه هه‌لپه‌رۆکاوه به‌ خۆله‌میش بووه، ئەو زه‌مینه‌ تینووه شه‌قار بووه، ئەو به‌ردانه‌ی که‌ له‌بن پیتیانداده‌بوون به‌خۆل، ئەسته‌م بوو ئەمانه‌ له‌بیر بچنه‌وه، هه‌زاران مه‌رو مالات، و چه‌ندین بنیاده‌م لێهه‌ له‌وێ مردبوون، بێ ئه‌وه‌ی که‌سه‌یک پێ بزانێ. له‌ ناو جه‌رگه‌ی ئەم کوله‌مه‌رگبیه‌دا، ئەو که‌ وه‌ک ره‌به‌نان له‌ قوتابخانه‌ دووره‌ ده‌سته‌که‌ی خۆیدا ده‌ژیا، به‌ ژبانه‌ی هه‌ژارانوه‌ سه‌خت قاییل بوو. له‌نێو چوار دیواری که‌چیندا، له‌نێو ئەو ته‌خته‌ باریکانه‌دا، تاقه‌ ره‌نگ نه‌کراوه‌کان، بیری ئاوی هه‌بوو به‌شی خۆراکی هه‌فتانه‌ی هه‌بوو، خۆی به‌ پاشا ده‌زانێ. له‌ پر ئەم به‌فره‌، بێ ئه‌وه‌ی خه‌به‌ر بدات، بێ ئه‌وه‌ی دلۆبه‌ بارانیکی ببارێ، نیشته‌بووه‌ سه‌ر زه‌وی. ئەمه‌ وه‌زعی ئه‌وێ بوو، هه‌رچه‌نده‌ ژبان له‌وینده‌ر، ته‌نانه‌ت به‌بێ به‌شه‌ره‌کانی‌شی که‌ بوونیان نه‌یده‌کرده‌ هیچ، تاقه‌ت پروکیین بوو، به‌لام دارۆ له‌وینده‌ر له‌ دایک بوو بوو؛ هه‌ر شویتنیکی دی بۆ ئەو حوکمی مه‌نفای هه‌بوو.

له‌ ژووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت، له‌سه‌ر سه‌کۆکه‌ی به‌رده‌م قوتابخانه‌که‌ وه‌ستا. دوو پیاوه‌که‌ گه‌یی بوونه‌ ناوه‌ندی هه‌ورازه‌که‌. سواره‌که‌ی ناسییه‌وه‌؛ بالڤوچی بوو؛ ئەو پیره‌ جه‌ندرمه‌یه‌ بوو که‌له‌ میژ بوو ده‌یناسی، بالڤوچی سه‌ری په‌تیکی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو. کابرایه‌کی عه‌ره‌بیش به‌ده‌ست به‌ستراوی، سه‌ری دانه‌واندبوو، به‌ دوایدا ده‌هات. جه‌ندرمه‌که‌ به‌ ده‌ست سلّاوی کرد، دارۆ هینده‌ غه‌رقی ته‌مه‌شای کابرای عه‌ره‌ب بوو بوو، نه‌یتوانی سلّاوه‌که‌ی بسه‌نیته‌وه‌. کابرای عه‌ره‌ب دیزداهه‌یه‌کی شینی کالی تالکیشی له‌به‌ردابوو. بابوچیکی شری له‌ پیندا بوو، به‌لام گۆره‌وی ئەسته‌ووری خوری له‌ پیندا بوو، چه‌فییه‌یه‌کی کورت و باریکی له‌سه‌ر کردبوو. به‌ره‌به‌ره‌ نزیک ده‌بوونه‌وه‌، بالڤوچی، جله‌وی ئەسپه‌که‌ی ده‌گرت تا کابرای عه‌ره‌ب ئازاری نه‌گاتێ و بریندار نه‌بێ. هه‌ردووکیان سه‌لانه‌ سه‌لانه‌ ده‌هاتنه‌ به‌ره‌وه‌.

بالڤوچی، له‌ دووری ده‌نگ ره‌سه‌وه‌، گازی کرد: (به‌ سه‌عاتیک ئەو سی کیلۆمه‌تره‌ی نیوان (العمور) و ئیره‌مان بریوه‌). دارۆ وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌. به‌و چاکه‌ته‌ خوربیه‌وه‌ کول و چوار شانه‌ ده‌ینواند. ده‌بیین

که‌ سه‌رده‌که‌وتن، کابرای عه‌ره‌ب بۆ تاقه‌ جارێکیش سه‌ری هه‌لنه‌پری بوو. وه‌ختی گه‌یشتنه‌ به‌ر هه‌یوانه‌که‌ دارۆ وتی: (به‌خیربین، فه‌رموونه‌ ژووری خۆتان گه‌رم بکه‌نه‌وه‌). بالڤوچی بێ ئه‌وه‌ی سه‌ری په‌ته‌که‌ به‌ربدات، به‌روی گه‌رژو مۆنه‌وه‌ له‌ وڵاخه‌که‌ دابه‌زی. له‌بن سمیله‌ زه‌رو کورته‌که‌یه‌وه‌. بزه‌یه‌کی به‌روی، مامۆستا دادا. چاوه‌ چکۆله‌و ره‌شه‌کانی که‌ له‌ژێر ته‌ویلی تاوه‌گازیدا به‌ قوولاچو بوون و چرچ و لۆچ که‌وتبوونه‌ ئەم لاو ئەولای ده‌م و پلای دیه‌ن و روخساریکی وریاترو هوشیارترین پینده‌به‌خشی. دارۆ، هه‌و ساره‌که‌ی لێ وه‌گرت. ئەسپه‌که‌ی برد بۆ ژێر که‌په‌که‌، ئەوجا گه‌رایه‌وه‌ بۆ لای ئەو دوو پیاوه‌ که‌ له‌ سه‌وشی قوتابخانه‌که‌دا چاوه‌رپێیان ده‌کرد. بردنیه‌ ژووره‌که‌ی خۆی وتی: (ده‌چم ژووری پۆله‌که‌ گه‌رم ده‌که‌م، له‌وێ چاتر ئیسراحه‌ت ده‌که‌ین). کاتی بۆ ژووره‌که‌ی خۆی گه‌رایه‌وه‌، بالڤوچی له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ دانیشته‌بوو. په‌ته‌که‌ی خۆی له‌ ده‌ستی کابرای عه‌ره‌ب کردبووه‌وه‌.

کابرای عه‌ره‌ب له‌سه‌ر چۆکان و له‌ پال سۆپاکه‌دا دانیشته‌بوو. هیشتا ده‌سته‌کانی هه‌ر به‌سترا بوون. چه‌فییه‌که‌ی سه‌ری به‌پشتدا چوو بوو. ده‌پروانییه‌ په‌نجه‌ره‌که‌. دارۆ، سه‌ره‌تا چاوی به‌لێوه‌ ئەسته‌وورو سافه‌کانی که‌وت که‌ که‌م تا کورتی له‌ لێوی زه‌نگیان ده‌چوو.

چه‌فییه‌ به‌ پشتدا چوو هه‌که‌ی، ته‌ویلی قۆز و عینادی ئه‌وی نیشان ده‌دا. چاره‌ی تاوه‌گازی کابرای عه‌ره‌ب که‌ له‌ سه‌رما ره‌نگی نه‌ما بوو، هینده‌ نیگه‌ران و سه‌رکیش ده‌ینواند، کاتی که‌ روی بۆ لای دارۆ وه‌رگێتێراو چاوانی له‌ دور چاوی بری، دارۆ راجله‌کی.

مامۆستا وتی: (بابچینه‌ ئەو ژووره‌ی دی تا چای به‌ نه‌عناتان بۆ لێ بنیم). بالڤوچی وتی: (مه‌منون، ئەزه‌یه‌ته‌، سه‌زم ده‌کرد ئیسراحه‌تی بکه‌م). ئەوجا رووی کرده‌ زیندانییه‌که‌ی و به‌ عه‌ره‌بی وتی: (هه‌سته‌) کابرای عه‌ره‌ب رابوو، ده‌سته‌ به‌ستراوه‌کانی له‌به‌رده‌م خۆیدا گرتبوو، هیدی هیدی بۆ ژووری پۆله‌که‌ رۆی. .

دارۆ، له‌ گه‌ل چایه‌که‌دا کورسیه‌کیشی هینا. بالڤوچی له‌سه‌ر نزیکترین ره‌حله‌ی نیو ژووره‌که‌ دانیشته‌بوو. کابرای عه‌ره‌ب پشت له‌ میژو کورسییه‌که‌ی مامۆستا و روو له‌ سوپاکه‌، که‌وتبووه‌ نیوان میژو

په نجه ره که وه، هه لئرو شکابوو، دارو، کاتې په رداخه چایه که ی بۆ زیندانیییه که دريژ کردو دهسته به ستر او هکانی بینی حهیرما، وتی: (دهستی بکهینه وه با شتر نییه). بالئوچی وتی: (با، ئەمه تهنیا بۆ ریگابوو). و ویستی ههستی به لآم دارو په رداخه چایه که ی له سهه زهوی دانا بوو، له بهردهم کابرای عه رهیدا و له سهه چۆکان دانیششت. کابرای عه ره ب بئ ئەوهی ورته بکات، چاوه سووره هه لگه راوهکانی تی بری. وهختی که دهستی کرانه وه، مه چکه هه لآوساوهکانی شیلان. په رداخه چایه که ی هه لگرت و به فیری بچووک و خیرا که وته خواردنه وهی چایه که. دارو وتی: (ئئ، بلئ بزائم کیوه دهچن؟) بالئوچی دهمی له چایه که هه لگرت و وتی: (بۆ ئیره، ئازیزم) دارو وتی: (به راستی جووته قوتایییه کی سهیرن! ئەمشه ویش لیره ده میننه وه؟!)

- نه خیر، من ده گه ریتمه وه بۆ (العمور)، تۆش ئەم یارویه ده دهیه دهست (تینجوبت) پۆلیسی ئەوی چاوه روانی ده که ن. بالئوچی به ده م بزهیه کی دۆستانه وه ده پروانییه ئەوه. مامۆستا پرسى: (ئوه چ ده لئیی، پیم راده بویری؟) - نا، کوری خۆم، ئەمه فه رمانه فه رمان. - فه رمان؟ من ناتوانم.. ئەوجا هه لوهسته یه کی کرد، چونکه نهیده ویست ئەم پیره جه ندرمه یه بشه مزینئ.. (دهمه وی بلیم ئەمه کاری من نییه) - چی؟ مه به ستت چیییه؟ له سه ردهمی جه نگدا خه لکی هه موو کاریک ده که ن.

- که واته ده بی چاوه رپی راگه یاندنی جه نگ بم! - زۆر چاکه، به لآم فه رمانه که ده بی جئ به جئ بکری، و تۆ له کهس زیاتر نیت. پیده چئ هه ندئ روداوان به ریپوه بن. به جدی باسی شوړش ده کری. ئیمه ش خه ریکه خۆ ساز ده دهین. دارو، هیشتا هه ر لاسارانه ده پروانی. بالئوچی وتی: (گوئ بگره گیانه. من تۆم خوښ ده وی بۆبه ئەم قسانه ت له لاده که م. ئیمه له (العمور) دا تهنیا (۱۲) که سین و ده بی تاگامان له سه رانه ری ئەم ناوچه یه بی و پیویسته به له ز بگه ریتمه وه. به منیان وتوو ئەم پیاوه به تۆ بسپییرم و به په له

بگه ریتمه وه. نه ده کرا له وی گلی بدهینه وه. خه لکی گوند خه یالیان خراب بوو، ده یانویست به تۆزی لیتمانی بسه ننه وه. تۆ ده بی سبه ینی بهر له روژاوا بیبه ی بۆ (تینجوبت) بیست کیلۆمه تر ریگه بۆ که سیکی به تاقه تی وه ک تۆچ نییه. پاشان ده گه ریپته وه سهه قوتابخانه که ی خۆت و دهست به ده رس و دهوامی خۆت ده که یه وه. له پشت دیواره که وه دنگی ئەسپه که دههات که ده پیپرماند و سمکۆلانی ده کرد. دارو، له په نجه ره که وه ده پروانییه ده ری، دنیا به ره به ره ساف ده بوو، رووناکي، هه له ته به فر گرتوو که زیاتر ده بوو. دوای توانه وهی هه موو به فره که، دیسان هه تاو دهست به کار ده بووه وه، زه مینی ده سووتاند. ئاسمانی ساف جاریکی دی تیشکی گه رمی بی برانه وهی خۆی به سهه ئەوه له ت و ده شته به رینه دا ده رشته وه که جیی بنیاده م نه بوو.

روی کرده بالئوچی و وتی: به هه ر حال با واز له م قسانه بینین، ئەمه چیی کردوو؟ بهرله وهی جه ندرمه که زار هه لئینی، پرسى: - فه رنه سی ده زانی؟ - نه خیر، تاقه وشه یه ک نازانی. مانگیک بوو به دویدا ده گه راین، شار دبوویانه وه. پس مامی خۆی کوشتوو. - دژی ئیمه یه؟ - باوه ر ناکه م. به لآ پیاو چوزانی. - بۆ کوشتوو یه تی؟

- پیم وایه، له به ینی خویاندا شه ریان بووه. و ابزانم به کیکیان گه نمی له لای ئەوی تریان بووه. ئەوهی مه علومه ئەوه یه که کوره مامه که ی خۆی به کیرد سهه ریپوه، وه ک مه ر گوښاو گوښ سهه ری برپوه.

به ئیشارهت، دهستی وه ک چه قۆ به ملی خویدا هیتا. کابرای عه ره ب که ئەمه ی بینی، به نیگه رانییه وه لئی روانی. دارو، له پر له ناخی خۆیه وه رقی له کابرا هه ستا، رقی له هه موو خه لکانی به که رب و کین، رقی له تینوانی خوین رشتن هه ستا.

دهنگی گیزه گیزی کتری سهه رسۆپاکه دههات، چای بۆ بالئوچی تی کرد پاشان بۆ کابرای عه ره بیشی تی کرد، ئەمه جار هه ش زۆر به تامه زرۆیی خواردییه وه. عه ره به که دهسته کانی کیشمان داو یه خه ی

دیزداده که ی کرایه وه. مامۆستا، سینهی رهق و تهق و پیاوانه ی بینهی.

بالدوچی وتی: مه منون کورم. ئی، ئیدی من ده پۆم. ههستا، په تیکی بچووی له بهرکی ده رینا و به ره و لای عه ره به که چوو.

دارۆ، به ساردییه وه وتی: ده ته وی چ بکه ی؟
بالدوچی، به سه رسامی په ته که ی نیشان دا.
- پیتویست ناکا.

جه ندرمه پیره که به دوو دلاییه وه وتی: که یفی خو ته، خو ت ده یزانی، بیتگومان چه کت هه یه!

- ده مانچه م هه یه.
- له کوئییه؟
- له جانتاکه م دایه.

- ده بی نزیکی فه ره ویلله که ت بی.
- بو؟ من ترسم له خو م نییه.

- تو شیتی کورم. ئه گهر شو رش هه لگیرستی، ئیدی که س له خو ی ئه مین نای، من وتو نامینی.

- بهرگری له خو م ده که م، تا ئه وان ده گه نه ئیره من فریای خو م ده که وم.

بالدوچی، له قاقای پیکه نینی دا. له پر سمیلی ددانه سپییه کانی دا پو شی.

- فریا ده که وی؟ زۆر باشه. منیش ده مویست ئه مه ت پئی بلیم. تو هه میشه هه ر که لله ره ق بووی بو یه تو م خو ش ده وی، له کوره که ی من ده چی.

ده مانچه که ی ده ره ینا و له سه ر میزه که داینا.

- بو خو ت. لیروه تا (العمور) دوو چه کم نه گه ره که.

ده مانچه که له سه ر میزه ره شه که ده بریقایه وه. که پیره جه ندرمه که رووی کرده ئه و، بو نی چه رم و ئه سپ به که پوی مامۆستا دا چوو.

دارۆ، له نکاورا وتی: گوئی بگره بالدوچی، ئه م کارانه بی تاقه تم ده که ن. به تاییه تی ئه م یارۆیه. به لام ته سلیمی ناکه م ئه گه ر شت بیته سه ر راستی ئه و شه ریش ده که م، به لام ته سلیمی ناکه م.

پیره جه ندرمه که روو به رووی وه ستا و به تووره بی نیگای کرد، به ئه سپایی جه ندرمه که روو به رووی وه ستا و به تووره بی نیگای کرد، به ئه سپایی وتی: خه ریکه خو ت گه وچ ده که ی. راستت ده وی منیش ئه م کاره م پئی خو ش نییه. بنیاده پاش ساله های سال که به به رده وامی په ت له ملی مه حکومان ده کات، ئه و جا که نوره ش دیته سه ر مه حکومیکی تازه دهستی تینا چی. مرۆف خه جاله ت ده بی، به لئی شه رمه زار ده بی، به لام خو ناشکرئی ئه مانه هه روا به ره لالا بکرین.

دارۆ وتی: ده من ته سلیمی ناکه م.

- جاریکی دی دوباره ی ده که مه وه که ئه مه فه رمانه کوری خو م.

- زۆر چاکه، پئیان بلئی که دارۆ ده لئی: ته سلیمی ناکه م.

بالدوچی ویستی بیر بکاته وه. روانییه کابرای عه ره ب و ئه و جا دارۆ. ئه نجام بریاری خو ی دا

- نه، هیچیان پئی نالیم. من هیچ نالیم. ده ستوورم پئی بوو که ئه م زیندانییه ته سلیم بکه م، منیش ئه و کاره ده که م. تو ته نیا ئیره بو من ئیمزا بکه و ته و او.

- پیتویست به ئیمزا ناکات. من حاشا ناکه م له وه ی که تو به دهستی منت سپاردو وه.

- ده زانم حاشا ناکه ی. تو خه لکی ئه م ناوه بیت و سه ر راستی.. به لام ده بی ئه مه م بو ئیمزا بکه ی. قانون وا ده خوازی.

دارۆ، چه که مه جه ی میزه که ی راکیشا، شووشه یه ک مه ره که بی وه نه وشه بی چکو له ی چوارگۆشه و قه له میکی داری سووری سه ر درشتی ده ره ینا، که بو نووسینه وه ی سه ر مه شقه کان به کاری ده هینا، ئیمزای بو کرد. جه ندرمه که، به کاوه خو کاغه زه که ی قه دو نوشت کردو خستییبه جزدانه که یه وه و به ره و ده رگا وه ری که وت.

دارۆ وتی: تا بهر ده رگا له گه لت دیم.

بالدوچی وتی: نه خیر، پیتویست ناکات ویل و ماریفه ت بنوینی تو سوکایه تیت پئی کردم.

روانییه کابرای عه ره ب که به بی جووله له جیی خو ی دانیشتبوو. به که سه ره وه هه ناسه یه کی هه لکیشا، به ره و ده رکه رو بی و وتی: خوا حافیز کورم.

ده رگا که له پشتییه وه داخرا. بالدوچی له پر له به رده م په نجه ره که دا

به دیار کهوت و دیسان کهوته نه دبوی، به فراهه که دهنگی پیته کانی هه لده مژی. لهو دیو دیواره کهوه ته سپه که ته کانی دا، چند مریشکیک له ترساندا ره وینه وه. دواي توژیکی دی هه مدیس له په نجه ره کهوه به دیار کهوته وه. هه وساری ته سپه کهی گرتیوو، و به دوی خویدا رای ده کیشا. بی ته وهی ناوری پاش بداته وه به ره و ریگا سهخت و دژواره که نشیو ده بووه وه. له پیشدا خوئی کهوته نه دیوی ته وجا ته سپه که. دهنگی به ردیکی غله وه بووه هاته گوئی. دارو گه پرایه وه بو لای زیندانییه که، له جیی خوئی نه جولابوو، به لام چاویشی له دارو نه ده گواسته وه. به عه ره بی وتی: سه بر بکه.

به ره و ژووری نووستنه کهی چوو. به لام له نیو ده رگا که دا بییری کرده وه، گه پرایه وه، ده مانچه کهی له چاوی میزه که ده رهینا و خستیه گیرفانییه وه. ته وجا بی ته وهی ناوری پاشه وه بداته وه، بو ژووره کهی خوئی چوو.

ماوهیه که له سه ره قه ره ویله کهی راکشا، روانییه تاسمان، تاسمان به ره به ره تاریکتر ده بوو. گوئی له بیده نگیه که گرت، هه مان ته و بیده نگیه بوو که له رۆژانی هه وه لی جهنگدا تازاری ده دا. داوای کردبوو له شاریکی بچوکی بناری هه له ته کاندای کاریکی پی بسپین، ته هه له تانهی که بیابان و ده شته کانی له زنجیره چیاکان جیا ده کرده وه. له ویدا، دیواری به ردینی سه وزباوی رهش له باکوردی هه بوو، دیواری قاوه بی و نه رخنه وانی له باشوردا هه بوو، ته م دیواره سنووری هاوینیکی هه میسه بی دیاری ده کرد. ته وه بوو له به شی باکووردا، ریک له ناوه ندی هه له ته که دا کاریکیان پیی دابوو. سه ره تا ته نیایی و گوشه گیری ته م ده قه ره ی له بهر گران بوو، دانیشتوانی ته م ده قه ره به ردبوو. جار جار لیرو له وی چالیک به دی ده کرا له تو وایه بو کشتوکال کیل دراوه، که چی پاشان ده رده کهوت که بو هه لکه ندی به ردی بینا، کیل تراوه. له م ده قه ره دا ته نیا بو به رد دروینه وه زه وی ده کیل ترا. دوور له به رده کان توژاله گلکی ته نک به سه ره چاله کانه وه ده بینرا، که دیهاتییه کان بو ناو باخچه بچو که کانیان کو بیان ده کرده وه. وه زعی تیرو به مجوره بوو: سی چاره گی ده قه ره که به ردو تاویر بوو، شاریان لی دروست ده کرد، گه شه یان ده کرد، ته وجا نه ده مان. پیاوان پییدا تیده پهرین،

تاشقیینی - یان ده کرد، شه ریان ده کردو ته وجا گیانیان له ده ست ده دا. چ که سیک له م بیابانه دا، نه ته و، نه میوانه کهی بایه خیان نه بوو. ته و جاش دارو ده یزانی که هیچ که سیک له و دووه نه دیده توانی له ده رتی ته و بیابانه دا به راستی بژی.

کاتی هه ستا، چ دهنگیک له پوله کهوه نه ده هات. وه یزانی کابرای عه ره ب هه لاتوووه تییدی پیویست به وه ناکات بریار بدات، هه ستی به شادییه کی سه یر ده کرد. به لام زیندانییه که له وی بوو، له به ینی سوپاکه و میزه که دا راکشابوو، چاوانی بری بوونه بنمیچه که. له و حاله دا لیوه ته ستووره کانی زه قتر دیار بوون و رقی مرؤقیان هه لده ستاندا. دارو وتی: وه ره.

کابرای عه ره ب هه ره هه ستا شوینی کهوت. چوونه ژووری نووستن، ماموستا کورسییه کی نزیک میزه کهی به ره په نجه ره کهی پی نیشاندا. کابرای عه ره ب بی ته وهی چاو له دارو هه لگرتی، له سه ری دانیشته.

- برسیتته؟

زیندانییه که وتی: به لی.

دارو میزیکی دوو نه فه ری ریک خست. تاردو رونی هینا، له تاوهیه کدا کیکی دروست کرد. ته باخیکی گازی پی کرد. کیکه کهی خسته سه ری و خوئی بو عه ماره که چوو. په نیرو هیلکه، خورماو شیر خاوی موعه له بی هینا. که کیکه که ناماده بوو، و پیگه بی له سه ره فه ی په نجه ره که داینا تا سارد بیته وه. توژی شیر خه ستی به ناو روون کرده وه و گه رمی کرد. هیلکه کانی تیک هه لسه قاندو هیلکه و رونی دروست کرد. که کاری ده کرد، ده ستی به ره ده مانچه کی به رکی راستی کهوت. قاپه کهی له زه وی دانا. چوو بو ژووری پوله که. ده مانچه کهی خسته چاوی میزه که وه هاته وه بو ته م ژووره. تاریکی شه و ده ستی پی کردبوو. چرای هه لکردو خواردنی بو کابرای عه ره ب دانا، وتی: بخو.

کابرای عه ره ب، پارچه ک کیکی هه لگرت. به تامه زرؤییه وه بو ده می برد، به لام راوه ستا. پرسی: ته دی تو ناخوی؟

- تو جاری بخو، من دواپی ده خویم.

لیوه ته ستووره کانی توژی کرانه وه. هه لوه سته یه کی کرد، ته وجا بی چهندو چوون قه پی به کیکه دا کرد. که له نان خواردن بووه وه، کابرای

عەرب رواییه مامۆستا و تی: تۆ قازیت؟

- نه، من ته نیا تا سبهینی رات ده گرم.

- ئەدی بۆچی له گهڵ مندا نان ده خۆی؟

- چونکه برسیمه.

کابرای عەرب بێ دەنگ بوو. دارۆ ههستا، قەرەوێلهیهکی سهفهري له عهواره که هیناو له نیوان میزه که سوپاکه چاکی کرد. به جوړی داینا که له گهڵ قەرەوێله کهی خۆی گوشهیه کی قائیمی دروست ده کرد. دوو په تووی له جانتایه کی گه وره ی سوچیکی ژووره که دهرهیناو له سههر قەرەوێله سهفه ریه که رای خستن. ئەوجا هه لوهسته یه کی کرد. بیری کرده وه که بۆچی ئەم کارانه ده کات. له سههر قەرەوێله کهی خۆی دانیشته. چ کاریکی دی نه بوو تا بیکا چ شتیکی دی نه بوو تا ئاماده ی بکات. چاوانی برییه کابرا. ده پروانییه ئەوو هه وللی ده دا ده موچاوی ئەو به تووریه یی بینیتته بهرچاوی خۆی. به لام بێ سوود بوو. جگه له ده میکی چون زاری هه یوان و چاوانی ره شی بریقه دار چ شتیکی دی نه ده دی. به دهنگیکی دوژمنانه ی ئەو تۆ که کابرای عه ربه یی سه رسام کرد،

پرسی: بۆ کوشتت؟

کابرای عه رب رووی وه رگیترا

- هه لات و منیش دوای که وتم.

دووباره رواییه چاوانی که له لیوان لیوی پرسیا ری خه م بزوین بوون.

- چم لئ ده کهن؟

- ده ترسیت؟

راست دانیشته و رووی وه رگیترا

- په شیمانی؟

کابرای عه رب به زاری به شه وه لیوی روانی. پینده چوو سه ری له قسه کانی ئەو دهر نه کرد بێ. دارۆ زیاتر توور په بوو. وپرای ئەوه ی که که له شی زه لامی به زه حمه ت له نیو هه ردوو قەرەوێله که دا جیی ده بووه وه، هه سته ی به نار هه ته ی و نائه منی ده کرد. به نار هه تیه وه وتی: لییره بخه وه، ئەمه جیی تۆیه.

کابرای عه رب خۆی نه بزوت. رووی کرده دارۆ وتی:

- ده موست پرسیا ریک بکه م؟

مامۆستا لیوی روانی:

- سبه ی جه ندرمه که دیتته وه؟

- نازانم.

- تۆ له گه لئدا دیتی؟

- نازانم، بۆچی؟

زندانییه که هه سته. له سههر جیگه کهی خۆی راکشا. لاقه کانی روو له په نجه ره که بوون. تیشکی گلۆپه که راسته وخۆ له چاوانی ده دا. ئەویش په کسه ر نوقانیدی.

دارۆ له که نار قەرەوێله که دا وه سته و دووباره وتی: بۆچی؟

کابرای عه رب چاوی له بهر تیشکه تونده که دا کرده وه رواییه ئەو، هه وللی دا چاوه تروکیته، وتی: تۆش له گه لئماندا وه ره. دارۆ، تا نیوه شه ویش هه ر خه وه نه چوو بووه چاوانی. ته واو خۆی رووت کرد بووه وه له سههر قەرەوێله که راکشاپوو، هه موو جار هه ر به رووتی ده نووست. که چی وه خته ی بیری له وه کرده وه که هیچی له بهر نییه، دوچار ی گومان و دوو دللی بوو. هه سته ی به نائه منی کرد. که وته وه سه وه سی ئەوه ی که جل له بهر بکات. ئەوجا شان کانی هه لته کاند.

ئاخر خۆ ئەو مندال نه بوو، ئەگه ر کار به اتبایه ته سه ر راستی ده یتوانی هه ر یفه که ی بکات به دوو له ته وه. له سههر قەرەوێله که یه وه چاوی برییه ئەو، کابرای عه رب به پشتا نووستبوو. چاوه کانی نوقاند بوون و جو له ی لیوه نه ده هات. دارۆ، کاتجی که گلۆپه که ی ته مراند، چربی تاریکییه که چه ند به رانه ر بوو. شه وه به ره به ره له نیو په نجه ره که وه که ئاسمانی بێ ته ستیره به ئارامی له بزاقدا بوو، دووباره گیانی وه بهر که وته وه. زۆری نه برد، مامۆستا چاوی به تاریکییه که راهات و توانی کابرا عه ره به که له سههر جیگایه که ی خۆی بنوینێ. کابرای عه رب دیسان بێ جو له بوو، به لام له وه ده چوو چاوی کراوه بێ. کزه بایه ک به ده وری قوتابخانه که دا هه لیکرد. پینده چوو هه وره کان رامالێ و دووباره هه تاو دهر بکه وێ. بایه که توندی کرد. مریشکه کان تۆزی په روبالێان راوه شانندو ئەوجا بیده نگ بوون. کابرای عه رب به ته نیشتا تلی داو پشتی که وته دارۆ. ئەوجا دارۆ گوئی بۆ دهنگی هه ناسه ی میوانه که ی که قوولترو ریک تر

دهبوو، هه لڅخست، گوټی بۆ ئه و هه ناسانه هه لڅخست که زۆر لټوهی نزیک بوون. ئه و جا بئ ټه وهی بتوانی چاوان لیک بنی له فکرانرا چوو. ئا له م ژووورده دا که سالییک بوو به ته نیا لیتی دهنووست، بوونی ئه م کابرا عه ره بهی له بهر گران بوو. ئاماده بوونی ئه و، جوړه براهه تییه کی به سه ردا ده سه پاند که له و وه زع و حاله دا پیتی قبول نه ده کرا. ئه و پیاوانه ی که پیکه وه و له ژیر یه ک بنمیچدا به سه ر ده بن، سه ربازان یان زیندانییان، به هه موو ناکۆکییه کیانه وه، هه ست به جوړه نزیکییه کی سه بر ده کن، هه موو شه وی که چه ک و جله کانیان داده نن، له تو وایه له هاوبه شی دیرینه خه ون و ماندوو بووندا ده بن به یه ک، به للام دارۆ، به خویدا هاته وه، له م بیرانه بیزار بوو، پیتوبستی به خه و بوو.

به للام دوا ی توژییک که کابرای عه ره ب که مییک جوولا، ماموستا هیشتا نه خه وتبوو. کاتخ که زیندانیه که دووباره جوولا، ئه و گوټی قولاغ بوو، خوټی ئاماده کرد. کابرای عه ره ب وه ک یه کییک به ده م خه وه وه پروات، توژییک له سه ر باسکه کانی به رز بووه وه.

راست و قیت له سه ر قه ره ویله که رونیشته. بئ ټه وهی روو بکاته دارۆ، بئ جووله چاوه رپیتی کرد. ده توت به وردی گوټی ده گرت. دارۆ له جیتی خوټی نه جوولا. له پر بیری که وته وه که ده مانچه که ی هیشتا له چاوی میزه که دایه. چاکتر و ابوو یه کسه ر ده ست به کار بئ. به للام هیشتا چاودیری زیندانیه که ی ده کرد که به هه مان ره فتاری ئارام پیتیه کانی نایه سه ر زه وییه که. دیسان چاوه پروانی کرد، ئه و جا هیدی هیدی به پتوه وه ستا. دارۆ ده یویست بانگی بکات. به للام ئه و زۆر ئاسایی و به بیته نگی ده ستی به رویشتن کرد. به ره و ئه و ده رگه یه ده چوو که له وه سه ری ژووورده که بوو، به سه ر که پرو عه ماره که دا ده کرایه وه. زۆر به ئه سپایی ده رگاکه ی کرده وه، وه ده رکه وت و ده رگاکه ی پالنا بئ ټه وهی دای بخات.

دارۆ نه جوولا، بیری کرده وه: «هه لدی. زۆر چاکه. سه رم ره حه ت ده بئ!» له گه ل ئه مه شدا، به وردی گوټی ده گرت. مریشکه کان نه یان قریشکاند. دیاره گه بیوته هه له ته که. ده نگی شوړه شوړی ئاوی هاته گوټی، هیشتا نه یده زانی چ ده کات که کابرای عه ره بی له نیو ئاستانه ی ده رگاکه دا بینی. ده رگاکه ی به ئه سپایی داخست و

به بیته نگی به ره و قه ره ویله که ی هات. ئه و جا دارۆ، پشتی تییکردو خه وت.

له غورابی خه ودا بوو که وای هه ست ده کرد له ده وروبه ری قوتابخانه که دا ده نگی دزه هه نگاوان ده ژنه وی.

له دللی خویدا وتی: **(ج نیسه خه ون ده بینم خه ون!)** هیشتاش هه ر له خه ودا بوو.

کاتخ بیدار بووه وه، ئاسمان ساف بوو، هه وایه کی پاک و فینک له په نجه ره که وه وه ژووور ده که وت. کابرای عه ره ب له ژیر نوینه کاندای خوټی گرموله کردبوو. زاری به ش کرد بووه وه و به و په ری ئاسوده بی خه وت بوو. به للام که دارۆ رای ته کاند، به ترسه وه له خه و راچله کی و به چاوانی پر نیگه رانییه وه له دارۆ راما. ده توت یه که مجاره ئه و ده بیینی. ترسیکی و هه ها له سیمایدا به دی ده کرا که دارۆ پاشه و پاش کشایه وه.

- مه ترسه. منم. وهختی تاشته. کابرای عه ره ب سه ری له قاندو وتی: باشه. سیمای ئارام بووه وه، به للام نیگای هه ر نیگه ران بوو.

قاوه ئاماده بوو. هه ر دوو کیان له سه ر قه ره ویله سه فه ربیه که دانیشتان و قاوه و کیکیان ده خوارد. ئه و جا دارۆ کابرای عه ره بی بۆ ژیر که پرییک برد، ده ستشوریکی نیشان دا تا ده سته کانی بشوات.

گه راپیه وه ژووورده که. نوینه کان و قه ره ویله سه فه ربیه که ی هه لگرت. قه ره ویله که ی خوټی چاک کردو ژووورده که ی کوکرده وه. ئه و جا به نیو پۆله که دا چوو بۆ بهر هه یوانه که. هه تا و به به روکی ئاسمانی شینه وه، روناکییه کی هیدی و دره خشانی به و هه له ت و بانه چۆله دا په خش ده کرد. به فره که، له سه ر به رزاییه کان و لییره و له وی ده توایه وه و به رده کان به ره به ره به دیار ده که وتن.

ماموستا له بهر هه یوانه که دا وه ستابوو، بالندوچی بیر که وته وه، خراب ره نجانده بووی، به جوړی وه ده ری نا وه ک بلتی نه یه وی جاریکی دی پتوه ندی له گه لیدا هه بی. دوعا خوازی جه ندرمه که، هیشتا له گوټیدا ده نگی ده دایه وه و بئ ټه وهی هۆبه که ی بزانی هه ستی به نارحته تی ده کرد. له م کاته دا زیندانیه که له و سه ری قوتابخانه که وه کوکی. دارۆ، بئ ټه وهی بیه وی گوټی بۆ ده نگی ئه و رادیرا، ئه و جا به تووره بی به ردیکی هاویشته. به رده که به گغه گف له

به فره که دا رۆچوو. تاوانی گه و جانە ی کابرا ئەوی بێ تاقەت کرد بوو. به لām ته سلیم کردنی کاریکی ئابروو مه ندانه نه بوو. ته نانه ت بێر کردنه وه ش له م کاره، ههستی سووک بوونی له لای دروست ده کرد. له هه مان کاتدا که له دلای خوڤا جوینی به وانه ده دا که کابرای عه ره بیان بۆ لای ئەو ناردبوو، جوینی به کابرای عه ره بیهش ده دا که پیای کوشتبوو، راینه کردبوو. دارۆ هه ستا. به ده وری هه یوانه که دا سوو رایه وه. هه لوهسته یه کی کردو ئەوجا بۆ ناو قوتابخانه که گه رایه وه.

کابرای عه ره ب لای که پره که دانه وی بووه وه به دوو قامکان ددانه کانی دهشت، دارۆ لیبی روانی و وتی: وه ره. ئەوجا له پیش کابرای عه ره بدا چوو بۆ ژوو ره وه. له سه ر چاکه ته که ی خو به وه چاکه تیکی راوی له بهر کرد، پیتلای جه وه لای له پێ کرد. ئەوجا وه ستاو چاوه پروانی کرد تا کابرای عه ره ب چه فییه که ی و نه عله کانی له پێ بکات. چوونه ژوو ری پۆله که وه. مامۆستا ئامازه ی بۆ ده رگه ی ده ره وه کرد وتی:

- برۆ.

کابرای عه ره جب نه جوولا. دارۆ وتی: منیش دیم. کابرای عه ره ب وه ده رکه وت. دارۆ، گه رایه وه بۆ ژوو ره که ی کیسه یه کی پر کرد له نان و خورماو شه کر. بهر له وه ی بروات توژی ک له بهر ده م میزه که یدا وه ستا. ئەوجا له ده رگه وه وه ده رکه وت و قفلیدا. وتی: رینگه که لیره وه یه.

رینگه ی خو ره لاتی گرت به رو کابرای عه ره بیهش شوینی که وت.. به لām که توژی له قوتابخانه که دوور که وتنه وه، وای هه ست کرد گوپی له دهنگیکی سووک بوو. وه ستا. روانییه ده ورو به ری قوتابخانه که، چ که سیکی له وناوه نه بینی. کابرای عه ره ب که دیار بوو، هیچ حاللی نه بوو بوو، له وی ده پروانی. دارۆ وتی: ریکه! سه عاتیکی ته وای ریبیان کرد و ئەوجا له پال به رزاییه کی قسل دا لایان دا. به فران خیراتر ده توانه وه هه تاو دم و ده ست ئای چال و گۆله کانی ده خوارده وه.

ئەو دهشت و هه لته ت و بانه ی که به له ز وشک ده بووه وه، وه ک هه و ده له رییه وه. که دووباره که وتنه وه ری، دهنگی پیبیان دهنگی

ده دا یه وه. جار جار به بالنده یه که له بن پیبیان هه لده فری و به دهنگیکی خوش، ئەو بیده دهنگییه ی ده شله قاند. دارۆ، پر به سییه کانی هه وای تازه ی به یانی هه لده مژی. به دیتنی ئەو دهشت و هه لته ته بێ سنووره، که ئیسته له سای ئاسمانی شیندا، سه رانسهر زه رد بوو، حالی لیده هات. ئەوجا رووه و باشوور به هه ورازه که دا هه لگه پران و یه ک سه عاتی دی ریبیان کرد. گه یینه شوینیکی به رزی هه موار که به رده کانی له حالی که وتن و هه ره سدا بوون. له وی به ولاره ئیدی نشیوی دهستی پیده کردو له لای رۆژه لاته وه ده گه ییه ده شتیکی نزم که چه ند دره ختیکی باریکی لی روا بوو. له لای باشووره وه به چه ند چینه تاویری ک کو تایی ده هات که دیمه نیکی تیکه ل و پیکه لی به و ده قه ره ده دا. دارۆ، به هه ردوولادا هه لپروانی. تا چاو بری ده کرد ئاسمانی بێ کو تایی بوو. تاقه به نی به شه ریک بهر چاو نه ده که وت. دارۆ، ئاوری له کابرای عه ره ب دایه وه که سه رسام له وی ده پروانی. کیسه که ی بۆ درێژ کردو وتی: بیکره، ئەمه خورماو نان و شه که ره. به شی دوو رۆژان ده کات.

ئهمه ش هه زار فرانک بۆ خو ت.

کابرای عه ره ب پریاسکه که ی وه رگرت. هه ردووک دهستی به سنگییه وه قه رساند بوو. ده توت نه یده زانی چییان لی بکات. مامۆستا ئامازه ی بۆ رۆژه لات کردو وتی: سه برکه، ئەم ریبیه ده چیت بۆ تنجویت. دوو سه عات ده بی. ئەوجا ده گه یه مه خفه ری پۆلیسی تنجویت، له وی چاوه پرانت ده که ن.

کابرای عه ره ب که هیشتا پریاسکه و پاره که ی به سنگییه وه قه رساند بوو، به ره و رۆژه لات هه لپروانی. ئەوجا دارۆ قۆلی گرت و هه ندی به توندی به ره و باشوور وه ری چرخاند. کویره ریه ک به داوینی ئەو به رزاییه وه که لی وه ستا بوون، ده بینرا: ئەمه ش ریبیه که به هه لته ت و ده شته که دا تیده په ری. لیره وه به رۆژیک ده گه یه ماله مه رداره کان. جا ئەوانه به پیتی داب و نه ریتی خو یان جیت ده که نه وه و په نات ده دن.

کابرای عه ره ب که بۆ لای دارۆ گه رایه وه وه، ترسیکی سه یر نیشته وه سیمای. وتی: گو ی بگره.

دارۆ، سه ریکی له قاندو وتی: نا، قسه مه که، من ئیدی

دهگه رېمه وه. پشتی کرده ئه وو دوو ههنگای ههراوی بهره و قوتابخانه که هه لئا. ئه و جا به په له ته مه شایه کی کابرای عه ره بی کرد که رهق راوه ستا بوو. دیسان که وه ته وه ری. بو چند چرکه به ک جگه له دهنگ دانه وهی دهنگی ههنگاوه کانی خوئی چ شتیکی نه ژنه وت و ئاوری نه دایه وه. به لام دواى توژیکی گه راپه وه. کابرای عه ره ب هیتشتا هه ره له جیتی خوئی وه ستا بوو. دهستی هیتابوونه خواره وه له ماموستای دهروانی. دارق ههستی کرد شتیکی ئه وکی گرتوه. به لام که له هه موو شتیکی بیزار بوو بوو، دهسته کانی هه لته کاندو دووباره که وه ته وه ری. ماوه به ک روئی، دیسان وه ستا روانی. کابرای عه ره ب دیار نه بوو.

دارق، گومانی په یدا کرد. هه تاو گه بیووه ناوه ندی ئاسمان و ریک له سه ری ئه وی ددها. ماموستا له پیشدا به نا به دللی و پاشان به دلنیا به وه گه راپه وه بو ئه و شوینه ی کابرای عه ره بی لی به جی هیتشت. وه ختی گه ییه لای به رزاییه که ئازای له ئاره قه دا هه لکشابوو. به په له به به رزاییه که دا هه لگه را، که گه ییه ترۆپکی به رزاییه که هه ره ئه و تا هه ناسه ی پی دده را. تاویره به رزه کانی باشور چوو بوون به ئاسمانا، به لام له هه له ت و ده شته که ی روژه هه لاته وه، هه لمی گه رما به حه وادا ده چوو. دارق، له نیو ته نکه ته مه که وه به دلتیکی غه مگینه وه ده پروانیه کابرای عه ره ب که ریگه ی زندانی گرتبووه بهر.

ماموستا. دواى توژیکی، له بهر په نجه ره ی پوله که وه ستابوو، له و رووناکییه بیگه رده ی دهروانی که سه رانسه ری دهشت و هه له ته که ی به بی جیاوازی له تامیز گرتبوو. به لام چ شتیکی نه دده ی. توژی پیشتر، له پشتیبه وه، ئه و رسته به ی خویندبووه که له نیو رووباره پیچاو پیچه کانی فه ره نسادا و به خه تیکی نارپیک و پیک و به په له به ده باشیر نووسرابوو: (براکه مانته ته سلیم کرد، خوت ده بینییبه وه). روانیبه ئاسمان، روانیبه دهشت و هه لته که و ئه ولاتر که تا که ناری ده ربا ده کشا. ئا له م ولاته به رینه دا، له م ده قه ره دا که زوری خویش ده ویست، ته نیا بوو.

هه لسه نگاندى چیرۆكى میوان

نوسینی: لایونل تریلینگ

که دهقی ئینگلیزی ئه م چیرۆکه له گه ل دهقه ئه سلنیه که یدا، که فه ره نسویه به راورد بکری، ئه وه به دیار ده که وی که وه رگیره که ی، به کجار وردو کارامه کاره که ی خو ئه نجام داوه.

به لام له یه ک خالی بچووک و له هه مان کاتدا گرینگ، سه رکه وتنی به ده ست نه هیناوه. نه ییتوانیوه بو عینوانی چیرۆکه که هاوواتایه کی گونجاوی ئه وتو بدوژیته وه که هه مان ئه و واتایه بگه یه نیته که له زمانه فه ره نسویه که دا ده یگه یه نیته. به هه ره حال، چونکه وشه یه کی ئینگلیزی ئه وتو نیه که بتوانی مانای وشه ی (هوت hote) که هه م به مانای میوان، هه م به مانای خانه خوئی دیت، بگه یه نی، بو به براده ری وه رگیره زور جیگه ی گله یی نییه.

ئه م بابه ته که وشه یه ک هه م مانای میوان و هه م مانای خانه خوئی بدات، نادیاره و ناییتته مایه ی شپواندن و به مه ته ل بوونی مه به ستی قسه سه که ر، ئه گه ر، ئه گه ری هه له له ئارادا بوایه، نووسه ره فه ره نسویه که وشه یه کی به کار ده هینا که ریک مانای میوانی بگه یاندا یه. له گه ل ته مه شدا خوینه ری فه ره نسوی کاتی که تووشی عینوانی چیرۆکه که ی کامو ده بی نازانی کام و اتا په سند بکات، ته نانه ت پاش ته و او کردنی چیرۆکه که ش ته و او دلنیا نییه که عینوانه که ئاماژه یه بو خانه خوئی که ماموستا فه ره نسویه که یه، یان ئاماژه یه بو میوان که کابرای عه ره بی زیندانییه.

ئه لبیر کامو، ئه م ئیبهامه ی مه به ست بووه له نامه یه کدا که بو جوستین ئوبراین-ی وه رگیره ی چیرۆکه که ی ناردوو، داخی خوئی سه باره ت به وه ی که زهرووره تی وه رگیره ی، ئیبهامه که ی لابر دووه، ده برپوه. تیکه یشتن له م داخ خوارده ی کامو ئه وه نده قورس نییه، چونکه مانای دوولایه نی عینوانی چیرۆکه که، هه موو مه به ستی چیرۆکه که ی گرتوته خوئی. ماموستا که و کابرای قاتیل له روانگه ی ویزدان و شارستانییبه وه له دوو جه مسه ری موخالیف دان و کاتی که دارق ناچار ده بی کابرای عه ره ب وه ک زیندانییه ک لای خوئی گل بداته وه، پیوه ندی هه ره یه کیکیان سه باره ت به وی دی ده گوری بو

پیتوهندییه کی دوژمنانه. له گه ل هه موو ته مه شدا، رهفتاری دارو ته م حاله ته ده گوری. له بهر ته وهی کابرای عه ره ب له لای خو گل ده داته وه، ناچار ده بی خواردنی بداتی و جیگه ی بو دابین بکات. هه ر ته م رهفتاره میوان په روه رانه یه ی ته وی که نیگه رانی و ته نانه ت سوژی ته وه دو روژیته. کابرای عه ره ب به ره به ری به دیار ده که وهی که ماموستا که پشتیوانی ته وه. بو هه ر یه کیتک له م دوو پیاوه، وپرای جیاوازیان، ده شیت هه مان تاک وشه ی عینوانه که به کار بیر: هه ر یه کیتکیان (میوان) ی ته وی تریانه. له نیو زور خه لکدا (نان و نمک کردن) ی میوان و خانه خو، پیتوهندییه کی مکوم له به بیناندا چیده کات. پیتوهندییه که ناشیت پیشیل بکری. به لام ته وهی دارو هه سته پیده کات، ریزگرتنی ته م داب و نه ریته باوه نییه، به لگو ته وه له روانگه ی کومه لی سوژی هه لقوولاوی ده روون و ناخی خو به وه ته م دابه ده پاریزی.

سوژو گودازیک که لیوان لیوه له هه وینی ئینسانی و ته وه له هه موویاندا له گه ل میوانه که یدا به شداره. هه روه ها شان به شانی یه کدی هه ندی کاری زه روری ژیان، وهک: خواردن، خه وتن، ریتن و میزتن و ده ست و چاوشتن، ته نجام ده دن.

پیتوهندی نیوان ته م دوو پیاوه هه میشه ده بی که م بی و وهک دیاره که میشه. به لام شته هاوبه شه کانی نیوانیانیش که م نییه و بگره زوریش فره یه و دارو هه ست به مه ده کات و ده یه وی چاکه یه کی گه وره و مایه ی سه رنج بکات. ته وه زمینه بو هه لاتنی کابرای عه ره ب خو ش ده کات و ته مه ش خو ی له خویدا ته نجامی پر خه تهری بو سه ر ژیان ی ته وه لیده که ویته وه. له وه یه سزای ته م کاره نه قل کردنی ته وه بی له م شوینه ی که ته وه خو شی ده وی و پابه ندییه تی، یان له وه یه هه ر له وه زیفه ی ده وله تی ده ربکری.

ته وه چاکه یه ی که ره نگدانه وه و نیشاندهری هه سته میوان په روه ری دارویه، به ره نجامی کی وه های نییه. میوانه عه ره به که به هه ر تاوانی ده سستگیر کرابی، کابرایه کی زه بوون و داماووه کاتیک دارو، ده رفه تی بو ده ره خسیتی که په نا وه بهر سارانشینانی باشور به ری و له قه له مپه وی یاسایی فره نسا ده ریچی، رووبه پرووی قبول نه کردنی ته وه ده بیته وه. ته وه باوه ری به داب و نه ریته میوان په روه ری ته وه

سارانشینانه نییه که دارو، بیر ی ته ویان ده خاته وه.

پیده چی لیپراسراوانی فره نسی که بریاره مه حکه مه ی بکه ن به لای ته مه وه خه تهریان که متر بی وهک له خه تهری سارانشینانی نه ناسراو. ته وه ئاره زوومه ندانه ده روات بو مه خفه ری پولیس تا خو ی ته سلیم بکات.

ئیبهامی وشه ی (توت) ته نیا به مانای دوو لایه نی میوان و خانه خو ی په یوه ست نییه. ته گه ر به میژووی نالوژی ته م وشه یه دا بچینه وه و ریشه ی وشه که له زمانی لاتینیدا بدوژینه وه، ته وا بو مان ده رده که وهی که مانای نامو دوژمن-یش ده گه یه نیته. کاتی که دارو بو پوله که ده گه ریته وه و هه ره شه ی که سوکاره کانی کابرای عه ره ب له سه ر ته خته ره شه که ده بین، ته وه ی بیر ده که ویته وه که ته وه وپرای ته وه ی نامویه کی به خشنده یه، له هه مان کاتدا نامویه کی خراپه خوازو دوژمنیشه. دارو، له گه ل ته وه دا که پیاویکی جه زایری و فره نسسیه، له جه زایر له دایک بووه، که م و زور له گه ل عه ره بی ته ویدا بی گیروگرفت و سه ره شه ژیاوه و ته شوینه ی خو ش ده وی، که هه نوکه له سه ر پتیه بو شو رش، به مه ش ده گاته ته م ته نجامه ی که له م ولاته دا شوینیکی نییه.

له م دوژمنایه تییه گشتییه دا، کاری دارو هه رچه نده له ئینسانیه تیکی تاکر وه انه وه هه لقوولاوه، چ ده نگدانه وه یه کی نابی و ته نانه ت ده بیته مایه ی نه فره ت و لیک دوور که وتنه وه ش. ته وه که داواکانی ده وله تی خو ی به زه بری هانده ره مرؤقانییه کان ره ت ده کاته وه، له هه موو لایه که وه به ته نیایی مه حکوم ده بی.

گوشه گیری تاییه تی، جوړه شیوه یه کی ژیانه که دارو بو ی گه راوه و به ده سته هیناوه. ئیمه به مه زه نده بو مان ده رده که وهی که ته زمونی ته وه له جه نگی جیهانی دووه مدا بوته هو ی ته وهی که دوور له کومه لگه و له زور که س بزی. (دووری له خه لکان) بو نیشاندانی ته وه ی دارو هه سته پیده کات زور روون نییه. ته وه به گوته ی خو ی بو یه ته نه وفور له کابرای عه ره ب ده کات چونکه تاوانی کوشتنی ته نجام داوه، هه روه ها ته نه فور له هه موو که سیکی که رب و کین له دل، بوغزاوی و تینووی خوین رشتن ده کات که ته مه خو ی له خویدا هیچی له و ته نه فوره که متر نییه که له ته نجامی بیر ی هاوکاری کردنی

له گه ل لپرسراوانی دهوله تدا ههستی پیده کات. بالدوچی جه ندرمهش که له کاره کهی خوئی (شهرمه زاره) لهم ههسته دا هاوبهشی دارۆیه. هه لبه ته دارۆ مرۆقتیک نییه که ئارمانیکی ئامانجدارای له که لله دابج و بیهوی دژی ئیمپریالیزمی فهره نسا بوهستی. خو له گوینه له گه ل هه لگیسانی شوپشی عهره به کاندای، هاوشانی فهره نسییه کان دژی عهره ب بجه نگی به ههر حال، ههست دهکات که نهو سهر زهمینهی نهو بوژیانی خوئی هه لئ بژاردوه چهند هی نهوه، نهوه ندهش هی عهره به کانه؛ به تاییه تی نهو ده فهره که هه موو مه رجه نه خلای و گو شه گیرییه کانی دلخوازی نهوی تیدایه و بوته مایه ی دووری نهو له هه موو نهو خه لک و کو مه لگیه ی که مایه ی نه فرهت و شهرمه زاری نهون.

به لای دارۆوه، پاکی و بیگهردی دهشت و هه لته که، ره سه نایه تی و جوانییه کی مائی نه کراوی گرتوته خو. نهو بو به نهو ده فهره ی خوش دهوی، چونکه نهو گو شه گیرییه ی بو فراهه م کردوه که نهو پیوستی پییه تی له گه ل هه موو نه مه شدا بو ی به دیار که وتوو که فاکته ری غه ریزی خه مخووری، به ده رکردنی نهو، له به هه شتی بیزار که ری گو شه گیرییه که ی نهو کو تایی دی. نهو ته نزه توندو خه م بزوینه ی چیرۆکه که ی کامۆ دهست له به رو کمان به رنادات. ئایا نهو له م بیابانه دا که به ری کیلانی، ته نیا به ردو تاویره، جییه کی بو خه وانه وه، دۆزیوه ته وه؟! *

* * *

ئه لپیر کامۆ

۱۹۱۳ - ۱۹۶۰

کامۆ، بابی فهره نسی و دایکی نه سپانییه. له جه زایر له دایک بووه. له ساله کانی هه ولئ پاش دووم جهنگ جیهانی، له گه ل ژان پۆل سارته رو سیمون دی بو فوار دا گروپی نووسه ران، فه یله سوفان و ره خنه گرانی مولته زیمی فهره نسیان پیک هیتنا. ئامانجی هاوبه شی نه مانه خه بتین بو بو به دهست هیتانی ئازادی، عه دالهت و پاراستنی که راهه تی مرۆف، له سه رده می سه مکارانیکدا که چاویان به یه کتردا

هه لته ده هات.

کامۆ، له سال ۱۹۳۵وه، واتا لهو کاتانه وه که خویندکاری زانستگهی جه زایر بوو، له جهنگی بانگه شه بییدا دژ به فاشزم کاری ده کرد. کامۆ له به ره مه کانی خویدا مه سه له گرینگه کانی زه مان، وهک فاشیزم، کو مه لکوژی، پاکسازی دیندانه، ئیمپریالیزم، سزای مه رگ، نه شه کجه، و جیاوازی ره چله کی تاوتوی ده کرد. کامۆ بو ههر یه کییک له م مه سه لانه وه لامیکی نه خلای روونی نیشان ده داو ده یخسته روو. نهو وهک زۆر رو شنبیری سه رده می خوئی، بو چوونه کانی خوئی له دوو قالبی گرینگه ی نه ده بییدا، واته رو مان و شانۆنامه دا ده رده پری. به ره مه سه رده کییه کانی کامۆ بریتین له شانۆنامه ی: کالیگولا ۱۹۴۴، به دحالی بوون ۱۹۴۴، دادپه روهران، هه روها نه فسانه ی سیزیف ۱۹۴۲، مرۆفی یاخی ۱۹۵۱ و رو مانی نامۆ ۱۹۴۲ و تاعون. بابه تی زۆریه ی به ره مه مه کانی کامۆ (پوچییه) واتا (بج مانا بوونی، بوونی مرۆف له زه ویدا) و هه میسه له هه ولئ نه وه دا بوو که چاره سه رتکی ئیجایی بو نهو مه سه لانه بدۆزیتته وه که پوچگه راییی نیشانی ده دا.

کامۆ له نه فسانه ی سیزیف دا مرۆقتیک نیشان ده دا که ناچاره نه رکیتکی پوچ نه نجام بدات، مرۆقتیک له هه رته ی نه نجامدانی نه رکیتکی وه ها قورس و دژواریشدا، له گه یشتن به به خته وه ری غافل نییه، کامۆ، پوچی وهک واقیعییک قه بووله، به لام به ههر هه موو نهو چه کانه ی له به ره ده ستیدایه، به گژیا ده چیت.

له سالانی یه که می چله کاندای ۱۹۴۰ واقیعی تالی داگیر کردنی فهره نسا له لایهن سه ربازانی نه لمانییه وه، گو پرائیکی بنه رته ی له دیدو روانینی کامۆ بو جیهان، دروست کرد. له مه به دو او به ره به ره له زه برو زهنگی شوپشگیتری و به تاییه تی له کو مۆنیزم و فه لسه فه ی میژووی کو مۆنیزم دوور که وته وهو ئیدی له سارته رو دوسته کانی داپراوی مرۆفی یاخی نووسی. مرۆفی یاخی دژایه تییه کی دوو لایه نه ی کو مۆنیزم و ئایینه که به زاراوه ی فه لسه فه ی مو توره کراوه. بلا بوونه وه ی نه م کتیبه له ۱۹۵۲ دا بووه هوی دهست پیکردنی موحاده له ی توند له نپوان کامۆ سارته ره که به هاوبه یانی حیزبی کو مۆنیستی فهره نسا ده ژمیتردرا، کامۆ له بواری کورته چیرۆکیشدا

هەر نووسه‌ریکی به تواناو گه‌وره بووه. کامۆ له سالی ۱۹۶۰دا، له‌سه‌رده‌میتکا که سهر گوتاره‌کانی له رۆژنامه‌ی نهینی (نه‌به‌رد)ی رۆژنامه‌ی راه‌په‌رینی به‌ره‌قانی فه‌ره‌نسادا، ئومیدی به جه‌ماوه‌ریک ده‌به‌خشی که له‌ترسی چه‌کمه‌ی سه‌ریازانی هیتله‌ر هه‌ناسه‌یان پێ نه‌ده‌درا، به‌کاره‌ساتی ئوتومبیل گیانی له‌ده‌ستدا، کامۆ ته‌گه‌ر له‌م کاره‌ساته‌دا نه‌مه‌ردبایه، ئیسته‌یه‌کیک ده‌بوو له‌ رۆمان نووسه‌ پیش‌په‌وه‌کانی ته‌م سه‌رده‌مه‌.

کامۆ، له‌ سالی ۱۹۵۷دا، خه‌لاتی نه‌ده‌بی (نۆیل)ی وه‌رگرت. ته‌م خه‌لاته‌ به‌ پیاویک که باوکی وه‌رزیری ته‌م و نه‌وی ده‌کرد و دایکی کاره‌که‌ریکی نه‌خوینه‌وار بوو، ده‌سته‌که‌وتیکی بچووک نییه‌.

تیببینی / له‌ هه‌شتاکانه‌وه‌ ته‌م به‌ره‌مانه‌ی کامۆم له‌ فارسییه‌وه‌ کردون به‌ کوردی و به‌ نوسه‌خی زۆر که‌م چاپ و بلاوم کردونه‌ته‌وه‌:

۱- نامۆ ۲- دادپه‌روه‌ران ۳- به‌دحالی بوون.

گرده‌کان وه‌کو فیلی سپی وان

چیرۆکی: هه‌مینگوای

گرده‌کانی ئه‌وبه‌ری گه‌لی ئیبرۆ Ebro درێژ و سپی بوون. له‌م به‌ره‌وه‌ نه‌ سیب‌ه‌ریک هه‌بوو نه‌ دره‌ختیک، ویسته‌گی نیوان دوو ریز سکه‌، له‌ ژێر هه‌تاودا بوو، له‌ لایه‌کی ویسته‌گه‌که‌وه‌ سیب‌ه‌ری گه‌رمی ته‌پارتمان‌ه‌که‌ که‌وتبوو، و په‌رده‌یه‌کی به‌قه‌فی مووری حه‌یزه‌ران دروستکراو به‌ ده‌رکی کراوه‌ی باره‌که‌وه‌ هه‌لواسرا‌بوو تا رێگه‌ی هاتنه‌ ژوره‌وه‌ی پیشکه‌نه‌دات. پیاویکی ئه‌م‌ریکایی له‌گه‌ڵ کیژه‌که‌ی هاو‌پیتی دا، له‌ سه‌ر میزیک، له‌ ده‌ری بیناکه‌، له‌ سیب‌ه‌ردا دانیشتبوون. دنیا زۆر گه‌رم بوو و چل ده‌قیقه‌ی دی قیتاری سه‌ریه‌ له‌ به‌رشه‌لۆنه‌وه‌ ده‌گه‌یی. له‌م ویسته‌گی یه‌کانگیری دوو هیله‌دا، دوو ده‌قیقه‌یه‌ک ده‌ویستاو به‌ره‌و مه‌درید ده‌که‌وته‌ ری.

کچه‌که‌ پرسی: «چی بخۆین؟» کلاوه‌که‌ی له‌سه‌ری داکه‌ندبوو و له‌ سه‌ر میزه‌که‌ی دانا بوو.

پیاوه‌که‌ گوتی: «دنیا زۆر گه‌رمه‌.»

«وا چاکه‌ شتیک بخۆینه‌وه‌.»

پیاوه‌که‌ رووی کرده‌ په‌رده‌که‌وه‌ گوتی: «دوس سروساس»* - واته‌ دوو بی‌ه‌-

ئافه‌تیک له‌ ئاستانه‌ی ده‌رکه‌که‌وه‌ پرسی: «گلاسی گه‌وره‌؟»

«به‌لێ، دوو گلاسی گه‌وره‌.»

ئافه‌ته‌که‌ دوو گلاس و دوو ژێر گلاسی هینا. ژێر گلاسه‌کان و هه‌ردوو گلاسه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که‌ داناو ته‌مه‌شایه‌کی پیاو و کچه‌که‌ی کرد. کچه‌که‌ چاوی بری بووه‌ دوور، ته‌مه‌شای هیلێ گرده‌کانی ده‌کرد. گرده‌کان له‌به‌ر هه‌تاودا سپی ده‌چوونه‌وه‌وه‌ ده‌ورو به‌ریان قاوه‌یی و ووشک بوو.

کچه‌که‌ گوتی: «وه‌کو فیلی سپی وان.»

پیاوه‌که‌ گلاسه‌که‌ی خۆی هه‌لدا: «من قه‌ت گردی سپیم نه‌دیوه‌.»

«ئاخر چاوی دیتنت نییه‌.»

پیاوه‌که‌ گوتی: «هه‌مه‌. قسه‌که‌ی تۆ هه‌یچ شتیک ناسه‌لمینی.»

کیژه‌ روانییه‌ په‌رده‌که‌، گوتی: «له‌سه‌ر په‌رده‌که‌ به‌ بۆیه‌ شتیکیان نووسیوه‌، مانای چیه‌؟»

«ئه‌نیس دل تورو - Anisdel Toro»

«تاقی بکهینهوه؟»

پیاوهکه له پشت په ردهکهوه بانگی کرد: «وهرنه ئیره.» ژنی بارهکه هاته ده ری.

«دهکاته چوار ریال.»

«دوو نه نیس دل تورومان دهوی.»

«له گهل تاودا؟»

«تو تاو دهخوی؟»

کیژه گوتی: «نازانم. به تاوهوه خوشه؟»

«خوشه.»

تافره ته که پرسى: «به تاوهوه دهخوبت؟»

«به لى، به تاوهوه.»

کچه گوتى: «تامى شیرین بیان ددهات» و گلاسه کهى له سهر میزه که دانا.

«هموو شتیک هم مان تامى هه یه.»

کچه گوتى: «به لى، هموو شتیک تامى شیرین بیان ددهات به تاییه تى

تهو شتانه ی که بنیادهم ده می بی به ته میان بی. وهکو ته فسه نتین.»

به سه ئیدی کچه گوتى: «تو دهستت پیکرد. دنا من خوشم لیده گوزه را.»

«چاکه، از بینه با به خوشى بیبهینه سهر.»

«زور چاکه، من ههروام ده کرد. هات به دهماو و گوتم، کیتوه کان وهکو

فیلى سپی وان، ته مه قسه یه کی خراب بوو؟

«نه.»

«هزم ده کرد ته خوار دنهوه تازه یه تاقى بکه مه وه، ههر هموو ئیمه مانان

تهم کاره ده که یین. ته مه شای شتان ده که یین، خوار دنهوه ی تازه تاقى

ده که یینه وه، له مه زیاتره؟»

«پیتم وایه هه روا بی.»

کچه روانییه گرده کان.

گوتى: «گردى جوانن. زوریش له فیلى سپی ناچن. یانى بنیادهم که له

پشت دره خسته کانه وه پروانئى سپی دینه بهرچاوی.»

«یه کیتکی دی بخوبینه وه؟»

«باشه.»

بایه کی گهرم په رده موروه که ی به ره و میزه که جولاند.

پیاوه که گوتى: «خوار دنهوه ی سارد خوشه.»

کچه گوتى: «عاله.»

پیاوه که گوتى: «جگ Jig»، باوه ر بکه، عه مه لیاتیکی زور ناسان و

ساده یه، باوه ر بکه ناکری ههر ناوی عه مه لیاتی لى بنرى.»

کچه، روانییه تهو زهوییه ی که پایه کانی میزه که ی له سهر بوو.

«جگ، ده زانم که گوئى له قسه که م ناگرى، به لا باوه ر بکه ترسى نییه.

ته نیا ههوا ده که نه ژوره وه.»

کچه تاقه هه رفیکی نه گوت.

«من له گهل تدا دیم و تا چند در یژه بکیشیت لات ده مینمه وه، ته نیا ههوا

ده که نه ژوره وه و ئیدی وهکو ته وه ی ههر هیچ نه بووی.»

«پاشان چى بکه یین؟»

«به خوشى راده بوئین. ریک وهکو سهره تا.»

«له بهر چى وا بیر ده که یه وه؟»

«ئاخر، ته مه تاقه شتیکه که لیمان بووه به موی لوت. تاقه شتیکه که

بووه به کو سپی سهر رتی به خته وه رى ئیمه.»

کچه روانییه په رده موروییه که، دهستى در یژ کردو دوو رست موروی

گرت.

«لات وایه کاروبارمان چاک ده بیت و به خته وه ر ده یین؟»

«هه لبه ته، ترسى ناوی. زور که س دهناسم که ته م کاره یان کردو وه»

کچه گوتى: «که واته منیش ته م کاره ده که م. گوت پاشان هه مورویان

به خته وه ر بوون؟»

پیاوه که گوتى: «ته گهر دل ت پیوه ی نییه مه جبور نیت. ته گهر هه ز ناکه ییت

مه جبور ناکه م. لى وهکو تاو خوار دنه وه یه.»

«تو به راستى هه زده که ی؟»

«ته گهر رای منت ده پرسى ته مه باشتیرین کاره. لى ته گهر به راستى دل ت

پیوه ی نییه مه جبور ناکه م.»

«ته گهر ته م کاره بکه م تو خوشحال ده بیت و هه موو شتیک وهکو هه وه لى

لى دیته وه، ته وسا که خوشت ده ویم؟»

«من ئیستاش خوشم ده ویت. به خوت ده زانى خوشم ده ویت.»

«ده زانم، به لام ته گهر ته م کاره بکه م و پاشان بلیم شته کان وهکو فیلى

سپین، ته وسا هه موو شتیک دوو باره تاوه روئى خوبان وه رده گرنه وه و تو رازى

دهبی؟»

«من رازی دهیم، ئیستاش رازیم؛ بهلام ته نیا بهک گوښه ی دلّم نارازیبه.

خوت دهبانی کاتی نارحهت بم چ حالیکم ههیه.»

«ئهگه ر ئم کاره بکه م ئیدی نارحهت نابی؟»

«من نارحهت نیم چونکه بهراستی وه کو ئاو خواردنه وهیه.»

«کهواته ئم کاره دهکهم چونکه حالی خومم بهلاوه مه بهست نییه.»

«دهتهوی چ بلیی؟»

«دهمهوی بلیم، حالی خومم مه بهست نییه.»

«بهلام بو من مه بهسته.»

«چاکه، بهلام بو من مه بهست نییه و دهست بهم کاره دهکهم تا کارو بارمان

چاک بیت.»

«ئهگه ر وا بیرده که یه وه نامهوی ئم کاره بکه ی.»

کچه له جیی خوی ههستاو به پیاسه چوو بو ئه وسه ری و ئیستگه که.

له و بهروه، له که ناری ئیبرودا، مه زرای گهنم و ریزی دریتی درهختان

دهبیران. دوورتر، له و بهری روباره که، چیا هه بوون.

سیبهری هه وریک به سه ر گهنم جار که دا رهت ده بوو و کچه له پشت

درهخته کانه وه ده پروانیبه روباره که.

کچه گوتی: «دهکرا هه موو ئه مانه هی ئیمه بوایه ن. دهکرا هه موو شتییک

هی ئیمه بوایه لی رۆژ به رۆژ زۆرتر له خومان دوربان ده خه ینه وه.»

«گوت چی؟»

«گوتم دهکرا هه موو شتییکمان هه با.»

«دهکری هه موو شتییکمان هه بی.»

«نه، ناکری.»

«دهکری هه موو دنیا هی ئیمه بی.»

«نه، ناکری.»

«دهتوانین بو هه موو جی یه ک پرۆین.»

«نه، ناتوانین. ئیدی هی ئیمه نییه.»

«هی ئیمه یه.»

«نه، نییه. که شتییک له مرۆف ده سه نن ئیدی لییان سه ندووه.»

«هیشتا نه یان سه ندووه.»

«ببینین و ته عریف بکه یین.»

پیاوه که گوتی: «بگه رتوه بهر سیبهره که. ئم بیرو خه یالانه مه که.»

کچه گوتی: «بیرو خه یالان ناکهم. من ئاگام له هه موو شتییک هه یه.»

«نامهوی کاریک بکه ی که هه ز نه که ی.»

کچه گوتی: «ته نانهت کاریک که له گه ل حالی مندانه گونجی؟ ده زانم،

دیسان بخوینه وه؟»

«باشه، بهلام ده بی ئه وه بزانی که.....»

کچه گوتی: «من ده زانم. باشتر نییه ئیدی بهر دیتی بخه ینه سه ر؟

له پشت میزه که دانیشن و کچه چاوی بریبه گرده ووشکه کانی دۆله که وه

پیاوه که روانیبه کچه که وه میزه که.

پیاوه که گوتی: «ده بی ئه وه بزانی که ئه گه ر تو حه ز نه که ییت من هه ر

نامهوی ئه و کاره بکه ی. ئه گه ر به لاته وه مه بهسته، من به که مالی

ئیسراحت و به و په ری خو شییبه وه ده چمه ژیر باری هه موو شتیکی.»

«مه گه ر به لای تو وه مه بهست نییه؟ ده مانته وانی پیکه وه هه لکه یین.»

«هه لبه ته مه بهسته. بهلام من جگه له تو چ که سییکم ناوی، که سیکی

دییکم ناوی و ده زانم که وه کو ئاو خواردنه وه یه.»

«به لی به قسه وه کو ئاو خواردنه وه یه.»

«توه ره چیبه ک ده لی بی بیلی، به لا من ده زانم.»

«دهمهوی لوتفییک ده ره ق به من بکه ی.»

«هه ر کاریک بلیی ده یکه م.»

«دهمهوی تکا بکه م، تکا بکه م، تکا بکه م، تکا بکه م، تکا بکه م، تکا

بکه م، تکا بکه م بپروه.»

پیاوه که چ قسه یه کی نه کرد، لی روانیبه جان تا کانی پال دیواری

و ئیستگه که، موری هه ر هه موو ئه و ئوتیلانه ی پیوه بوو، که شه و بان تیدا

به سه ر برد بوون.

پیاوه که گوتی: «من نامهوی چ کاریک بکه ی، ئیدی با باسی نه که یین.»

کچه گوتی: «ئیسنا ئیدی ده قیزینم.»

ئافره ته که به دوو گلاس خواردنه وه وه له پشت په رده که وه ده رکه وت و

گلاسه کانی له سه ر ژیر گلاسه ته ره کان دانا. ئافره ته که گوتی: «۵ ده قیقه ی

دی قیتاره که ده گات.»

کچه پرسى: «چی گوت؟»

«گوتی ۵ ده قیقه ی دی قیتاره که ده گات.»

کچه له رووی سویاسگوزارییه وه، به رووی خوښه وه بزیه کی بو ئافره ته که کرد.

پیاوه که گوتی: «چاکتر وایه جانتاکان ببه مه ئه و بهری ویستگه که.» کچه بزیه کی بهروویدا دا.

«زۆر چاکه، به لّام بگه رتیه تا خواردنه وه که مان ته و او بکه یین.»

پیاوه که دوو جانتا قورسه که ی هه لگرت و به دهوری ویستگه ی قیتاره که دا سوړاپه وه به پیاسه چوو بو ئه و بهری هیله کان.

له و سه ری هیله که سه ری هه لبری، به لّام قیتاره که دیار نه بوو. له گه رانه وه دا، له هوّلی نوښینگه که وه، که خه لکی له ویتنهر به دهم چاوه پروانی قیتاره وه شتیان ده خوارده وه، تیپه پری، گلاسیک اینسی خوارده وه و سهیری خه لکه که ی کرد. هه موویان ماقولانه چاوه پروانیان ده کرد. له درزی په رده که وه چوو ده ری. کچه، که له پشت میزه که دانیشتبوو، بزیه کی بهروویدا دا.

پیاوه که پرسى: «حالت با شتر بوو؟»

کچه گوتی: «حالم باشه، هیچم نییه. حالم باشه.»

هه لسه نگانندی چیرۆکی «گرده کان وه کو فیلی سپی وان»

نووسینی: لانیل تریلینگ

ئیرنست هه مینگوای، ئه وه وه یاد دینیتته وه که سه ره تا دهستی به نووسین کردو چیرۆکه کانی په یتا په یتا له لایه ن بلا و که ره وه که نه وه ره فز ده کرانه وه، چیرۆکه کانیان بو ده ناردنه وه «له گه ل بریک سه ره نجدا که بو یان نووسی بوو ئه مانه چیرۆک نین و نوکنه ن.» یه کیتک له م چیرۆکانه «گرده کان وه کو فیلی سپی وان» بوو. گرینگ ئه وه یه که بزانیان بوچی بلا و که ره وه کانی ده یه ی ۱۹۲۰ ئه وه یان به چیرۆک نه ده زانی.

رهنگه یه کیتک له هو به کان ئه مه بی که ئه وان وایان ته سه ور ده کرد چیرۆک به پله ی یه که م شتی که که «ده گوتری» یان «ده گیت دریتته وه» له حالیکه که «گرده کان وه کو فیلی سپی وان» ناگیت دریتته وه نووسه ره هه موو هه ولتیکى خو ی به کار دینى تا خو ی دوور بگری و نه ناسری و له چاوی خه لکی دوور بی؛ له تو وایه له پیشاندانی رووداوه که دا حاشا له وه ده کات که چ په یوه ندییه کی ده گه ل خوینه ران دا یان قاره مانانی چیرۆکه که دا هه بی، دیه نه که هه ر له یه که م به ندى سه ره تاي چیرۆکه که وه، که به و په ری کورتی به یان ده کری و ده رده بردری و ریتم و ئاوازیکی زۆر بی لایه نانه ی هه یه، هه لده چنری و نووسه ر، له وه به دواوه، هه موو شته کان به گف توگو ی نیوان پیاوه که و کیژه که ده سپیریت و ته نیا تا ئه وه نده ده خاله ت ده کات که تیمانده گه یه نی خواردنه وه یان هیناوه؛ پیاوه که جانتاکان ده با ته ئه و به ری ویستگه که؛ و له دوو ده رفه ت و ده لبقه ی دیدا پیمان ده لیت که کچه کاتى ته مه شای دیه نه که ده کات چ شتگه لیک ده بینى. نووسه ر، له راستیدا، په یوه ندییه کی هینده که می به رووداوی نیو چیرۆکه که وه هه یه که ته نانه ت سوود له چۆنییه تی ده برینی وه سفی دهنگی قاره مانانی ناو چیرۆکه که ش وهر ناگریت. بو مافی ناگیت دریتته وه که کچه به چ شیوه به ک قسه ده کات «به تالی» یان «به تانه» وه. یان پیاوه که به «بیزارى» یان به «ئارامی» وه لّام ده دا ته وه. نووسه ر به هیچ کلوجى زات وه به رخوی نادات که بلتى شتیکی ده رباره ی ئه م جووته ده زانی، ته نانه ت ناویشیان نازانیت. له تو وایه ته نیا به ریکه وته که ئیمه بو مان ده رده که وی که ناوی بچوکی کچه «جگ» ه.

هه روه ها نووسه ر ناچیتته ژیر باری ئه وه ی که قسه یه کمان بو نه قل بکات تا له ریکه ی دیتنی راسته وخوی کچه که و پیاوه که وه شتیکیان ده ستگیر

بی، چونکه بهردهوام کچه که و پیاوه که وهک «کچه که» و «پیاوه که»
باسده کرتین. ئیمه ی نازاد کردوه تا به خویمان نه نجامگیری بکه یین که کچه که
له پیاوه که گه نچتره وه هر زوریش گه نجه، بیست، بیست و سئ یان بیست و
پینج ساله، زوریه ی خوینهران و ازنده بهن که کیژیکی خشکۆکه.
هه ندیکیش دهم و دوو رهفتاری به به لگه ی نه مه ده زانن، له حالیکا که
نووسهر تاقه ووشه یه که له مه ر رواله تی نالیت. هه ندی که ش و هه، وا هه ن
که وا ده زانین پیاو ژنه که، ژن و میردن، چونکه بابه تی سکی ژنه که، که
منداله که ی بی یان له باری به ری به چاره سه ر نه کراوی له نیوانیاندا
ماوه ته وه.

نه م ئالۆزی و ته م ومژه، نه م دوره په ریزییه ی هه مینگوی له وه ی که خوی
به قاره مانانی چیرۆکه که یه وه به سه ستینه وه و شتیکیان ده رباره بلتی، به
دلنیا ییه وه هه ستیکی له لای بلاو که ره وان و پروژاندوه که چیرۆکی «گرده کان
وه کو فیلی سپی وان» نه و مانایه ی تیدا نییه که چیرۆک له چاو نوکته دا،
ده بی تیدا بی. به کار هینانی وشه ی «مانا» نابی رمانکی شته ناو نه و
باسه تیورییه دژواره وه که چون بزانی چیرۆکیک مانای هه یه یان نییه تی،
ته نیا نه وه ده لئین که مانای چیرۆکیک نه وه یه که هه ستی جوړه
تیگه یشتنیکیمان لا دروست بکات. له وه یه - هه رواشه - به ده گمه ن
ریکبکه وئ که کاتی به بیستنی نوکته یه که پیده که نین بتوانین بلتین چ
شتیک تیگه ییشتووین. چیرۆک، وه کو نوکته، کاتی سه رکه و تووه که نه و
هه سته مان لا دروست بکات که لئی تیگه ییشتووین.

بی چه ندو چون نه و بلاو که ره وانیه که هه وه لچار «گرده کان وه ک فیلی
سپی وان» یان خویندوه ته وه هه ستیان کردوه دووری نووسهر و دوره په ریزی
نووسهر له وه سفی راسته و خوی نه وه ی نیشانی ده دات نیشانه ی نه وه یه که
وه کو نووسهر یک هه وئی نه داوه هه ستی ناوبراو بو خوینهرانی بگوازیته وه.
نووسهر هه لویتستیکی مرۆقانی ده خاته به رده م خوینهران که خو به خو
بایه خیکی هه یه وه ده بیت هه لویتستی له مه ر وه رگیری، بی نه وه ی پیتیان
بلتی که چون چاره سه ری بکه ن یان چ سۆزو لایه نگیرییه که بکه ن. نووسهر
گوئی به وه نادات که چیرۆکه که ی چون لیک بدریته وه و مامه له ی له ته کدا
بکری، یان چ مانایه که بگریته خو.

هه لبه ته، نه مپۆکه مامه له ی ئیمه ده گه ل چیرۆکه که ی هه مینگوی دا زور
جیاوازه له مامه له ی بلاوه که رانی ده یه ی ۱۹۲۰، ئیمه گیرۆده ی ته سه وری

پیشوه خته ی نه وان، له باری ته کنیکی چیرۆکه که وه، نین؛ ئیمه ده گه ل نه و
نه و زا ره نه ده بیانه ی که رۆژی له رۆژان غه ریب و عه جیب و ناپه سند
هاتوو ته به رچاو، راهاتووین.

ئیمه چ گومانیکمان له وه نییه که «گرده کان وه کو فیلی سپی وان»
مه به ستیکی گرتوته خوو به راستی چیرۆکه. له گه ل نه مه شدا، گه رچی به
خاوی و هیواشی ده گه یه نه م داوه رییه؛ نه گه رچی له سه ره تادا به
خویندنه وه ی چیرۆکه که هه ندی راده چله کین و ته نیا پاش ماوه یه کی که م له
مه به سته که ی حالی ده بین؛ یان ته نانه ت نه گه ر بو ماوه یه کی کورتیش پیمان
وابی که نه وه ی خویندومانه ته وه نوکته ی روت بووه یان نه خشه و پلوت
بووه، نه و جاش ده بی به شتیوه یه کی ته واو شایسته مامه له ی له ته کدا بکه یین
و وه لامی بده یه وه.

نه گه ر پتویستمان به سه ره داویک بی تا له ریگه یه وه بزانی که مه به ستی
چیرۆکه که له کوتدایه، نه وا ده بی له یه که ووشه دا، له دوا به ندو په ره گرافی
چیرۆکه که دا بیدۆزینه وه؛ له وه په ره گرافه دا بیدۆزینه وه که ده لیت: پیاوه که
جان تاکانی ده باته نه و دیوی ویتستگه ی قیتاره که: له گه رانه وه دا، به هۆلی
نۆشینگه که دا، که خه لکی له ویتنهر به دهم چاوه نوپری قیتاره وه شتیان
ده خوارده وه تیپه ری، گلاسیک ئانیسی خوارده وه و سه یریکی خه لکه که ی
کرد.

هه مویان ماقولانه چاوه روانیان ده کرد.

«ماقولانه» چاوه روانیان ده کرد؛ ووشه ی ماقولانه بو نیشاندانی نیگای
مرۆف ووشه یه کی سه یره (ده بینین که هه مینگوی له ریگه ی به کاره ینانی
نه م ووشه یه وه بو ساتیک خالیکی ژبانی سایکلوزی و ده رونی پیاوه که
که شف ده کات). بوچی واژه ی «به ئارامی» یا «به بی موبالاتی» یان «به بی
حالی» به کار نابات؟ بو ده بیت تاکید له سه ر ماقولبونی پیاوه که بکاته وه و
نه وه وه کو خالی هاوبه ش له نیوان خوی و نه واندا دابنی؟ ئایا له به ر نه مه یه
که پیاویکی ماقول له گوته و به لگه کانیا ده گه ل ژنیکی ناماقول دا دوچاری
دژواری وکیشه بووه؟

چۆنیه تی ماقول بوون هه وینی نه سلئی چیرۆکی «گرده کان وه کو فیلی سپی
وان» پیک دینی. پیاوه که له گفتوگۆدا ده گه ل ژنه که دا - کاتی که په شتیوی و
بی تاقه تی و شله ژاوی خوی داده مرکی پیتته وه - هه ولده دا که له هه ره تی
هه ستردن به غه ربیدا ماقول بی. هه لبه ته، له م به یه نه دا، چ شتییک له

ئارامى چاتر نىبىه و ھەر ئارامى بۆ دەمىننېتتەوھ. ھەمىنگوۋاي بە پىئوستى نازانى تا بگەوئىتە وەسفى ئاھەنگ و ئاوازی دەنگى پىاوەكەوھ، كاتى كە لە كىزەى دەوئى سگەكەى لەبار بەرئ، ئاھەنگ و رىتمى رستەكان و جوړى ئەو ووشانەى كە بەكارىان دىنئ، ئاوازو دەنگى ئەو «پىاوەكە» دىارى دەكات. مرؤف ناتوانئ لە قسەكانيا تا ئەم رادەى ووشەىەلى «باوەر بگە» و «بەراستى» (بە مانا و چەمكى صرفاً) بەكارىنئ و دەغەلكار نەبىت. پىئوستمان بە زانىنى چۆنئەتى دەنگى كچەكەش نىبە. دەزانن كە ئاماژە بۆ داوايەك دەكات كە نازانىت چۆن لە قالىبى ووشەدا بەرگرى لىبكات و لەبەر ئەمەشە كە بە پەژارەو تانەو تەشەرەوھ قسە دەكات. دەپەوئى مندالەكە لەبار نەبات. و ھىچ بەلگەبەكى پىئى نىبە بۆ ئەم كارە. ئەمە داوايەكە كە مرؤف چاوەروانى چ سوودىكى لىبى نىبە، داوايەكە لەسەر ووى بەلگەوھە. ئەم خالە بەتايبەتى دەربارەى كەسەك دروستە كە شىوھى ژيانى ئەم جووتە لە بەرچا و بگرئ؛ شىوھەك كە بە گوئەى كىزە، لە ساتىكا كە ھەست بە بىزارى دەكات، ئازادە كە شت و خواردەنەوھەتتەن تازە تاقتى بكاتەوھ. ئەگەر بە پىئانەو عەيارى ئەم ژيانە كار بكرئ، ئەوا وىستنى مندالەكە جار نامەعقولە. لى دەبئ ئەوھش بلىتئ كە كچە وەختئ ئاماژە بۆ گەردەكان دەكات و وەكو فىلبى سپىان دەبىنئ بەلگە وەلاوھ دەنئت. گەردەكان، وەكو چۆن كە پىاوە ماقولەكە خىرا دئ بەزمانى دا، بەراستى وەكو فىلبى سپى نىن.

گەردەكان كاتئ لە فىلبى سپى دەچن كە مرؤف وا خەيال بكات سپىن و بئ ھىچ بەلگەبەك خەيال بكات و بەزەبرى خەيال واپان تەسەور بكات. ئەو شوبھاندەى كچەكە بەكارى دىنئ نەخش و رۆلئىكى دىارىبەكەرى لە چىرۆكەكەدا ھەبە. ديارە «فىلبى سپى» لە بنەرەتدا پەندو ھىكايەتە، ھەر بۆبە ھەندئ لە خوئنەران بايەخ بە چەمكى پەندەكە دەدەن و مامەلەى لە تەكدا دەكەن. لە ھەندئ دەقەرئەن رۆژھەلات، فىلبى سپى گىيانلەبەرىكى پىرۆزە، گىيانلەبەرىكە كە دەبئ بە پارەبەكى زۆر بەختو بكرئ و رابگرئ بئ ئەوھى كارى پئ بكرئ (بە فىلەكە). بەمجۆرە، فىلبى سپى شتىكە كە بە روالەت ئىحتوبارو بايەخىكى گەلەك زۆرى ھەبە بەلام لە پراتىكدا بارە بە ملەوھ دەبئ لىتئ رزگار بى.

كچە، لەوھبە نا ئاگايانە بەمجۆرە سەبارەت بە ژيانى خوئى و ھاورىكەى داوھرى بكات، لى كارىگەرى سەرەكى ئەم لىكچوونە ئەوھبە كە سەرنجى

ئىمە بۆ ئەو دىمەنە راکىشبت كە كچەكە سەبرى دەكات. ئەم خالە بئ ئەوھى ناكۆك بئ دوو لايەنى ھەبە. لايەنى بەكەم ئەمەبە:

كچەكە چاوى برى بووھ دور، تەمەشای ھىلى گەردەكانى دەگرد.
گەردەكان لەبەر ھەتاودا سپى دەچوونەوھو دەوروبەريان قاوھى و ووشك بوو.

لايەنى دووھم ئەمەبە:
كچە لە جىتى خوئى ھەستاو بە پىاسە چوو بۆ ئەو سەرى وىستگەكە.
لەو بەرەوھ، لە كەنارى ئىبىرۆدا، مەزراى گەنم و رىزى درىژى درەختان دەبىنران. دوورتر، لەوبەرى روبرەكە، چىا ھەبوون.
سىبەرى ھەورئىك بەسەر گەنجارەكەدار رەت دەبوو و كچە لە پشت درەختەكانەوھ دەپروانىبە روبرەكە.

كچە كاتئ كە دەروانىتە لايەك، زەوى بئ پىت و بەرەكەت دەبىنئ و كە چاوەدەپرتتە لايەكەى دى رووبەرووى زەوبىبەكى پئ ئاسايش و بەپىت و بەرەكەتە. كچە ئاگای لە چەمكى رەمى ئەم دەو، زەوربىبە ھەبەو دەيانخوئىتتەوھ، چونكە ئەوھتا پاش نىگای دووھم دەلئت:

دەكرا ھەموو ئەمانە ھى ئىمە بوایەن. دەكرا ھەموو شتىك ھى ئىمە بوایە، لى رۆژ بەرۆژ زۆرتر لە خوئمان دوريان دەخەينەوھ.

ئەم راشكاوبىبە كوتوپرەى كچەكە بۆ گەبىشتن بە ئاسايش و كەمالى ژيانە كە دەنگدانەوھى سەداى مەعقولى پىاوەكە لە گوئىدا درۆو پوچەل دەنوئىن و دەبگەبەنئتە ئەو پەرى نائومىدى و بۆبە بەتورەبىبەوھ ھەوت جارن داوا دەكات كە كابرأ ئىدى قسە نەكات و ببىرئتەوھ.

دەشئ ئەو بەشەى چىرۆكەكە كە بە رستەى «دوو ئاينس دل تورومان بۆ بىنە». دەست پىدەكات، لەگەل گەتوگۆى «دەستىك يارى شەتەرەنج» ى قەسىدەى «وئرانە خاك» ى تى. ئىس. ئىلبوت دا بەراورد بكرئ. ھەرچەندە ئەم دوو بەشە لە رووى ئامانچ و دەستكەوتى ھونەربى و ئەخلاقيبەوھ، لىكدى جىان؛ لى لايەنى وىكچوونىان زۆرە، نىوھرۆكى بىوھرى، بىزارى، بىئوھبى و نائومىدى لە ژيان؛ ھەستى لە دەست چوونى شادىبەك كە ئىدى بە دەست ناىتەوھ؛ ئاگايى دەربارەى تىشكانى عەشق و خوئەوئىستى لە ھەردو كىياندا بەدى دەكرئ. سەرزەمىنى مردوو، سوتاوو بەردەلان و رەقەن، رەمى پايەمال بوونى سۆزەكان؛ و ئاوەرەمى شادى و

«گردهکان وهکو فیلی سپی وان» وهکو «ویرانه خاک» به لیکدانه وهو تهفسیری بژمیردری که وینهی پیگه و پایهی مروفتیک له جیهانی ئیستادا دهگریت .

گۆشهیهکی پاک و پر رووناکی

چیرۆکی: هه‌مینگوای

دره‌نگ بوو، کهس له باره‌که نه‌مابوو ته‌نیا پیره‌می‌ردیک نه‌بی که له‌سیبه‌ری ئه‌و گه‌لایانه‌ی به‌ر تیشکی گله‌په‌کان دانیشتبوو، به‌رۆژه‌وه شه‌قام خولای و ته‌پوتۆز بوو، به‌لام شه‌و ته‌پورتۆزی ده‌نیشاندوه‌و ئه‌م پیره‌می‌رده‌هزی لی بوو تا دره‌نگانی له‌وی دانیشیت، چونکه‌که‌ی بوو و له‌و کاته‌ی شه‌ودا ئه‌وی کپ و بی‌ده‌نگ بوو و پیره‌می‌رده‌که‌هسته‌ی به‌م جیا‌وازییه‌ ده‌کرد. جووته‌ بۆیه‌که‌ی باره‌که‌ چاویان لیی نه‌ده‌گواسته‌وه .
یه‌کیکیان گوتی: «هه‌فته‌ی رابردوو ده‌بویست خۆی له‌ نیو به‌ری.»

«بۆچی؟»

«نا‌ئومید بوو بوو.»

«له‌ چی؟»

«له‌ هیچ.»

«چۆن له‌ هیچ.»

«ئاخ‌ر پاره‌داره‌.»

له‌ ته‌نیشته‌یه‌که‌وه، له‌سه‌ر یه‌ک می‌ز، ریک له‌ پال دیواری نزیکه‌ی باره‌که، دانیشتبوو و ده‌یان‌روانییه‌ ئه‌و هه‌یوانه‌ی که‌ هه‌موو می‌زه‌کانی چۆل بوون ته‌نیا ئه‌و یه‌که‌یان نه‌بی که‌ پیره‌می‌رده‌که‌ له‌ژیر سیبه‌ری ئه‌و گه‌لایانه‌ی که‌ له‌گه‌ل شنه‌ی بادا ده‌جولان، له‌سه‌ری دانیشتبوو، کیژیک و سه‌ربازیک له‌به‌ر باره‌که‌وه‌ ره‌تبوو، رووناکی شه‌قامه‌که‌ ژماره‌ برنجیه‌که‌ی یه‌خه‌ی سه‌ربازه‌که‌ی بریقانده‌وه. کچه‌که‌ هیچی له‌سه‌ر نه‌بوو و شان به‌شانی ئه‌و به‌له‌ز ده‌رۆیشته‌.

یه‌کیک له‌ بۆیه‌کان گوتی: «ئینزیبات ده‌یگرن.»

«قیمه‌تی نییه‌، چونکه‌ نی‌چیری خۆی خستۆته‌ داوه‌وه.»

«من ده‌لیم باشته‌ به‌ره‌للای شه‌قامان نه‌بی. ئینزیباته‌کان به‌گیری دین.»
ه‌ ده‌قیقه‌ پێشتر لی‌ره‌وه‌ ره‌ت بوون.»

پیره‌می‌رده‌که‌، که‌ له‌ سیبه‌ره‌که‌دا دانیشتبوو، به‌گلاسه‌که‌ی چه‌ند جاریک له‌ قاپه‌که‌ی به‌رده‌ستی دا. بۆیه‌ گه‌نجه‌که‌ چوو به‌لایه‌وه .
«چیت ده‌وی؟»

پیره‌میرده‌که نیگای کردو گوتی: «یه‌ک پیکی دی.»
 بۆیه‌که گوتی: «مه‌ست ده‌بیت.» پیره‌میرده‌که لیتی مۆر بو‌هوه. بۆیه‌که ریتی
 خوئی گرت و رویشیت.
 به‌هاوکاره‌که‌ی گوت: «خه‌یالی وایه تا سفیده لییره مینتی. ئیدی خه‌وم
 دیت. جاری نابی زووتر له سه‌عات سی له ناو جیگه‌دا بم. کاشکی
 هه‌فته‌ی بوری خوئی کوشتبووایه.»
 بۆیه‌که قاپی مه‌ی و ده‌فریکی دیکه‌ی به‌تالی له‌سه‌ر میزی به‌ر باره‌که
 هه‌لگرت و هیدی هیدی به‌ره‌و میزی پیره‌میرده‌که روئی. ده‌فره‌که‌ی له‌سه‌ر
 میزه‌که داناو گلاسه‌که‌ی له‌مه‌ی پر کرد.
 به‌کابرای که‌ری گوت: «بریا هه‌فته‌ی پیشوو خۆت فه‌وت و فه‌نا
 کردبوایه!» پیره‌میرده‌که به‌قامکی ئاماژه‌ی کردو گوتی: «یه‌ک توژی دی.»
 بۆیه‌که هینده‌ی خوارنده‌وه له‌گلاسه‌که‌ی کرد که سه‌ری کردو به‌قه‌د گلاسه‌ی
 ناو ده‌فره‌که‌دا، که له‌سه‌ر یه‌ک ده‌سته ده‌فری دی دابوو، هاته‌ خوارئ،
 پیره‌میرده‌که گوتی: «مه‌منوم.» بۆیه‌که قاپه‌ مه‌یه‌که‌ی برده‌وه بۆ باره‌که‌و
 دووباره له‌سه‌ر میزه‌که، له‌پال هاوکاره‌که‌یدا، دانیشیت و گوتی:
 «بۆ ده‌بوست خوئی له‌نیو به‌ری؟»
 «من چوزانم!»
 «چۆن ده‌بوست خوئی بکوژی؟»
 «خوئی به‌په‌تیک هه‌لواسی.»
 «کی زگاری کرد؟»
 «برازاکه‌ی،»
 «بۆ ئه‌م کاره‌ی کرد؟»
 «بۆ زگار کردنی روحی.»
 «چه‌ندی پاره‌هه‌یه؟»
 «یه‌ک دنیا»
 «ئیتستا هه‌شتا ساڵ ده‌بیت.»
 «ته‌مه‌ن و مه‌مه‌نی له‌مانه‌ زیاتره‌.»
 «بریا هه‌لده‌ستا و ده‌رویی بۆ مالی خوئی. جاری نابی زووتر له‌سه‌عات
 سی له‌ناو جیگه‌دا بم. ئه‌مه‌ش بوو به‌کاتی خه‌و؟»
 «تا دره‌نگانی ده‌مینته‌وه، چونکه‌هه‌زی له‌بیدارییه‌.»
 «جا ئه‌و ته‌نیا به‌خۆ من ته‌نیا نیم، ژنه‌که‌م له‌نیو جیگه‌دا چاره‌پیتی منه‌.»

«ئه‌ویش سه‌رده‌مانی ژنی هه‌بووه.»
 «تازه ژن دادی نادات.»
 «تۆ چوزانی؟ له‌وه‌یه له‌گه‌ل ژنیکدا وه‌زع و حالی باشتربێ.»
 «برازیه‌که‌ی پیتی را ده‌گات.»
 «ده‌زانم. گوتت که نه‌جاتی دا.»
 «من یه‌ک له‌باری خۆم هه‌زم لی نییه‌ ئه‌وه‌نده پیر بم. مۆقی پیر شتیکی
 پیسه‌.»
 «هه‌موویان وانین. ئه‌مه‌ پیره‌میردیکی خاوتنه‌، که شت ده‌خوات نابرتی،
 ته‌نانه‌ت ئیتستاش، ته‌مه‌شای بکه‌.»
 «چاوم پییدا هه‌لنایه‌ت. بریا هه‌لده‌ستا و ده‌چوووه‌ بۆ مالی خوئی، هه‌ر
 حیساب بۆ خه‌لکانیک که کارو ژیانیا هه‌یه، ناکات.»
 پیره‌میرده‌که، گلاس به‌ده‌ست، نییگایه‌کی سه‌رانسه‌ری هه‌وشه‌که‌ی کردو،
 ئه‌وجا چاوی برییه‌ بۆیه‌کان. ئاماژه‌ی بۆ گلاسه‌که‌ی کردو گوتی: «یه‌ک
 پیکی دی.» ئه‌و بۆیه‌ی که په‌له‌ی بوو، خوئی گه‌یانه‌ دیار سه‌ری و وه‌کو
 ئه‌و خه‌لکه‌ که وه‌دانه‌ی که له‌کاتی قسه‌کردن ده‌گه‌ل مه‌ستان و بیگاناندا
 هه‌ندی قسان فری ده‌دن، گوتی: «ئه‌مشه‌و ئیدی نا، پیوسته‌ ئیتستا
 دابخری.»
 پیره‌میرده‌که گوتی: «پیکیکی دی.»
 بۆیه‌که قه‌راخی میزه‌که‌ی به‌خالئ پاک کرده‌وه. سه‌ری ته‌کان داو
 گوتی: «نییه‌، ته‌واو بوو.»
 پیره‌میرده‌که هه‌ستا. ده‌فره‌ به‌تاله‌کانی به‌ئارامی ژمارد. جزدانیکی
 چه‌رمی له‌به‌رکی ده‌ره‌ینا، پاره‌که‌ی داو نیو پزیتا Peseta به‌خشیشی دا.
 بۆیه‌که ئه‌وی ده‌بینی که شه‌قامه‌که‌ی گرتبووه به‌رو ده‌رویی، پیاویکی
 به‌کجار پیروبو به‌نامکومی به‌لام به‌ویقاره‌وه هه‌نگاوی ده‌نا.
 بۆیه‌کان په‌رده‌ی پشت ده‌رگا‌کانیان دادایه‌وه، ئه‌و بۆیه‌ی که په‌له‌ی نه‌بوو،
 گوتی: «بۆ نه‌ته‌یشیت توژیکی دی مینیتته‌وه؟ هیشتا دوو ونیو نه‌بووه.»
 «ده‌مه‌وی برۆمه‌وه مالی بنوم.»
 «ساعاتی دره‌نگ یان زوو چه‌فرقیک ده‌کات؟»
 «بۆ من فه‌رق ده‌کات.»
 «یه‌ک سه‌عات ناکاته هه‌یج.»
 «تۆش وه‌کو پیره‌میردان قسه‌ ده‌که‌ی. چما ناتوانیت قاپی بکری و له‌»

ماله وه بخواته وه؟»

«هممو شوینتی نابیی به ئیره.»

ئهو بویه که ژنی هه بوو و نهیده ویست بی ئینسافی کردیی و ته نیا په له ی بوو، گوتی: «راست ده که ی هممو شوینتی نابیی به ئیره.»

«تۆ ناترسیت وا زووتر له ههر شهوئیک بۆ مال ده چیه وه؟»

«تانه م لی ده ده دی؟»

«نه، باب، سوعه ت ده که م.»

ئهو بویه که په له ی بوو ده رگا ئاسنه که ی داخست و به دهم هه ستانه وه گوتی: «نه، من متمانه م هه یه. یه ک زهره به گومان نیم.»

بویه پیره که گوتی: «تۆ گه نجیت هه یه، متمانه ت هه یه، کارو کاسبیت هه یه. هه موو شتیکت هه یه.»

«ئه دی تۆ له چیت که مه؟»

«له هه موو شتیکت ته نیا کارو کاسبی نه بی.»

«من هه رچییه کم هه یه، تۆش هه ته.»

«نه خیر، من هیچ کاتی متمانه م نه بووه، گه نجیش نیم.»

«ویلی که باب، ئه وه ندهش دوور مه رۆ، ده رگا که قفلده.»

بویه پیره که گوتی: «من له و بنیاده مانه م که هه زده که ن تا ده رنگانی له باره کاندای بن، له لای ئه وانیه که خه یالی خه و تنیان نییه، له گه ل ئه واندها که به شه و پیوستیان به روناکی و گلۆیه.»

«من ده مه وی بجمه وه مالی و بخه وم.»

بویه پیره که، که ئیدی خۆی له بهر کردبوو بۆ مالی پرواته وه، گوتی: «ئیمه فه رقمان هه یه، مه سه له ته نیا گه نجی و متمانه نییه، ئه مانه باشن، شتیکت هه یه که من هه موو شه وی ده رگا داده خه م و ده رۆم نارحه تم، چونکه له وه یه که سیکت هه بی که پیوستی به بار هه بی.»

«ده برۆ باب، له و بارانه ی که تا به یانی کراوه بن، زۆره.»

«له قسه که م حالی نابیت، ئیره بارتیکی پاک و دلگیره، پر روناکییه، روناکییه که ی له باره، له مانه ش بترازی، سیبه ری گه لاشی هه یه.» بویه گه نجه که گوتی: «خوا حافیز.»

ئه ویدی گوتی: «خوا حافیز.» گلۆیه که ی ته مراندو گفتوگو که ی له گه ل خۆیدا درێژه پێدا. روناکی به جیبی خۆی، به لام خۆ ده بی شوینه که ش پاک و دلگیر بی. ئاهه نگیش نه بی، نه بی، به لی، ئاهه نگیش نه بی بانه بی.

ته نانه ت پیوست نییه که مرۆف به ویقاره وه له که نار بارتیکیا بوه ستی، وه ک ئه وه ی که له م کاته ی شه ودا کارتیکی دی نه بی بکری. له چ ده ترسا؟ خۆچ ترس و مه ترسییه ک له گۆرتیدا نه بوو. ته نیا هیچیک بوو که باش ده یناسی.

هه موو هیچیک بوو و پیاویک که هیچ بوو. ته نیا ئه مه بوو و ته نیا پیوستی به روناکی بوو له گه ل که میتک پاکی و ریک و پتیکی.

ژماره یه ک تیییدا ژباون بی ئه وه ی هه ستیان پیکردیی. لی ده یزانی که هه مووی هیچ بوو و دیسان هیچ و هیچ و هه مدیس هیچ.

ئه ی هیچی ئیمه که له هیچیدای، ناوت هیچ بی، قه له مرهوت هیچ بی ویستی تۆ هیچاوه یی بی، وه کو چۆن ره گی له هیچدایه، له م هیچدها، هیچی رۆژانه ی خۆمانی پی عه تا بکه و هیچی ئیمه هیچ مه که، وه کو چۆن ئیمه هیچه کانی خۆمان هیچ ده که یین و ئیمه له ناو هیچی دا هیچ مه که لی له شه ری هیچمان پیا ریزه، و دیسانه وه هیچ. سلاو له هیچ ی سه راپا هیچ، هیچ له گه ل تۆ دایه.

بزه یه کی کردو له ته ک میزی باره که و یستا که جه زوه یه کی به سه ره وه بوو. پیشخزمه ت گوتی: «چی ده خۆی؟»

«هیچ»

پیشخزمه ت که گوتی: «دیسان شتیکی دی.» و رووی وه رگتیرا.

بویه که گوتی: «فینجانیکی بچوک.»

پیشخزمه ت فینجانه که ی بۆ پر کرد.

بویه که گوتی: «شه وقی گلۆیه که چاک و دلگیره لی باره که پاک نییه.»

پیشخزمه تی باره که ته ماشای کرد به لام وه لامی نه دایه وه.

ئه وه نده درهنگ بوو که ئیدی ماوه ی گفتوگو نه بوو.

پیشخزمه تی باره که گوتی: «فینجانیکی بچوکی دیکه ت ده وی؟» بویه که گوتی: «نه، مه منونم.» و وه ده رکه وت. هه زی له نوشینگه و باران

نه ده کرد، بارتیکی پاک و پر روناکی شتیکی دی بوو، ئیستا بیته وه ی بیر بکاته وه به ره و مال و ژووره که ی ده رۆیی. له نیبو جیگه دا راده کشا و سه ره نجام له به ره به یاندا خه ونی لیده که وت. به خۆی ده گوت: «له وه یه له بیخه ویدا بی. زۆر که س دو چاری ئه وه ن.»

هه‌لسه‌نگاندنی «گۆشه‌یه‌کی پاک و پر روناکی»

نووسینی: واریس بان Wallace Ban

ئه‌رنست هه‌مینگوی له‌چیرۆکی «گۆشه‌یه‌کی پاک و پر روناکی» دا دوو ئینسان له‌ته‌نیشت یه‌كدی داده‌نیت، ژبانی یه‌كێکیان وینه‌ده‌گری، ئه‌ویتیریان ئه‌م وینه‌یه‌ ده‌بینی و هه‌ست به‌هاو خه‌می وهاو سۆزی ده‌كات و ئه‌م هه‌سته‌ ده‌بیته‌ هۆی ئه‌وه‌ی كه‌ له‌ ته‌نیایی خۆی وه‌ئاگا بیت و وه‌ئاگا هاتنیکی به‌زه‌یی ئامیز. نووسه‌ر كامیراكه‌ی خۆی له‌ پیره‌مێردی باره‌كه‌وه‌ ده‌گوازیته‌وه‌و بۆیه‌كه‌ ده‌خاته‌ به‌ر دیدی كامیراكه‌و له‌م رێگه‌یه‌وه‌ رووداوی چیرۆكه‌كه‌ به‌ره‌و ئه‌م ئاگاییه‌ ده‌باته‌ پیشی. بۆیه‌ گه‌نجه‌كه‌، كه‌ هه‌مینگوی به‌بێ بوونی ئه‌و ناتوانی رووداوی چیرۆكه‌كه‌ په‌روه‌رده‌ بكات، به‌سروشت و ته‌بیعت هه‌له‌و هه‌رزیه‌، كه‌ له‌ داستانیکی وا كورت دا جیتی خۆبه‌تی وها بێ.

ئه‌گه‌ر ئه‌و چهند دێره‌ی هه‌وه‌لی چیرۆكه‌كه‌ وه‌لابه‌ن، جیتی خۆبه‌تی كه‌ چیرۆكه‌كه‌ بکه‌ین به‌سێ به‌شه‌وه‌، یان وه‌كو‌نمایشنامه‌یه‌کی كورتی سێ په‌رده‌یی ته‌مه‌شای بکه‌ین. كاتی كه‌ پیره‌مێرده‌كه‌ باره‌كه‌ به‌جێ دێلی، به‌شی یه‌كه‌می چیرۆكه‌كه‌ كۆتایی دیت؛ به‌جیابوونه‌وه‌ی بۆیه‌ گه‌نجه‌كه‌، به‌شی دووهمی چیرۆكه‌كه‌ ته‌واو ده‌بیت و به‌شی سێیهم تا كۆتایی چیرۆكه‌كه‌ به‌رده‌وام ده‌بیت.

چهند دێره‌ی هه‌وه‌ل جوژه‌ پێشه‌کیه‌كه‌ كه‌ زه‌مینه‌ی تیا خۆشده‌کری؛ كامیراكه‌ریك ده‌خری؛ كات، شوپن و قاره‌مانانی چیرۆكه‌كه‌ دیاری ده‌کری؛ په‌رده‌ له‌سه‌ر دیمه‌نه‌كه‌ لاده‌بری.

لێره‌دا هه‌ر هه‌موو رێساو بنه‌ماکانی چیرۆکنووسین به‌شێوه‌یه‌کی پتویست ره‌چاوکراوه‌. ئه‌م کاره‌ ته‌نیا کاری هه‌مینگوی، چیرۆکنووسی هوشیاره‌ كه‌ پیتی وایه‌ نووسه‌ر ده‌بێ به‌ ته‌واوه‌تی له‌ شانۆی چیرۆک، به‌ دووربێ.

سه‌رنج به‌دن كه‌ كاتی گفتوگۆ ده‌ست پێده‌كات هه‌مینگوی چۆن به‌قنیاتی ئاسایی خۆبه‌وه‌، له‌ناو هینانی گفتوگۆ کاران خۆی دوور ده‌گری تا خۆینه‌ر دووچاری بیتزاری نه‌بێ. پتویست به‌م کاره‌ ناکات، هه‌مینگوی ته‌نیا گفتوگۆکانی و ئمان بۆ نه‌قل ده‌كات و ئه‌م کاره‌ کاریگه‌ری گفتوگۆکان زیاد ده‌كات. گفتوگۆ له‌سه‌ر پیره‌مێرده‌كه‌یه‌، وه‌زع و حالی ناهه‌مواری ئه‌و یه‌كسه‌ر ده‌مانخاته‌ خولیاوه‌؛ له‌ ژبان تیر بووه‌ هه‌وه‌لی خۆکوژی داوه‌، به‌لام

چونكه‌ ده‌وله‌مه‌نده‌ هیچ بیانوو پاساوێك ی بۆ تیر بوون له‌ ژبان نه‌بووه‌. سه‌رنج به‌دن كه‌ هه‌مینگوی هیشتا دیاری ناکات كه‌ كام بۆی رسته‌ی «بۆچی» ده‌لێت، چونكه‌ ئیمه‌ هیشتا ئاشنایه‌ تیمان ده‌گه‌ل بۆیه‌کاندا په‌یدا نه‌کردوه‌و چونكه‌ ده‌زانین كه‌ بێ پارهبی تاقه‌ پاساوی تیریوون له‌ ژبان نییه‌، هه‌ست ده‌که‌ین ئه‌و بۆیه‌ی كه‌ دوا رسته‌ی گفتوگۆكه‌ ده‌رده‌بری یان كه‌ وه‌ده‌نه‌ یان جوژه‌ هه‌ستیکی گوماناوی سه‌باره‌ت به‌ دروستی به‌شه‌ر، له‌ بوون و سروشتی ئه‌و دا هه‌یه‌.

هه‌مینگوی له‌ به‌ندیکی دیکه‌ی چیرۆكه‌كه‌دا وینه‌یه‌کی ووردی شوینی چیرۆكه‌كه‌مان ده‌خاته‌ به‌رده‌م؛ دوو بۆیه‌كه‌ رێك له‌ ده‌رتی ده‌رکه‌ی باره‌كه‌ دانیشتوون، پیره‌مێرده‌كه‌ له‌ سیبه‌ریك دانیشتوووه‌ كه‌ له‌ ته‌نجامی تیشکی گه‌لۆیه‌كه‌ بۆ سه‌ر گه‌لاکان دروست بووه‌، تێپه‌ر بوونی سه‌ربازو كچه‌كه‌ به‌ قه‌راخ شه‌قامه‌كه‌دا ئامازیه‌ بۆ دنیا یه‌کی دیکه‌و چالاکتر، بۆ دنیا یه‌ گه‌نجی و سه‌ر مه‌ستی. ئه‌و گفتوگۆیه‌ی كه‌ پاشتر ده‌ست پێده‌كات له‌ شوینی خۆیدا زانیاری زیاترمان له‌مه‌ر شوینی چیرۆكه‌كه‌ ده‌داتی و کاتی یه‌کیك له‌ دوو بۆیه‌كه‌ ده‌لێت: «قیمه‌تی نییه‌، چونكه‌ نیچیری خۆی خستۆته‌ داوه‌وه‌.» دیسان هه‌سته‌كه‌ین كه‌ گفتوگوکار یان سه‌باره‌ت به‌ دروستی مرۆف به‌ گومانه‌ یان به‌ راشکاوی باوه‌ری وایه‌ كه‌ هه‌ر شتیك ده‌بێ سوودی بۆ مرۆفیک هه‌بێ دهنه‌ بێ به‌هایه‌. ئه‌گه‌ر به‌ چیرۆكه‌كه‌دا بچیه‌وه‌، ده‌رده‌که‌وی كه‌ ئه‌مه‌ بۆیه‌ پیره‌که‌یه‌ كه‌ ئه‌م رسته‌ ئالۆزه‌ به‌ هه‌لسه‌نگاندنه‌وه‌ به‌یان ده‌كات.

ئێستا كه‌ هه‌ردوو بۆیه‌كه‌مان تا ئه‌ندازه‌یه‌ك ناسی، روو ده‌که‌ینه‌ پیره‌مێرده‌كه‌. پاشماوه‌ی ئه‌م به‌شه‌ ته‌قربه‌ن هه‌مووی ده‌رباره‌ی ئه‌وه‌. لێره‌دا هه‌ست به‌ جوژه‌ ئاشنایه‌ تییه‌ك هه‌م ده‌گه‌ل گفتوگۆی دوو بۆیه‌كه‌دا، كه‌ ده‌رباره‌ی پیره‌مێرده‌كه‌یه‌، و هه‌م ده‌گه‌ل خۆیاندا، ده‌که‌ین، دانیشتنی پیره‌مێرده‌كه‌ له‌ سیبه‌ردا جوژه‌ وینه‌گرتنیكه‌، له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا به‌شێوه‌ی خواستن «استعاره‌» به‌کار هاتوووه‌ هه‌روه‌ها به‌کاره‌ینانی باری پاک و پر روناکی بۆ خۆی خواسته‌؛ وێرایی ئه‌وه‌ی كه‌ ئه‌م سیبه‌رو باره‌ جیاوازییه‌کی ده‌گه‌ل سیبه‌رو بارانی دیدا نییه‌. رونه‌بونه‌وه‌ی مانای ره‌مزی ئه‌م وێنانه‌ چ شتیك له‌ واقیعه‌تیان كه‌م ناکاته‌وه‌.

پیره‌مێرده‌كه‌ نه‌ك هه‌ر له‌ سیبه‌ردا دانیشتوووه‌ به‌لکو‌ که‌ریشه‌؛ له‌ ته‌نیاییه‌کی نیمچه‌ ته‌واو دایه‌؛ به‌لام هیشتا ته‌واوی ته‌واو نییه‌ دهنه‌

پیتویست به خوار دنده‌وی شتیک نه‌ده‌ما. بیخ خرم و خویش نییه، برازابه‌کی هه‌یه. پاره‌شی هه‌یه، له‌گه‌ل ئەمه‌شدا زۆر پیره و ناتوانی له‌وه‌ی باشتتر سوود له‌کاتی خۆی بدینی، بۆیه گه‌نجه‌که له ده‌ستی بیزار بووه که ده‌لێت: «مرۆقی پیر شتیکی پیسه.» زۆر پیره‌مێردی به تهمهن ههن که له‌لایهن خه‌لکانی ده‌رووبه‌ربانه‌وه ده‌رده‌کرتین، له‌گه‌ل ئەمه‌شدا، ووشه‌ی «پیس» ووشه‌یه‌کی ناشیرین و دزیوه و نیشانه‌ی بی سۆزیه‌وه کاتی که به ته‌واوی مه‌به‌ستی بۆیه‌که‌مان بۆ ده‌رده‌که‌وی، بی سۆ و دوو ده‌ره‌نجیین. بۆیه گه‌نجه‌که ژنی هه‌یه، متمانه‌ی هه‌یه و هه‌روه‌ها جیهانی تایبه‌تی خۆی هه‌یه، ئەمه‌یان جیا‌یه له جیهانی کارو کاسبی ئەو، ته‌نیا نییه؛ کارمان به‌وه نییه که حه‌زه‌کانی ئەو تا چ ئەندازه‌یه‌ک سنورداره، ئەگه‌رچی بوونیان «له پانتایی ژیان» دا ئەو هه‌سته‌ی لا دروست ناکات که دلی به پیره‌مێرده‌که بسووتی و ته‌نانه‌ت زاتی ئەوه‌شی پیده‌به‌خشیت که به کابرایه‌کی که‌ر بلتی: «کاشکی هه‌فته‌ی بوری خۆت بکوشتبووایه!» جا یان زۆر گه‌نج و هه‌رزه‌کاره یان دیدو بۆچوونی زۆر سنورداره یان هه‌ردووکیانه. هه‌مینگوای لێره‌دا له رێگه‌ی به‌کاره‌یتانی ووشه‌ی «که‌وه‌دن» ده‌رباره‌ی قسه‌کانی بۆیه گه‌نجه‌که، خۆی له چیرۆکه‌که هه‌لده‌قورتیتنی.

به‌لام بۆی دووهم، که به‌تایبه‌تی وه‌کو بۆیه‌کی پیر دێته ناسین، بی ئەوه‌ی زۆر بلتی بکات دلسۆزه، به ساده‌یی و نارامی قسه ده‌کات. ئەمه ئەو نییه، به‌لکو بۆیه گه‌نجه‌که‌یه که، به‌ده‌کردنی پیره‌مێرده‌که، کۆتایی به‌م به‌شه دینێ، تۆ پروانه که هه‌مینگوای به چ ووردی یه‌ک چیرۆکه‌که‌ی په‌رداخ کردووه تا ده‌گه‌یه‌نه ئەو ئەنجامانه‌ی که ده‌بی خۆمان بیگه‌ینێ، له‌گه‌ل کورت بوونه‌وه‌ی گفتوگۆکاندا دیمه‌نه‌که‌ش به‌خیرایی ده‌چیتته پێشێ. له کۆتایی ئەم به‌شه‌دا، ئیمه «و بۆیه‌که» پیره‌مێرده‌که ده‌بینین که به‌ره‌و کۆتایی شه‌قامه‌که ده‌روات.

پیاویکی یه‌کجار پیریوه که به نامکومی به‌لام به‌ویقاره‌وه هه‌نگاوی ده‌نا. هه‌ردوو وشه‌ی «نامکومی» و «ویقار» په‌یوه‌ندی ته‌واویان به‌م چیرۆکه‌وه هه‌یه، چونکه ئەم دوو ووشه‌یه ئاماژه‌ن بۆ نادنیایی و نه‌فس به‌رزی پیره‌مێرده‌که‌وه زه‌مینه‌ بۆ گه‌شه‌کردن و پێشقه‌چوونی کرده‌و رووداوی چیرۆکه‌که خۆشه‌ده‌کن.

ئێستا که دوو بۆیه‌که‌مان ناسی، ئیدی هه‌مینگوای جیا‌وازییه‌کانی ئەو جووته‌مان بۆ دیارده‌کات: یه‌کیکیان «ئهو بۆیه‌ی که په‌له‌ی نییه و

دووه‌میان «ئهو بۆیه‌ی که ژنداره». بۆیه گه‌نجه‌که په‌له‌به‌تی، چونکه ژنی هه‌یه، بۆیه پیره‌که ژنی نییه، گه‌نجیتی نییه، متمانه‌ی نییه و نامکومه، ئەگه‌رچی ناتوانین به دلنیا‌یه‌وه بلتین که ویقاریشی نییه، بۆیه گه‌نجه‌که زۆر گه‌نجه - ره‌نگه تازه ژنی هینایی - چونکه به ئاسانی له شوخی و سوعبه‌تی بۆیه پیره‌که ده‌ره‌نجی، ئەم جووته «فه‌رقیان هه‌یه.»

لێره‌دا بۆیه پیره‌که هه‌ندی و ده‌کاتی چیرۆکه‌که به‌شیوه‌ی خواستن «استعاره» به‌یاندکه‌کات، باسی که‌سانیک ده‌کات که «شه‌وان پیتویستیان به گه‌لۆیه» و پیتویستیان به بارو هه‌وا‌ی دلگێرو به پاک‌ی هه‌یه. «پاک‌ی»، «روناکی»، «هه‌وا» و «دۆستی» ئەمانه کۆمه‌له به‌ها‌یه‌کن که پیره‌مێرده‌که لیتیان بی به‌شه‌وه ده‌یه‌وین. هه‌روه‌ها بۆیه پیره‌که‌ش؛ ئەمانه هه‌مان «زنه‌گی» یه که تاریکی نایه‌یتلی و ده‌یسرتنه‌وه، پیره‌مێرده‌که ته‌نیا روناکی ناوی، به‌لکو سیبه‌ری گه‌لاکانی‌شی ده‌ویت تا پیکهاته‌یه‌کی گوماناوی بێته ئاراهه.

بۆیه گه‌نجه‌که، له راستیدا، کوتوپر وون ده‌بیت و هه‌ر که خواحافیزی ده‌کات، بۆیه پیره‌که له‌گه‌ل خۆیدا درێژه به‌گفتوگۆیه‌که ده‌دات و هینده نابات که ده‌زانین باره‌که‌ی به‌جێ هیشته‌وه له‌به‌ر نۆشینگه‌یه‌که‌دا وه‌ستاوه. بۆ تا‌قیبی پیره‌مێرده‌که بۆ ئیره هاتوه.

چیرۆکه‌که به‌راستی ده‌یه‌وی ته‌نیایی و نادنیایی بۆیه پیره‌که‌مان بۆ بگێرتنه‌وه، نه‌ک پیره‌مێرده‌که‌یه‌که، ئەو به‌لگانه‌ی که بۆیه پیره‌که بۆ غه‌مخۆری خۆی هه‌یه‌تی دلته‌زینه‌وه هه‌ر له‌م روه‌شه‌وه‌یه که هه‌سته‌که‌ین هه‌ستی بیه‌ه‌وده‌یی ئەو ده‌ره‌ق به ژیان چهنده‌ قوله. کاتی که له‌به‌ر نۆشینگه‌که‌دا ده‌هه‌ستی، بزه ده‌کات، به رواله‌ت سه‌باره‌ت به‌م پوچی و بیه‌ه‌وده‌یه‌ جۆره‌ چاوپۆشییه‌ک له‌ بوونی ئەودایه، به‌لام گفتوگۆی ده‌روونی «مه‌نه‌لۆگ» - که لیریکیه - بی پایانی ناومیدی ئەومان بۆ ده‌گێرتنه‌وه، له کاتی‌که‌دا گفتوگۆی ده‌ره‌کی «دیالۆگ»، واته ئەو قسانه‌ی که له‌گه‌ل بۆیه گه‌نجه‌که‌دا دینه‌کردن، هه‌رگیز گوزارشت له‌وه ناکات؛ چونکه ئەم قسانه ده‌گه‌ل هاوکاره‌که‌یدا ناکات. لێره‌دا مانا ره‌مزیه‌کانی نۆشینگه، روناکی، سیبه‌ر، بارو دلگێری به‌شیوه‌یه‌کی وورد نه‌خشه‌ی خۆیان ئاشکرا ده‌کن. هه‌نووکه ئیمه هه‌ندی شتی زیاتر له خزمه‌تگوزاری نۆشینگه‌که ده‌زانین و هه‌ر بۆیه‌ش سوعبه‌تی بۆیه پیره‌که که ده‌لێت: «روناکی گه‌لۆیه‌که چاک و دلگێره به‌لام باره‌که پاک نییه» به‌لای ئیمه‌وه گوزارشت له خسونه‌ت و توند

خوبی دهکات، له کاتیکا به لای خزمه تگوزاری نۆشینگه که وه قسه به کی ته و او نابه جیبه.

دوو رستهی کۆتایی چیرۆکه که، که روداو هکانی شه وان دده داته پال «رهنگه له بیخه وی بی»، نه و بیرهمان لا دروست ناکات که شه وی دواتر شه ویکی باشتر ده بیته؛ ته نانهت ته رسته به بو ته مبه سته شه نه گوتراوه. لی رستهی کۆتایی: «زۆر کهس دو چاری نه وهن»، به شیوه به کی بنجبر، نائومییدی ته م بۆ به نائومییدی که لیک له خه لکانی ده و روبه ریه وه ده به سته وه.

ته وه تان بیر بی که چیرۆکه که له سه ره ته وه نیبه که بلای دنیا جیبه کی باش نیبه، به لکو ده لیت ژبان بو هه ندی کهس پوجه له، به تایبه تی بو پیاویکی پیرو که ر پوچ و بیهوده به، نه ک بو بۆ به کی که نه ج که ده بی، ده ژنه وی و تا درهنگانی کار ده کات، هوشیاری سه بارهت به روداویکی وه ها، ههستی ها و دردی سه بارهت به و روداوه و در کردنی، ته و شتانه به که «گۆشه به کی پاکي پر روناکی» له خوینه ری چاوه روانه نه ک ههستی نائومییدی.

له م چیرۆکه دا، ههستی قاره مانه کان هینه به وردی دار پتراره که کاتی په ی به وه ده به ی که هه مینگوای چ قسه به کی له مه ر رواله تیان نه کرد وه راده چله کین. ئاگامان له ناو دلایانه، هه سته که ی که ده یان ناسین، لی هیچ شتی که در باره ی رهنگی چاویان، قژیان و جله کانیان - جگه له یه ک شیوه یی ته وان - نازانین. ته نانهت ناویانیش نیبه. له م روه وه قاره مانانی چیرۆکه که نه خه ملیون.

هه موو ورده کار به کانی ته م چیرۆکه وه ها هه لیر تیر دراوه تا دیوی ناوه وه مان بو بگیت ریته وه، نه ک دیوی ده ره وه. جی بی خو به تی که بلین گه لیک له وان ه ی که «گۆشه به کی پاک و پر روناکی» ده خوینه وه، پاش ته و او کردنی هه ست ده که ن که چیرۆکه که یان «دیتوه».

مالی سه ر باز

چیرۆکی: هه مینگوای

کرز Krebs له کۆلیژی مه زنی میتودیستی Methodist شاری کانزا سه وه Kansas به کسه ر بو به ره ی شه ر. وینه به کی هه به که له گه ل هه قالانی کولیژ دا گرتوبه تی، هه قالان هه موو به خه ی به رزو به ک شیوه یان به سته وه. کرز له سالی ۱۹۱۷ دا خو ی له هیزی ده ریایی نا ونوس کردو ئیدی پیته نه نایه ته مریکا تا هاوینی سالی ۱۹۱۹ که له شکری دو وه م له روباری راین گه راپه وه.

وینه به کی تری هه به که ده گه ل دوو کیژی ته لمانی و سه رجۆ خه به کی دیدا له سه ره روباری راین گرتوبه تی. له وینه که دا جلکی سو پایی کرزو سه رچۆ خه که زۆر ته سه که و ته نگه، که چه ته لمانی به کان جوان نین و راین - شه نه که و تۆته وینه که وه.

کاتی کرز بو شاری ئوکلاهوما - Oklahoma زیدی گه راپه وه؛ ئاهه نگ و ری و ره سمی پیتشوازی قاره مانانی جه نگ ته و او بوو بوو. کرز زۆر دره نگ گه راپه وه. هه لبه ته پیتشوازی به کی شاهانه له و گه نجانه ی شار کرابوو که چوو بوونه خزمه تی عه سه که ری، خه لکی شادی و خو شیه به کی زۆریان نیشان دا بوو. هه نوکه گه رم و گوریه که نیشته بو وه.

خه لکی دیار بوو که که م و زۆر کاره که ی کرز یان به سه یرو پیکه نین ئاوه ر ده زانی که چه ندین سال پاش کۆتایی جه نگ، به م دره نگه، بو ولات گه راپه وه وه.

کرز، رۆژانی به که م که شوینانی وه ک لیته واری بلو Bellou، سواسون Soisson، شامپاین Champagne، سن میهایل Stmihiel، و ئارگون Argonne گه راپه وو، به هیچ جو ری حه زی نه ده کرد باسی جه نگ بکات.

پاشان که لکه له ی باس کردنی که وه ته سه ره به لام چ که سپک حال و حه وسه له ی گو تگر تنی نه بوو. خه لکی ته وه نده یان بیسته بوو که حه قیقه ته کانی له لا سوابوو.

ته وه بوو کرز گه یبه ته و ته نجام گیریه ی که ته گه ر به وه ی خه لکی گو ی له قسه کانی بگرن ده بی درۆبان هه لبه سته ی؛ و پاش ته وه ی که یه ک - دوو

جاران درۆی کرد، به خویشی له جهنگ و باس و گپراوهی جهنگ تهوه لایبوو. ههر ئه و درۆیانه بوونه مایه ی ئه وهی که له هه موو ئه و شتانه ی له جهنگدا به سه ربدا هاتبوون، بپزار بپن، هه موو ئه و کاتانه ی که کاتن بیری ده که وتنه وه هه سستی به ئارامی و ئاسوده یی ده کرد (ئه و کاتانه ی پر به پریان کاریکی کردبوو، یانی ته نیا کاریک که به ئاسانی و ئاسایی له ده سستی ئه و ده هات، ئه ویش له کاتی که ده شیا کاریکی دی بکات) ئیستا چۆنیه تی ئارامبه خش و به به های خو بان له ده ست ده دا و پاشان خو شیان له ده ست ده چوون.

درۆکانی سوابوون و شتگه لیک بوون که خه لکانی دیکه دیتبوویان، ئه نجامیان دابوو یان بیستبوویان؛ ئه م حیکایه تانه ی که له گیرفانی خو ی ده ربیدن و به ئاوو تاو ده بگپراوه، مرۆف له ههر سه ربازیکی ده ژنه وت، درۆکانی ته نانه ت له هۆلی بلیاردش دا کرباریان نه بوو.

ئاشکانی، که هه والی تیرو ته سه لیان له مه ر ژنانه ی ئه لمانی ژنه وتبوو. که له بپشه کانی ئارگون دا تفه نگیان له خو ده دا «و هه له به ته سه ربیان له وه ده رنه کردبوو که ئه م کاره یان له رووی نیشتمان په روه ربپه وه بوو یان ههر بو خو نواندن و جوانی» روویان له بیستنی حیکایه تی تفه نگچییه ئه لمانییه کانی ئه و، که تفه نگیان له خو نه دابوو، وه ده گپرا.

کریز، که ئه م درۆو زیده رۆییانه ی بیری ده که وتنه وه دلێ تیک هه لده هات و کاتن که تووشی که سیک ده بوو که چوو بووه خزمه تی سوپایی و چهند ده قیقه یه ک له ژووری خو گۆرین قسه ی ده گه ل ده کرد، قیافه ی سه ربازیکی ده نپو جه معی سه ربازانی دیدا ده گرته خو و ئه مه وه زعیک بوو که هه مپشه حالی تیک ده داو دوو چاری دل په راوکیتی ده کرد. به مجۆره، ئه م ساتانه شی لی ده بوون به ژههر.

ئه م کاته ریکه وتی ئاخرو ئوخری هاوین بوو که تا درهنگانی ده خه وت، پاشان راده بوو و به پیاسه بو ناوه ندی شار ده رۆیی و کتیبیکی له کتیبخانه وه ده گرت، فراقینی له ماله وه ده خوارد، له بهر هه یوانی به رده م ماله که دا داده نپشت و کتیبی ده خوینده وه تا تاقه تی ده چوو و پاشان به پیاسه بو ناوه ندی شار ده رۆیی و سه عاته گه رمه کانی رۆژی له سیبه ری فینک و تاریکی هۆلی بلیارد به سه ر ده برد. شه یدای گه مه ی بلیارد بوو. که عه سر دا ده هات به کلارنپه ته که ی خو ی مه شقی ده کرد، پیاسه یه کی به نپو شاردا ده کرد، شتیکی ده خوینده وه ده خه وت.

له روانگه ی جووته خوشکه که یه وه هپشتا ههر قاره مان بوو، ئه گه ره حه زی لی بوایه، دایکی قاوه لتی به یانی بو دینایه ناو جیگه که ی، هه ندی جار له ناو جیگه دا بوو دایکی ده چوو ده یار سه ری هه ندی شتی له مه ر جهنگ ده پرسی به للام حه واسی ته واوی نه بوو. بابیشی ئه هلی قسه و گفتوگو نه بوو.

کریز بهر له وه ی پروات بو جهنگ، هیچ کاتن بو ی نه بوو ئوتومبیله که یان لیخوری. بابی سه رگه رمی کریز و فرۆشتنی دانه ویله بوو حه زی ده کرد هه مپشه ئوتومبیله که ی له بهر ده ستداین، تا که پیتوبستی کردبوایه، کریاره کانی گه یان دبوایه گوندو مه زرایه شتیکی پنی نیشاندایان. ئوتومبیله که هه مپشه له به رده م بانقی فیرست ناشال First national دابوو که بابی له قاتی دووه می ئه وینده را نووسینگه ی هه بوو. ئیستاش پاش جهنگ ئوتومبیله که هه مان ئوتومبیل بوو.

له شاردا چ شتیکی نه گۆرابوو جگه له وه ی کیژه کان گه وره بوو بوون. به للام دنیا یه کی ئالۆزی وه هایان له یه کیستی بپنج و بناوان و چهند به ره کی بپ قه رار له ده وری خو بان دروست کردبوو که کریز. توانا و جوړه تی چوونه ناویانی نه بوو. له گه ل هه موو ئه مه شدا، حه زی ده کرد ته مه شایان بکات. کچانی جه وان و خشکۆک زۆر بوون. زۆریه یان قژیان کورت کردبووه، که ئه م بو سه ربازیی چوو ته نیا کچانی مندال یان کچانی سووک قژیان به و جوړه کورت بوو، کچلن هه موویان کراسی دوگمه داری یه خه خری هوله ندی و چاکه تیان له به ربوو. مۆدی رۆژ بوو. کریز حه زیده کرد له هه یوانی ماله که یانه وه ته مه شایان بکات کاتن که له ده سستی ئه و به ری شه قامه که وه پیاسه یان ده کرد، حه زیده کرد ئه و کاتانه سه ربیان بکات که له به بهر سیبه ری دره خته کاندایاسه یان ده کرد. زۆری که یف به یه خه ی خری هۆله ندیانه ی کراسه کانیان ده هات که ده یان خسته سه رچاکه ته کانیان، حه زی له پاپوینلاوو گۆزه و بپه ئاوریشمینه کانیان ده کرد. حه زی له قژی کورت و جوړی ریکردنیان ده کرد.

که له شارا بوو ئه وه نده مه یلی کچانی نه ده کرد. که له به سته نی خانه ی یونانی ده بدتن حه زی لپنه ده کردن. راستییه که ی، حه زی له خو شیان نه ده کرد. له راده به در توپیکلدار بوون، عه ودالی شتیکی دیکه بوو. حه زی لپبوو دۆستیکی هه بپ لی تاقه تی نه بوو له و پیتاوه دا کاریک بکات. پیاوی فروفیل و که له ک و پیاسه تبازی نه بوو. میانیه کی ئه وتۆی ده گه ل ئاشقینی دانه بوو. ئیدی حه زینه ده کرد درۆ بکات. ئه وه ی نه ده هینا

عهودالی ته نجام نه بوو. یانی له هیچ کاریکدا عهدوالی ته نجام نه بوو. چه زیده کرد له دهرتی بازنه ی ته نجامدا بژی. جگه له مهش، به راستی عهدوالی کچ نه بوو، ته مه له عهسکه ری فیربوو بوو. هه موو وایانده نواند که وهک بلتی پیویسته مرؤف دوستی کچی هه بی، کم و زور هه موویان ته م حاله ته یان هه بوو، به لام بو ته وانه بوو. کریز پیویستی به دوست نه بوو. سهیره که لیته دا بوو که مرؤف سه ره تا لافی ته وه لیده دات که هه ر گوتیان ناداتی، هیچ کاتیک بیریان لینا کاته وه مه حاله به لایاندا پروات، به لام پاشان به ناوو تاو ده لیت که به بی ته وان هه لئا کری، ده بی هه همیشه له گه ل مرؤف دا بن و به بی ته وان خه و ناچیتته چاوی بنیادهم.

ته م قسانه درؤن. یانی له هه ردوو سه ره وه درؤن. پیوا کاتی پیویستی به وان ده بیت که بیریان لیت کاته وه. ته مه له عهسکه ریبه وه فیر بوو بوو. پاشان درهنگ یان زوو پیوا هه همیشه به کیتی که له بهر ده ستدا ده بیت. پیوا که چاوو گوتی بکریته وه به کیتی که له بهر ده ستدایه. بیرکردنه وه ی ناوی. درهنگ یا زوو وهختی دی. ته مه له عهسکه ری فیر بوو بوو.

ته گه ر به کیک له وان به پیی خوی هاتبا پیی ناخوش نه بوو له گه لیدا بی، به لام لیته دا له شاره که ی ته ودا مه سه له که به م ساده بیبه نه بوو. ده یزانی که ناتوانیت به م ئاسانیبه کاره که ته نجام بدات. ته و زه حمه ته ی نه ده هینا. ده گه ل فه ره نسو و ته لمانیبه کاند چ گرفتیک له کاره که دا نه بوو. له گه ل ته واندا زور به ئاسانی ئاشقینی ده گرا. فه ره نسای بیرکه و ته وه و ته و جا ته لمانیا. به شیوه یه کی گشتی، زیاتر خوشی به ته لمانیا دا چوو بوو. چه زی نه ده کرد له ته لمانیا بگه راباوه. چه زی نه ده کرد بو وولاته که هاتبا وه. له گه ل ته مه شدا هاتبوه وه، نه ووله هه یوانی بهر ماله وه یان دا دانیشتبوو.

که یفی به و کچانه ده هات که له و بهری شه قامه که دا پیاسه یان ده کرد. شیوه و روخساری ته وان ی پی خوشتر بوو له هی کچانی فه ره نسو و ته لمانی، به لام دنیای ته وان ته و دنیایه نه بوو که ته و تیدا بوو.

چه زی ده کرد به کیک له وان هه ی ته و بوایه لی ته و سه ره به شه یه ی نه ده هینا، شیوه و روخساریکی جوانیان هه بوو، که یفی پی ده هات، جوان و سه رنج راکیش بوون، به لام ته و پیوا ی گفتوگو نه بوو، ده ترسا له پریکا کاره که تیک بدات، له گه ل ته مه شدا له زه تی له ته مه شا کردنی هه موویان ده بیینی، به لام ته وه ی نه ده هینا. ته ویش بو ئیستا که کاره کان به ره و هه مواریبون ده چون.

له هه یوانه که دا دانیشتبوو و کتیبکی دهرباره ی جهنگ ده خوتنده وه. کتیبه که ژیاننامه بوو له گه ل شهرحی ته و شه رانه ی که خوی به شداری تیدا کردبوون. له هه موو ته و بابه تانه خوشتر بوو که تا ته و کاتانه خوتندبوون بیبه وه. چه زیده کرد کتیبه که وینه ی زورتی تیدا بووایه، به په رۆش و تاسه وه چاوه پروانی رۆژتیک بوو که کتیبانی له و بابه ته به وینه ی زورتروه بلاو ببه وه و ته و هه موویان بخوتنیتته وه. ئیستا خه ریک بوو به راستی هه ندی شت دهرباره ی جهنگ فیر ده بوو.

یهک مانگ پاش هاتنه وه ی بو ولات، به یانیبه ک دایک هاته ژووری نووستنه که ی و له سه ر ته خته که دانیشت و بهر کوشه که ی ساف کرد.

گوتی: «هارۆلد Harold» دوی شه و قسم له گه ل بابت دا کرد. بابت پیی ناخوش نیبه عه سران ئوتومبیله که به یته دهره وه.» کریز، که هیشتا خه و الو بوو، گوتی: «چی؟ ئوتومبیله که بهر مه دهره وه؟ به راست؟»

«ته ری، ماوه یه که بابت گه بیوه ته ته م ته نجامه ی که هه ر کاتی هه وه ست لی بی ده توانی گه شتیک به ئوتومبیله که بکه ی.

هه لبه ته دویشته و باسما ن کرد.»

کریز گوتی: «بیتگومان تو ناچارت کردوه.»

«خیر، خوی هات و گوتی با دانیشین قسان بکه ین.»

کریز هه ستا و له سه ر ته خته که ی دانیشت: «به لام بیتگومان تو ناچارت کردوه.»

دایکی گوتی: «هارۆلد، دیتته خواره وه قاوه لتی بخوی؟»

کریز گوتی: «که جله کانم له بهر کرد دیم.»

دایکی له ژوره که وه دهرکه وت و ته میش له کاتیکا که ده ستو چاوی ده شت و ردینی ده تراشی و خوی له بهر ده کرد تا بو ناخواردنی به یانی بو ژووری نان خواردن بچیت، گوتی لی بوو که دایکی له نهومی خواره وه شتی سوور ده کرده وه، له سه ر ناخواردن خوشکه که ی ته و شتانه ی هینا که به پوسته دا گه بی بوون.

گوتی: «ئی، هاری خه و الو، چونه وا هه ستاویت؟»

کریز نیگایه کی کرد. خوشیده و بیست. خوشکیکی چاکی بوو.

پرسی: «رۆژنامه ت هیناوه؟»

کچه رۆژنامه ی کانزاس سییتی استار City star دایه ده ستی، کریز له فافی رۆژنامه که ی دری و لاپه ره ی وه رزشی کرده وه.

سه‌ریکی خسته سهر سوارچی ئاوه‌که و خواره‌کشی نا به‌قه د قاپی لوبیاکه‌وه تا بتوانی به‌دهم نان خواردنه‌وه بخوینیتته‌وه.
دایکی که له ئاستانه‌ی دهرکی ئاشخانه‌که‌دا ویستابوو، گوتی: «هارولد تکایه روژنامه‌که پیس مه‌که. که ئه‌ستار پیس بی بابت مه‌یلی خویندنه‌وه‌ی نامینتی.»

کرز گوتی: «پیس نا‌که‌م.»
خوشکه‌که‌ی له پشت میزه‌که‌وه دانیشته و ته‌مه‌شای ئه‌وی کرد که روژنامه‌ی ده‌خویندنه‌وه.

گوتی: «ئه‌ورۆ پاش نیوه‌رۆ له حه‌وشی قوتابخانه یاریمان هه‌یه. قه‌راره من توپ هه‌لده‌م.»

کرز گوتی: «به‌ه به‌ه وه‌زع و حالی تیبه‌که‌تان چۆنه؟»
«من له زۆریه‌ی کوران باشتر توپ هه‌لده‌ده‌م. پیم گوتون که چیت فیر کردووم. کچه‌کانی دی نابن به‌ه په‌نجه توته‌ی من.»
کرز گوتی: «به‌راست؟»

«پیم گوتون که تو ره‌فیکی کوری منی. مه‌گه‌ر تو ره‌فیکی من نیت هاری؟»
«بیگومان.»

«چما برا ناشیت ره‌فیکی کور بی له‌گه‌ل خوشک دا»
«ئه‌مه‌یان نازانم.»

«بیگومان ده‌زانی. ناشیت ره‌فیکی کوری من بی، هاری، که من ئه‌قلم گه‌یی بی و تۆش بته‌وی؟»

«هه‌لبه‌ته، ئیستا ئیدی تو کچی دۆستی منی.»
«به‌راستی راستی من دۆستی کیژی تۆم؟»

«هه‌لبه‌ته.»
«منت خو‌شده‌وی؟»

«ههر مه‌پرسه»
«هه‌میشه خو‌شت ده‌ویم؟»

«بیگومان»
«که‌واته‌ دپی بو ته‌ماشا‌کردنی یارییه‌که‌ی من؟»

«ره‌نگه‌..»
«بزانه هاری که‌واته خو‌شت ناویم. ئه‌گه‌ر خو‌شت ویستبام ده‌هاتی له

حه‌وشی قوتابخانه ته‌مه‌شای یارییه‌که‌ی منت ده‌کرد.»
دایکی کرز له ئاشخانه‌که‌وه بوژووری نا‌خواردن هات. دوو قاپی به‌دهسته‌وه بوو؛ له یه‌کی‌کیاندا دوو هیلکه‌ی له روژدا سورکردبوه‌وه و پارچه‌یه «گۆشتی به‌راز» ی له‌سهر دانا‌بوو، له‌وی تراندا کیکی دیلاری هینابوو.

گوتی: «هلن هه‌سته برۆ، من قسه‌م به‌ه هارولد هه‌یه.»
قاپه‌ هیلکه و رون و گۆشته‌که‌ی له به‌رده‌م هارولد داناو شوشه‌یه‌که مره‌بای ئه‌فرای سه‌ریکی له چه‌که‌مه‌جه‌که ده‌ره‌ینا. ئه‌وجا له پشت میزه‌که، به‌رانبه‌ر به‌ه هارولد دانیشته.

گوتی: «هارولد، هه‌ز ده‌که‌م ده‌قیقه‌یه‌که ئه‌و روژنامه‌یه دابنه‌ی»
کرز، روژنامه‌که‌ی هه‌لگرت و قه‌دی کرد.

دایکی عه‌ینه‌که‌ی لابر دوو گوتی: «هیچ بریاریکت بو ئاینده‌ت داوه؟»
کرز گوتی: «نه‌ء»

«پیت وانیه‌یه وه‌ختی هاتبی؟» دایکی چ مه‌به‌ستیکی خراپی نه‌بوو.
شتیک بوو نیگه‌ران بوو.

کرز گوتی: «بیرم نه‌کردۆته‌وه.»
دایکی گوتی: «خوا کاری بو‌یه‌که به‌یه‌کی به‌نده‌کانی هه‌یه. له‌سهر رووی

زه‌مینی خوا ده‌ستی‌ک نابینی که بی کار بی.»
کرز گوتی: «من له‌سهر زه‌مینی ئه‌ودا نیم.»

«ئیمه هه‌موومان له زه‌مینی خودایاین.»
کرز وه‌کو هه‌میشه ئاشوفته‌وه په‌ست بوو.

دایکی له‌سه‌ری رو‌یی: «هارولد، من زۆر نیگه‌رانی تۆم. من ده‌زانم چ گومان و راراییه‌که دینه‌ی بنیاده‌م. ده‌زانم که بنیاده‌م چهنده لاوازه.

یادمه، باوه‌گه‌وره‌ی نازیزت، که ته‌مه‌نی دریزی بو‌تۆ جیه‌هیشتوه، بابی خۆم، چ شتگه‌لیکی له‌مه‌ر جه‌نگی ناو‌خۆ ده‌گه‌یرایه‌وه.

و من دو‌عام بو‌تۆ ده‌کرد. ئیستاش له‌به‌یانیه‌وه تا شه‌وی دو‌عات بو‌ ده‌که‌م، هارولد.»

کرز روانیه‌یه چه‌وری گۆشته‌که که خه‌ریک بوو له‌نیو قاپه‌که‌دا ده‌بیه‌ست.
دایکی له‌سه‌ری رو‌یی: «بابیشته نیگه‌رانه؛ ده‌لیت، وازت له‌به‌رزه

فریه‌کانته هیناوه. ده‌لیت، چ ئامانجیکت له‌ژباندا نییه. چارلی سیمونز Charley simons، که له‌سونه‌ی تۆ دایه، کاریکی چاکی په‌یدا

کردووه‌وه خه‌ریکه ژن دینتی. لاوان هه‌موویان خه‌ریکن به‌خۆیاندا راده‌گه‌ن؛

هه مووشیان خه ربکه ده گنه جیبه ک. به خۆت ته مه شا بکه بزانه لاوانی وه کو چارلی سیمونز به راستی خه ربکن له نیو کۆمه لدا ئیحتوبارو قه درتیک په پیدا ده کهن.»

کریز چ قسه یه کی نه کرد.

دایکی گوتی: «هارولد، مۆزه مه که. به خۆت ده زانی که خۆشمان دهویی و ئەم شتانه له بهر خاتری تۆ ده لیبین تا بزانی که وه زع و حال چۆنه. باوکت نایه وی جله وی نازادی تۆ بگری.»

باوکت هه ز ده کات ریت بدات که ئوتومبیله که به ریته ده ری و نه گهر بته وی هه ندی له م کیژه جوانانه سوار بکه یه و سورتیک لی بده یه، ئیمه یه ک دنیا خۆش حال ده بین. ئیمه هه ز ده که یه تۆ له خۆشیدا بی. به لام ده بی هه وه لجار کارتیک بو خۆت په پیدا بکه ی، هارولد، به رای باوکت گرنگ نیبه له کوپوه ده ست پی بکه یه. به قسه ی نه و، هه ر کارتیک بگری شه ریفه. لی گرنگ ده ست پی کردنی کاره. داوای له من کرد نه مۆ به یانی قسه ت له گه ل دا بکه م و پاشان بچی بو نووسینگه که ی و نه و بدینی.»

کریز گوتی: «ته واو بوو؟»

«به لی، نازیم مه گهر دایکی خۆت خۆش ناوی؟»

کریز گوتی: «نه.»

دایکی له پشت میزه که وه نیگای ده کرد. چاوانی نه بله ق بوون و له هۆرژنی گریانی دا.

کریز گوتی: «من که سم خۆشناوی.»

بیفایده بوو. نه یه ده توانی قسه کانی دلی بو بگری پته وه، نه یه ده توانی کارتیک وه ها بکات که چاوی دایکی بگری ته وه. قسه یه کی گه و جانه ی کردبوو، ته نیا نه وی زیز کردبوو. چووه دیار سه ری دایکی و ده ستی گرت. دایکی ده مووچاوی له نیو هه ردوو ده ستی نابوو و نه شکي هه لده رشت.

کریز گوتی: «مه به ستی خراپم نه بوو. له مه سه له یه ک توره بووم. له خۆرا گوتم خۆشم ناوی.»

دایکی هه ر به و ده قه وه ده گریا. کریز ده ستی خسته سه ر شانی «دایکه، باوه ریم پی ناکه یه؟»

دایکی به ئیشاره تی سه ر گوتی که باوه ر ناکات.

«تکا ده که م، تکا ده که م، دایکه. تکا ده که م باوه ر بکه.»

دایکی به ده م هه نسک هه لده انه وه گوتی: «باشه.» سه ری هه لبری: «باوه ر»

به قسه که ت ده که م، هارولد.»

کریز سه ری دایکی ماچ کرد. ژنه ده مووچاوی نا به ده مووچاوی کریزه وه. گوتی: «من دایکی تۆم، که مندالی شیره خۆره بووی ده منایه ت به جگه رمه وه.»

کریز قیزی هاته وه که م و زۆر دلی تیک هه له هات.

گوتی: ده زانم، دایکه. هه ولده ده م گوتی رایه لتان بم.»

دایکی گوتی: «هارولد، چۆک دابده با پیکه وه دوعا بکه یه.»

له ته نیشته میزی نان خوارده که چوکیان داداو دایکی کریز که وته ویرد خویندن و دوعا کردن.

ژنه گوتی: «ئیستا تۆ ویرد بخوینه، هارولد.»

هارولد گوتی: «ناتوانم.»

«هاولده، هارولد.»

«ناتوانم.»

«هه ز ده که یه ت من له جیاتیه ت ویرد بخویتم.»

«به لی.»

نه وه بوو که دایکی له بری نه و دوعای کرد. پاشان هه ستان و کریز دایکی ماچ کرد له مال وه ده رکه وت. بویه نه م کاره ی کردبوو که گرتی کاره کان کوپتر نه بن. چ قسه یه ک له و قسه انه کاری له و نه کردبوو. دلی به حالی دایکی ده سووتا. نه و ناچاری کردبوو درۆ بکات. ده چوو بو شاری کانزاس تا کارتیک په پیدا بکات و خه یالی دایکی ئاسوده بی، له وه یه به ر له رویشتن دیمه نیکی دیکه ی گفتوگوئی دیکه شی بیته ری، سه ری له نووسینگه که ی بابی نه ده دا.

نه م دیمه نه ی ده په راند. هه زی ده کرد ژیانی به هیمنی بگوزهری.

وه کو چۆن تانه و قه تیا بوو. به هه ر حال، نه وو هه موو شتیک بوری بوو. به ره و هه وشي قوتابخانه ده چوو تا له وی ته مه شای یاری بیسه بال-ی هلن بکات.

هه‌سه‌نگاندنی «مالی سه‌ریاز»

نووسینی: ئه‌ریل روڤیت

«مالی سه‌ریاز» واتا ناو نیشانی چیرۆکه‌که، وینه‌یه‌کی زۆر ناشنای ئه‌مریکا بوو: ساختمانێکی گه‌وره‌و وێران به‌هه‌یوانی داروخاوه‌وه له داوینی شارێکدا، که لیره‌و له‌وی گيا ده‌وری دابوو و دانیشتوانه‌کانی بریتی بوون له‌ چهند کۆنه سه‌ریازیکی جه‌نگی ئه‌سپانیا و ئه‌مریکا، چهند که‌سیکی سواره‌ی خانه‌نشین و یه‌ک دوو گه‌نجی ته‌پلچي جارانی جه‌نگی ناوخو. مالی سه‌ریاز وه‌کو کۆمه‌لیک گولله‌تۆپی ژه‌نگنی شپوه قوچه‌کی یان وه‌کو ستونێکی بیره‌وه‌ری کاله‌وه بووی ناو جه‌رگه‌ی ئاسمانی سه‌وزی شارێک، بونیادیکی سۆزبۆین بوو. بۆ میلیله‌تیک که ئه‌نجامی جه‌نگیکی له‌گه‌ڵ وولاتیکی بیگانه‌دا به‌ شپوه‌یه‌کی جدی هه‌ست پێ نه‌کردی و سوپایه‌کی ریکویتیکی بچوکی هه‌بوو، سه‌ریازی خانه‌نشین و له‌کار که‌وتوو به‌ دیه‌نیکی که‌م بایه‌خ ده‌ژمێردرا که له‌ نمایشه سوپاییه‌کان و له‌ هه‌راو ئاهه‌نگی میلیلی دا ده‌هینرایه مه‌یدان و له‌وه به‌دواوه فه‌رامۆش ده‌کرا. کۆنه سه‌ریاز به‌راستی بنیاده‌میکی کۆن و بێ که‌لک بوو و له‌ ئه‌مریکایه‌کی چالاک و چه‌له‌نگدا که به‌ هه‌موو توانایه‌کییه‌وه خۆی بۆ گه‌شه‌سه‌ندنی پیشه‌سازی و په‌ره‌سه‌ندنی کشتوکالی و بازرگانی ته‌رخان کردبوو جیگه‌و ریکه‌یه‌کی نه‌بوو. له‌ روانگه‌ی گه‌شبینییه‌وه، کۆنه سه‌ریاز وینه‌یه‌کی شایسته بوو بۆ خۆزگه به‌رابردووی سۆز نامییزو هاندهرێک بوو بۆ پیروزیایی کردن له‌ خو.

به‌شداری ئه‌مریکا له‌ جه‌نگی جیهانی یه‌که‌م و ئاکامی پر کاره‌ساتی جه‌نگه‌که، دیدو بۆچوونی میلیلی ئه‌و کۆمه‌لگه‌یه‌ی نه‌ک هه‌ر ته‌نیا سه‌باره‌ت به‌ جه‌نگ و سوپاییانی جارن، به‌لکو سه‌باره‌ت به‌ دروستی ئه‌ته‌کیت و داب و نه‌ریتی شاره‌ بچوکه‌کانیش گۆری، ئه‌م جۆره گۆرانکارانه له‌م بابه‌ته روانینه‌دا، که له‌ ناوه‌وه بووه مایه‌ی هینرش، خاوو ناچاری بوو و ئه‌و هینرشانه‌ی که هه‌ره‌شه‌ی له‌ داب و نه‌ریتی ریشه‌داری خه‌لکی ده‌کرد، کاردانه‌وه‌یه‌کی دوژمنانه، ته‌وس نامییزو سه‌ر لێ شپواوی به‌ دواوه بوو. له‌ ده‌یه‌ی پاش جه‌نگیدا، ئه‌و گروه له‌ نووسه‌رانی ئه‌مریکا، که پاشان وه‌کو سه‌فیرانی روژشینی و شایسته‌ی شوهرتی جیهانی، ئافه‌رینیان لیکرا، له‌ سه‌ره‌تادا به‌ ناچاری ریک دژی ئه‌م جۆره به‌رگرییه‌ که‌وتنه هه‌ولدان. «مالی

سه‌ریاز»ی هه‌مینگوای، که ریک شه‌ش سال پاش جه‌نگ نووسرا، به‌شیک بوو له‌ هه‌موو چیرۆک، روژمان، نمایشنامه، شیعر و گوتارانه‌ی که هینرشیان کرده سه‌ر به‌هاو نیزامی کۆمه‌لگه‌یه‌ک که له‌ راده‌به‌ده‌ر خوی به‌ ته‌مه‌لی و ته‌نپه‌روه‌رییه‌وه گرتبوو و خو په‌سندانه‌و لووتبه‌رزانه به‌کاروکرده‌وه‌و ره‌وشتی خۆی فه‌خر فرۆشی ده‌کرد. له‌ پال چیرۆکی «له‌ زه‌مانی ئیمه‌دا ۱۹۲۵ و هه‌تا و هه‌لدیتته‌وه ۱۹۲۶»ی ئه‌رنست هه‌مینگوای ده‌توانی ناوی ئه‌م به‌ره‌مه‌مانه‌ش به‌یتری: والینر ئوهایو ۱۹۱۹ی شروود ئه‌ندرسن، سێ سه‌ریاز ۱۹۲۱ی جان دوس پاسوس، ژووری مه‌زن ۱۹۳۲ی کامینگلز؛ وێرانه‌ خاک ۱۹۲۲ی تی، ئیس ئیلیوت؛ شانازی به‌ چ به‌هایه‌ک ۱۹۲۴ی ئه‌ندرسن و ئه‌ستالینگ؛ هه‌وه‌سی ژیر دره‌ختانی ناره‌وه‌ن ۱۹۲۴ی ئونیل؛ تراژیدیای ئه‌مریکا ۱۹۲۴ی تیمودور درایزر؛ گه‌تبی گه‌وره ۱۹۲۵ی سکات فیتز جرالده‌و؛ و پاداشتی سه‌ریاز ۱۹۲۸ی ویلیام فاکنر.

لایه‌نی هاوبه‌شی ئه‌م به‌ره‌مه‌مانه، که هه‌ریه‌که‌یان تاییه‌ته‌ندی و سه‌ریه‌خۆیی خۆی هه‌یه، هه‌لویتستی توندو مکومی ئه‌وانه ده‌ره‌ق ئه‌وه‌ی ئه‌م نووسه‌رانه ناوی ده‌نه‌ن سه‌رڤه سه‌رڤه‌روانی، مادیکه‌راییی توندرو، چه‌وسانه‌وه‌و ریاکاری ئه‌خلاقیی ژیاانی باو.

ئه‌رنست هه‌مینگوای، وه‌کو هارولد کریزی ناو «مالی سه‌ریاز»، له‌ مانگی ۱/ ۱۹۱۹ بۆ شه‌ره‌که‌ی گه‌رایه‌وه، له‌ کاتیکه‌ هینشتا ته‌مه‌نی نه‌گه‌یی بووه بیست سالان، له‌ ئه‌نجامی ته‌قینه‌وه‌ی گولله‌تۆپتیکی ۴۲۰ ملیمه‌تری نه‌مساویه‌کان به‌ جۆری بریندار بوو که به‌ داری ساشه‌وه هه‌ر ده‌له‌نگی. هه‌مینگوای که بێگومان هه‌وینی به‌سه‌ره‌اتی کریزی له‌ ئه‌زموونی خۆیه‌وه و هه‌رگرتوو، له‌وه‌دا سه‌رکه‌وتوو که مالی سه‌ریازی دیرین، بۆ ناوجه‌رگه‌ی کۆمه‌لگه‌ بگوازیته‌وه‌و خۆبته‌رانی راسته‌وخو روو به‌رووی دژواری نه‌وه‌ی نوێ بکاته‌وه، نه‌وه‌یه‌کی نوێ که ئه‌زموونی له‌ چوارچێوه‌ی زه‌بروزه‌نگ و توندوتیژیدا وای لیکردوو که پارێزی ساکارانه‌ی کۆمه‌لگه‌، کاری کریز و فرۆشتنی دانه‌ویله‌و نوێژی جماعه‌تی یه‌کشه‌موان-ی پێ قه‌بول نه‌کری، ئه‌و ته‌نزو ته‌وس و تانه‌یه‌ی که له‌ ناو نیشانی چیرۆکه‌که‌دا ده‌خوینریته‌وه. شپوه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌مینگوای پیک دینی و جوانییه‌کی به‌سوێ به‌و نیگه‌رانییه‌ ئالۆزه‌ی ده‌به‌خشیت که له‌ ئه‌نجامی گه‌رانه‌وه‌ی سه‌ریازه‌که بۆ وولات، دروست بووه.

ئه‌وه‌ی جیتی سه‌رسوپرمانه ئه‌مه‌یه که هه‌رچه‌نده ئه‌ده‌بیاتی ئه‌مریکا گه‌لیک

راپورو هه وائى دره وشاوهى له مهر لاوانى خوئى نيشانداوه كه به دووى چاره نووسدا، وولاتيان به جيهيشتووه، به لام به دهگهمن ئه دهبياتي ئه مريكا راپورتيكى له مهر گه رانه وهى ئه م قاره مانانه بو نه زمى روزانه و رهوتى ئاسايى ژيانى كومه لايه تى و خانه واده بى به دهسته وه داوه. ئه و دره فه تهمان بو ناره خستىرئى تا بزاني نيس ميل-ى هرمان مليقل يان هاك فينى مارك تويف يان هنرى ملمينگ-ى استيفن كرين، دواى ئه وهى قوناغى خه تهر ده برن، چيسان به سهر ديت، له گه ل ريزماندا بو بايه خى به رزى ئه زمون و هكو نمود به خشين به كه سايه تى و سهنگى مه حه كى به هاكان، به لام ئه م چه شنه ئه زمون و هكو ئه زمونى تايبه تى تاكى كومه ل و دره گرڤن و به وهى ده زانين كه ده گه ل ياسا و ريسا كومه لايه تيبه كاندا يه ك ناگرته وه و بگره دوژمانه شه. نه وهى هاو عه سرى هه مينگو اى هه نديك له به ره مه كانى خو بيان بو ئه م دوو پارچه ييه به نازاره ي نيو ان دنياى تايبه تى و دنياى كومه لايه تى تهر خان كردو «مالي سه ربا ز» يه كيكه له و چه ند كورته چيرۆكه كه مانه ي كه بابايه كى موغامه ره چى و خو سه ر بو پال و ه پاخى ماله وه ده گه رينيتته وه و ده كه و يتته شه رحى نه گونجان و ناسازى نا ئوميدانه ي نيو ان قاره مانتيك كه نه وو گو رواه، و ژينگه يه كى ئاشناى كو ن و ديري ن كه ئيدى بو ئه و ده ست نادات و جيهيه كى نه گونجاوه.

به خو رايى نيه كه هه مينگو اى ده ست ده داته وينه گرتنى بى جو له بى ته و او ي نيو ان خه لكى شارتيكى بچووك و سه ربا زه دي رينه كه ي ئه و شاره. يه كيك له نو سه ره هه ره به هره مه نده كانى ئه مريكا كه له جهنگى جيهانى يه كه مدا قال بو وه وه ته و او پينگه بى - و به پينچه وانه ي كرزوه وه، بوو به قاره مانى خو شه ويستى خه لك - هه مينگو ايه. هه مينگو اى يه ك دوو ساليك پاش بلاو بوونه وهى كورته چيرۆكى «مالي سه ربا ز» وه كو په يقدارى نه وهى گومبوو و به ده سه لاترين و ديار ترين ناو و كه سانتيك ها ته ناسين كه، چ له ژياندا و چ له هونه ردا عه ودالى راستگو بى و راشكاوى نوئ بوون. هه مينگو اى، كه ره چاو كردنى بنه ماى ره وشتى شه خسى و كومه لايه تى به پشتيوانى راستگو بى و پاكى و ساده بى زمان به كارتيكى كرده نى ده زانى، له سه ره تا كانى ده يه ي بيست دا، له پارس، شتى زور له عه زرا پا وه ندو گيرترو د ئه ستاين - وه فيتروبو. هه مينگو اى عه ودالى ئه وه بوو تا له په خشاندا شيوازيك دابريژئ و له چيرۆكنووسين دا ته كنيكى به كار بيئى كه به ته و او هتى له گه ل واقيعيه تى ته جره به دا يه ك بگرئ و

بتوانى واقيعيه تى را كردو له وه لامى عاتيفى راسته قينه بو هه ميشه بخاته داوه وه. هه مينگو اى له برى ئه وهى كه به خو ينه رانى خوئى بلئى چو ن هه ستىكيان هه بئى له هه ولى ئه وده دا بوو تا ره گه زو توخمه كانى چيرۆك به جو رتيك رتيك بخات كه خو ينه ر ناچار بئى به خوئى وه لامى شا يسته به ده ست بيئى.

ئه رنست هه مينگو اى بو وه ده ست هينانى ئه م ئامانجان، نه زميكي تايبه تى به هونه ره كه ي خوئى به خشى و به بئى منه تى گه ليك له و شته نا پتويستانه ي توردان كه به شيوه ته قليدييه كه بو نه خشه و كارا كته رسازى به پتويست ده ژميتردا. جگه له مه، ئه و له به ره مه كانى خو بيدا، له و وه سفه در ده چيئ كه نو سه رانى ديكه بو رينو بئى كار دانه وهى خو ينه ران پشتى پئ ده به ست.

هه مينگو اى له ريگه ي به كار هينانى رسته يه لى كورتي ئينحبارى بئ پيچ و په نا، ووشه ي به در له سعه ت و ره وان بيژئى ئه ده بى؛ و گفستو گو بيه كى ووشك و هونه ربا نه وه، ده ست ده داته خو لقاندى وينه ي با به تى به رچاو كه به زه برى په نه ان كردنى حه قيقه تى خو بيان ما ونه ته وه.

هه مينگو اى له بارى خوو خه سلته ته وه بايه خى به قاره مانانتيك ده دا كه وه كو ئه و «هه مينگو اى» خو بيان بو وهرزش تهر خان ده كردو زياتر ئه و با به تانه ي هه لده بژارد كه مه هاره تى به ده نى و ره گه زى خه ته رساز جيهگه ي تايبه تى تيدا هه بوو؛ له بهر ئه مه بوو كه ده ربا ره ي بو كسين، گابازى، را وه ماسى و - به تايبه تى - ده ربا ره ي جهنگى ده نووسى. له چيرۆكه كانى هه مينگو اى دا كه م و زور خشونه تى به ده نى، به ئاشكرا يان په نامه كى به كار ده برئ؛ له كل ئه مه شدا، ئه م خشونه ته به ده گهمن رهنگى رهنگدانه وهى سو ز ده گرته خوئى. جا له و پتوودانگه وه كه با وه رى و ابوو بايه خى واقيعى هه ر مرؤ قتيك له توانا ي به ره نكار بوونه وهى خشونه ت و نازاره كانى خشونه تدايه، بو به خشونه ت له لاي ئه و چه مكيكى ئه خلاقى له خو گرتبوو. هه مينگو اى له كورته چيرۆكه كانيا و له رو مانانى وهك: مالا وايى له چهك 1929، زهنگه كان بو كئ ليده ده ن 1940 و پيره ميرو د ده ربا 1952، وينه يه كى رو مانتيكى له مهر رو ودا و يكي حه ماسى به ده سه ته وه ده دات كه كه م و زور له ئه ده بياتي سه ده ي بيسته م دا تا قانه يه. (بئ وينه يه). ئه نجومه نى هه لده بژاردنى خه لاتى نوئل كه له سالى 1954 دا خه لاتى ئه ده بى نوئلى به هه مينگو اى به خشى و تاكيدي تايبه تى له سه ر «توانا ي شيوا زى»

هه‌مینگوای «له هونه‌ری چیرۆکی نوێ دا» کرد به‌راستی و دروستی سه‌لماندی که ته‌جره‌به‌ی هه‌مینگوای ده‌وریکی به‌ربلاوی له ته‌کنیکی چیرۆکنوسین له‌سه‌رانه‌ری ته‌ده‌بیاتی جیهاندا بینیه. له‌گه‌ڵ ته‌مه‌شدا، ئه‌و جوهره‌ شتوازی ژبان که شتوازی چیرۆکی هه‌مینگوای نیازی ده‌رپرینی هه‌یه بایه‌خیکی چوئیه‌کی و هاوسانی هه‌یه. خو‌به‌ده‌سته‌وه‌نه‌دانی راز نامیزو سیکولوژی رسته‌کان، بریاری بیده‌نگ بوونی قاره‌مانانی چیرۆکه‌کان له باسکردنی (افتخار دربند) و باوه‌ری ته‌واو به‌م بایه‌ته‌که‌ له سیسته‌می ته‌کنولوژی و ته‌کنوکراتی ژبانی تازه‌دا، جوهره‌ فه‌ردیه‌تیکی قاره‌مانانه‌ له گوینه، ته‌مه‌ ده‌بی به‌ نمونه‌ی ره‌فتاری پر جۆش و ئافه‌رین نامیزی به‌رده‌م هه‌زاران خو‌ینه‌رو داوایان لیده‌کات که دروستکارین، ده‌ستبه‌رداری ئاهو نالین بن و ئازاو بو‌یرین.

چیرۆکی «مالی سه‌رباز» هه‌رچه‌نده ته‌نزی گه‌رانه‌وه بو‌وولات، به‌شیه‌یه‌کی دلگیر نیشان ده‌دات؛ به‌لام ئه‌و ته‌م ومژو ئالۆزییه‌ی که سیمای چیرۆکی هه‌مینگوایه، له‌م چیرۆکه‌شدا هه‌یه‌وه خو‌ینه‌ران تووشی گرفت و ده‌ردی سه‌ر ده‌کات. ئه‌وه‌ی خو‌ینه‌ر له کربزو دووره په‌رئیزی کربز له گێرانه‌وه‌ی حه‌قیقه‌ته‌کاندا هه‌لیده‌هێنجی له‌وه‌یه چه‌مکیکی ته‌واو پێچه‌وانه‌ بگه‌یه‌نی. هه‌ندێ که‌س بێ باشاری قاره‌مانی چیرۆکه‌که به‌ ره‌نگدانه‌وه‌و نیشانه‌ی بێ عاتیفه‌یی یان ترس ده‌زانن. کربز، که ته‌زموونی جه‌نگ هه‌ژاندویه‌تی، دووره له‌و ئاره‌زوو و تاسه‌یه‌ی که بتوانی دژی نمونه‌و قالبه‌ ووشه‌که‌کانی ژبانی زیدی خو‌ی یاخی بێ یان له‌گه‌لیاندا پیکبێ و هه‌لبکات.

هه‌ندیکی دی ناتوانن له ره‌فتاری کربزدا وه‌لامیکی حه‌ساسی ئاوها بینن و له بری ئه‌وه تاکید له‌سه‌ر ره‌زامه‌ندی بێ پایانی ئه‌و ده‌که‌ن که له ته‌نجامی ئه‌رکه‌کانیا، وه‌کو ماشینی جه‌نگی کارامه، پێی ده‌گات و بێ توانایی ئه‌و له به‌کارهێنانی کارامه‌یی سوپایی خو‌ی، له کاری ئاشتی نامیزدا، به ته‌نجامی مه‌نتیقی ته‌ربیت و په‌روه‌ده‌ی ئه‌و ده‌زانن. ئه‌گه‌ر بۆمان نه‌لوێ به‌دروستی تی بگه‌ین که کربز پیاو کوژه یان ترسنۆک، یان له ده‌رپرین و نیشاندانی هه‌ستی خو‌یدا له راده‌به‌ده‌ر سه‌رکیشه‌یان سه‌رکیشه‌ی پێویستی نییه، ئه‌وا ده‌بی ئه‌و ته‌خسیره‌ بدریته پال هه‌مینگوای که له وینه‌گرتنی قاره‌مانی چیرۆکه‌که‌یدا له راده‌به‌ده‌ر ته‌م و مژگی به‌کار هیناوه.

چیرۆکه‌که ده‌سه‌لاتی سنورداری به‌کربز به‌خشیوه. ئه‌گه‌ر له مال بێتی،

ئه‌وا سازشی ئه‌و ده‌گه‌ڵ وێسته‌کانی خانه‌واده‌و ژبانی کۆمه‌لایه‌تیدا، ناچاری ده‌کات درۆیان بکات، ئه‌ویش «درۆیانی ته‌واو ساوا»، و ته‌م درۆیانه، له جیتی خو‌یدا، ده‌بنه‌ هو‌ی ئه‌وه‌ی که ئه‌و «چوئیه‌تی ئارام به‌خش و به بایه‌خ» ی ته‌زموونیک که له یادی ماوه، له ده‌ست بدات؛ ئه‌گه‌ر یه‌قین و دلنیا‌یی ئه‌و سه‌باره‌ت به واقیعه‌تی ته‌م ته‌زموونانه نه‌میتنی، له‌و حاله‌دا هه‌موو شتیکی له ده‌ست ده‌چیت. ئه‌و ده‌توانی، به‌ دوای کاردا، بو‌کانزاس بپوات، لی چونکه له مه‌یدانی کارو کاسبیدا ده‌ست و پێ سپییه، مه‌علوم نییه که چو‌ن ژبانی تازه‌و پیشه‌ی تازه‌که‌سایه‌تی ئه‌و ده‌پارئیزی. له دنیای هه‌مینگوای دا ته‌نیا خه‌لکانی پیشه‌یی، ده‌لیقه‌ی ئه‌وه‌یان هه‌یه که دیوارتیکی رێساو داب و نه‌ریتان له ده‌وری خو‌ بکیشن و له‌ناویا وه‌میتن و له هه‌قاره‌تی ژبانی روژانه‌ به‌دوورین. وه‌رزشکار، سه‌رباز، پزیشک، قوماربازو هونه‌رمه‌ند، هه‌ندێ له‌و خودان پیشانه‌ن که به‌لای هه‌مینگوایه‌وه به‌ په‌ناگا بو‌ پاراستنی فه‌ردیه‌ت دینه ژماردن و تواناو سه‌ربه‌خو‌بی روحی له کۆمه‌لگه‌ی تازه‌دا وه‌ده‌ی دین. له‌گه‌ڵ هه‌موو ته‌مه‌شدا، هه‌مینگوای له «مالی سه‌ربازدا» که‌متر ئاوری له سروشتی کربز داوه‌ته‌وه‌و زیاتر نیشاندانی ناکوکی و ناسازی ته‌واوی نیوان سه‌ربازی دێرینی هیزی ده‌ریایی و شارتیکی بچووکي ره‌چاوکرده‌وه؛ سه‌ربازیک که ته‌گه‌ر بیه‌وئ له مالی خو‌یدا بێتی ده‌بی درۆیان هه‌لبه‌ستی و ئه‌وشاره‌ بچوکه‌ی که ته‌حه‌مولی ناکات تا حه‌قیقه‌ته‌ باوه‌کانی ره‌ت بکاته‌وه. چیرۆکی «مالی سه‌رباز» که به‌شیه‌یه‌کی ناراسته‌وخو نیشاندده‌ری و به‌ نه‌زم و ئاوازیکی دوور له هه‌ستی و سۆزی هه‌لخه‌تینه‌ر نه‌قل ده‌کری، به‌یاننامه‌یه‌که له‌مه‌ر ئه‌و دژواریانه‌ی که نه‌وخه‌لکانیکی خودان ته‌زمونی جو‌راوجو‌ر له‌ساتی میژوویی گه‌وره‌و ده‌رک نه‌کرده‌نیدا لیکدی جودا ده‌کاته‌وه.

پیشه‌کییه‌کی کورت

هه‌موو ده‌زانی نیتوی موپاسان هاو واتای چیرۆکنوووسییه. ئەم پیاوه له ساڵی (١٨٥٠)دا له نورماندی فەرهنسا له‌دایک بووه. که ئەم تەمەنی دایکی مایه‌وه. له تەمەنی (١٣) ساڵیدا چوو به‌کیتیک له قوتابخانه کاتولیکه‌کان و زۆری نه‌برد که ده‌رکرا. پاشان چوو قوتابخانه‌یه‌کی دی و به هۆی شیعر گوتنه‌وه خه‌لاتیکه‌کی وه‌رگرت. ده‌ست پێکردنی جه‌نگی فەرهنسا و پروس له ساڵی (١٨٧٠)دا، وه‌ستانیکه‌کی خسته‌ ژبانی تەده‌بی موپاسانه‌وه. پاش شه‌ره‌که چوو بۆ پاريس تا کاریکه‌کی ده‌وله‌تی بدۆزیته‌وه و کاتی ده‌ست به‌تالی و بی‌کاری خۆی به شیعر گوتن به‌سه‌ر به‌ری. له (پاریس)دا، به سه‌ره‌پرشته‌ گوستاف فلویری وه‌ستای په‌خشانی فەرهنسی، که‌وته مه‌شقی نووسین. زۆری نه‌برد که ریتز و خۆشه‌ویستی که‌وته نیتوان ئەو دووه وه. فلویری که هه‌ستی کردبوو موپاسان به‌هره‌ی شاراه‌ی هه‌یه، نووسینی په‌خشانی له لا شیرین کرد و چه‌ندین ساڵ به‌و په‌ری له‌خۆبوردییه‌وه، هونه‌ری نووسینی فیر کرد. موپاسان گه‌لێ وانه له مامۆستا که‌یه‌وه فیر بوو، که «هونه‌ری دیتن» وانه‌ی یه‌که‌می بوو. فلویری پیتی ده‌گوت: «هونه‌ری دیتن به سه‌بر و حه‌وسه‌له‌ی دوور و درێژ به‌ده‌ست دیت. له هه‌ر شتیکدا، به‌شیکه‌کی که‌شف نه‌بوو و نه‌بیراو هه‌یه. ئیمه چاوانی خۆمان به‌وه راهیناوه که تهنیا ئەو شتانه‌ بدینی که خه‌لکانی دی له‌پیش ئیمه‌وه دیتویانه. تهنانه‌ت له بچوکترین شتدا، شتیکه‌کی نه‌ناسراو هه‌یه. ده‌بی ئەو شته‌ بدۆزیته‌وه و که‌شف بکری.»

به‌مجۆره، موپاسان بۆی به‌دیار که‌وت که له هه‌ر که‌سێک و له هه‌ر شتیکدا، شتیک شارداراوه‌ته‌وه که ئەو که‌سه یان ئەو شته له که‌س و شته‌کانی دی جیا ده‌کاته‌وه. موپاسان له جیه‌یه‌کی دیدا به زمانی فلویریه‌وه‌گوتویه‌تی: «بۆ ده‌رپرینی هه‌ر شتیک که ده‌ته‌وی بیلیتی تهنیا یه‌ک وشه، بۆ وه‌گه‌ر خستنی ئەو شته تهنیا یه‌ک وشه بۆ وه‌سف کردنی ئەو شته تهنیا یه‌ک وشه هه‌یه، پێوسته ئەو وشه‌یه، ئەو فه‌رمانه، ئەو ئاوه‌لفرمانه که‌شف بکری و بدۆزیته‌وه. نابێ به تهمین و ته‌قرب رازی بیی، نابێ په‌نا وه‌به‌ر فیل به‌ی، تهنانه‌ت فیلێ هۆشمه‌م‌دانه‌ش...»

موپاسان، ساڵ به ساڵ هه‌وله‌ی ده‌دا، ئامۆژگاره‌کانی مامۆستا به‌کار بێنی. هه‌موو هه‌فته‌یه‌ک ره‌شنووسی مه‌شقه‌کانی خۆی بۆ ئەو ده‌نارد و به‌خۆی یه‌ک شه‌مه‌ی هه‌فته‌ی دواتر بۆ نیوه‌رۆژه و گوێ گرتن له رخنه‌کانی بۆ مالی ئەو ده‌چوو، موپاسان ده‌لتی: «من شیعرم نووسی، چیرۆکی کورت، چیرۆکی درێژ، و تهنانه‌ت شانۆ نامه‌یه‌کی قیزه‌وه‌ریشم نووسی، به‌لام هه‌یج به‌کیتیکان نه‌مانه‌وه.»

موپاسان، له ئاخ‌ر و ئۆخ‌ری هه‌فتا‌کانی سه‌ده‌ی نۆزه‌ده‌دا ده‌یده‌نی چوار نووسه‌ری تری کرد که زۆریان ستایشی به‌ره‌مه‌کانی ئەمیل زۆلا ده‌کرد. بۆ ماوه‌یه‌ک بوو به ئەندامی گروپی «یارانی مه‌دان» که خۆیان به ناتورالیست ده‌زانی «مه‌دان، گوندیکه‌کی نزیکه‌ی پاريس بوو که زۆلا و دۆسته‌کانی له خانویه‌که‌دا، له‌وینده‌ر کۆ ده‌بوونه‌وه.» کاتیک که گروپی نیتو براو لیبرا بلاو کرایه‌وه‌یه‌ک به‌ناوی «رۆژاوا‌کانی مه‌دان به هه‌مان ناوه‌رۆکی بلاو کراوه‌ی فەرهنسا و پروس، بلاو بکاته‌وه، موپاسانیش له‌و کۆرده‌دا چیرۆکی ده‌باره‌ی «قه‌حبه‌یه‌ک» خۆینده‌وه. ئەوانه‌ی که چ شتیکیان له مه‌ر پێوه‌ندی فلویری و موپاسان نه‌ده‌زانی، سه‌ریان له توانا و به‌هره‌ی نائاسایی موپاسان سوپما. زۆلا، ئیعترافی کرد که چیرۆکه‌کی موپاسان له چیرۆکه‌کی ئەو چاک‌تره، «یارانی مه‌دان» چیرۆکه‌کی موپاسانیا‌ن به‌باشترین چیرۆکی کۆمه‌له‌که‌ دانا.

دوا به دواي ئەم سه‌رکه‌وته‌ بوو که موپاسان وازی له کاری فه‌رمانبه‌ری هینا. به‌ره‌به‌ره له زولا و یارانێ مه‌دان دوور که‌وته‌وه و هه‌یز و توانای خۆی بۆ نووسین ته‌رخان کرد: بوو به نووسه‌ریکی پیشه‌یی و له ماوه‌ی یازده ساڵدا ده‌یان وتار و نزیکه‌ی (٣٠٠) کورته‌ چیرۆک و (٦) رۆمانی نووسی و له‌گه‌ل ئەمه‌شدا ژبانیکی کۆمه‌له‌یه‌تی نا ئارامی هه‌بوو.

هه‌ندی له ره‌خنه‌گران و تویانه که موپاسان تهنیا بینه‌ریکه که هه‌ر له وینه‌گرتنی دیوی دیاری ژبانه‌دا به توانا بووه و له دیتنی حه‌قیقه‌ته‌ شاراوه و نه‌پێیبه‌کاندا بی توانا بووه. به‌لام ربتمی خیرای چیرۆکه‌کانی به کۆتاییه‌کی دلگیر ده‌گه‌ن که وینه‌یه‌کی تانه ئامیز له مه‌ر ئەزمونی ژبانی به‌شه‌ر به‌ده‌سته‌وه ده‌دا، وێرای ئەوه‌ی که پتر له سه‌ده‌یه‌که‌ مردوووه، به‌لام تا ئەمه‌رۆکه‌ش هه‌م چیرۆکه‌کانی و هه‌م راو بۆچوونه‌کانی له‌مه‌ر چیرۆک نووسین، بایه‌خی خۆیان پاراستوووه و ره‌نگه بۆ سالانیکی دوورو درێژی تریش هه‌ر بایه‌خی خۆیان له‌ده‌ست نه‌ده‌ن.

گهردانه

چیرۆکی: گی دو موباسان

یه کێک بوو لهو کێژه جوان و دلرفینانهی که دهتوت چاره نووس به ئانقهست، تورپی داوه ته مائی فهرمانبه ریتیکی بچکۆله وه. چونکه نه جیازی هه بوو، نه هۆمیدی به به شه میرات هه بوو، نه هیچ ریبه کی شک ده برد که بتوانی له گهڵ دهوله مه ندیکی ناو داردا ئاشنا بی و شووی پی بکا. بۆیه ملی دایه چاره نووس و میپردی به فهرمانبه ریتیکی بچکۆله ی وه زاره تی پهروه رده کرد.

جلویه رگی ساده ی له بهر ده کرد، پاره ی نه بوو جل و به رگی فاخیر بکړی، به لām وهک هه ر ژنیکی که پایه ی واقیعی خۆی له دهست دای. په ست و وه رز بوو. دیاره ژنان سه ر به هیچ نه ژادو ئه سلێکی نین، جوانی و شوخی جیی نه ژاد و ره جه له کیان بۆ ده گریته وه. شیرینی و ناسکی و ئاکار ریتیکی، ژنانی ئاسایی ده گه یه ننه ریزو پایه ی خانمانی به ئه سل و فه سل و خانه دان. هه میشه نار ه حه ت بوو؛ چونکه ههستی ده کرد که بۆ ئه مه خۆلقاوه تا له زه ت له هه موو جوانی و خوشیبه کانی ژیان وه ر بگری. به دیمه نی رووت و ره جالی ماله که ی، به دیتنی دیواره چلکنه کان، کورسییه کۆن و شه ق و شه رکان، په رده کۆن و تالکیشه کان، دلی ده گوشرا. هه موو ئه م شتانه، ئه م شتانه ی که ژنیکی ساده و ئاسایی گوئی پی نه ده دان، ئه ویان نازار ده داو خه فه تباریان ده کرد. که چاوی به چاره ی «برتون» ی کاره که ره ده که وت که کاری ماله که ی ده کرد، دوو چاری نا ئومیدی و په شیمانی و په ریشانی ده بوو. به رده رکه ی ئارام و رازاوه به په رده ی گرانبه ها و چلچرای برۆزی جوانی له به رچاوی خدیالی خۆیدا به رجه سته ده کرد؛ له جیهانی خدیالدا دوو نوکه ری توکمه ی ده بیینی که له سه ر کورسی ده سک داری گه و ره دانیشتون و له بهر سو پای گه رمدا به دهم وه نه و زه وه چاوه رپی ده رچوونی فه رمان ده که ن. مویتله ی ناسک و جوانی ده بیینی، میزی جوانی رازاوه به جه و اهیراتی گرانبه های ده بیینی، سالتونی رازاوه ی بۆن خوشی ده بیینی که هه ر لایه ق بوون بنیاده م ئیواره وه ختان له گه ل دۆستانی دلسۆز بخوایدا، له گه ل پیوانی قۆزی ژن شیتکه ره دا، لیبی دابنیش و راز و نیاز بکات، .

کاتیکی که بۆ فراقین یان شیو له پشت ئه و میزه خره وه که سی روژ بوو،

په رده که ی سه ری نه گۆزا بوو، به رانبه ر به میرده که ی داده نیشته و میرده که ی سه ری قاپی شله که ی لا ده دا و به روویه کی خوشه وه ده یوت: «ئه للا! گۆشتاوه! به راستی به له زه ته! له و خواردنانه یه که من زۆم حه ز لیبه!» له و کاتانه دا ئه و بییری له فراقینیتیکی رازاوه، خۆراکی به له زه ت، جه و اهیری پرشنگدار، په رده ی به نه خش و نیگاری پر له پیوانی زه مانی کۆن و بالنده ی عه جایه بی به رزه فری نیو لیتره وارانی خدیالی ده کرد وه. به خدیال خۆراکی به له زه تی نیو قاپی ده وله مه ندانی به رجه سته ده کرد. راز و نیازی شیرن و دلگیری ئه و ئاشقانه ی ده ژنه وت که به دهم نان خواردنه وه و له گه ل مه عشوقه ی لیو به خه نده ی ده که ن و ئه وانیش به نازه وه گۆشتی ماسی سووره وه کراو به ده مدا دین .

جل و به رگی جوان و چاکی نه بوو، جه و اهیر و گه وه هری نه بوو ته نیا دلی به و شتانه ش ده کرایه؛ ههستی ده کرد بۆ ئه و شتانه خۆلقاوه .

ئا، چ له زه تیک له وه خوشتره که دلان بریفینتی، خهوی پیتوه بدیتری. ژنان به غیلی پی به رن، پیوان خوشیان بوئ! دهسته خوشکیکی ده وله مه ندی هه بوو که کاتی خۆی هاو پۆل بوون له یه ک قوتابخانه دا. ئیستا حه زی نه ده کرد بچیتته دیدنه ی، چونکه که له دیدنه ی ئه و ده گه راپه وه، خه م و خه فه تیکی وه های توش ده بوو، بۆ ماوه ی چهند روژتیک ده گریاو فرمیسیکی هه لده رشت. ئیوارانیک، میرده که ی به شادییه وه هاته وه، زه رفیکی گه و ره ی به ده سته وه بوو، وتی: هانتی، ئه وه هی تۆیه. به په له زه رفه که ی هه لپچری و کارتیک لی ده ره یینا که ئه م وشانه ی له سه ر نووسرابوو:

«وه زیری پهروه رده و خانم جوړچ رامپونۆ، تکاکارن له ئاغا و خانم لوازل که داوه تی ئه وانن له شه وی دوو شه ممه ی ۱/۱۸ ته شریف بیین و له کۆشکی وه زاره تخانه دا ئاماده بین.»

ماتیلدا، ریک به پیچه وانه ی پیشیبینی میرده که یه وه، له بری ئه وه ی که یف خوش بی، له بن لیوانه وه و به خه مینی وتی: «چی لی بکه م؟» و کارته که ی به ساردو سرپییه وه توردایه سه ر میزه که. میرده که ی وتی: «به لām نازیز من وام ده زانی زۆر خوشحال ده بی ئاخر تۆ هه رله ماله وه ی و چ جییان ناچیت. ئه مه ده رفه تیکی چاکه .. تا ئه م ده عوه تنامه یه م وه چنگ خستوه قیر سپی بووه. هه موو فه رمانبه ره کان خوا خویانه بچن؛ ئه م ده عوه تنامه یه به هه موو فه رمانبه ریک ناده ن؛ هه لیان ده برترین. فه رمانبه رانی پایه به رز هه موو له

ویندهر کو دهبهوه.»

ژنه که نیگای توره و پرگریانی تی بری و وتی: «دهباشه من چ جلیک له بهر بکه م؟!» .

به راستی بیبری له مه نه کردبووه، بویه قیرو سیای کردو وتی: «بوچی، ئه و کراسه له بهر بکه، که هه موو جار بو ئویبیراخانه له بهری ده که هیت .. خو زور جوانه و...»

پیاوه که به سه سامی له قسان ویستا. ژنه که ده گریا!.. دوو دلۆپه فرمیسی درشت به گونایدا داده خزین . به سه سامی وتی: «ئوه چیه؟ ئاخو چی روویداوه؟»

ژنه که به هه زار حال جلهوی خوی گرت و به دم سرپینی گونا ته ره کانیه وه، به ده نگیکی هیدی و هیمن وتی: «هیچ مادامیکی جلکم نییه، بو ئاهه ننگه که ناچم، ئه م کارتهش بده یه کییک له و براده رانه ت که ژنه که ی جلکی باشتی هه یه .»

پیاوه که به نائومییدییه وه وتی: «ماتیلدا، تو را وهسته. تو پیتم بلتی بزنام که کراسیکی وها که بو بونهی تریش ده ست بدات و له بهر بکری، یانی شتیکی ساده و له بار، چه ندی تیده چیت؟»

ژنه، تاویک له فکران را چوو، له هزری خویدا بو نرخیک ده گه را که میرده که ی پی قایل بی، دلئ ئه م فه رمان به ره چکوله پاشه که وتکاره دا نه خورپی و هاواری لی هه لئه ستی، سه ره نجام به دوو دلاییه وه وتی: «نازانم به ته و او تهی چه ندی تیده چیت، به لام پیتم وایه به چوارسه د فرانکیک. جیبه جی بکری.»

پیاوه که، رهنگی زهرد هه لگه را، چونکه ریک چوار سه د فرانکی پاشه که وت کردبوو، به ته ما بوو تا پریکی پی بکری و هاوینی ناینده، جار جاریک شه موان له گه ل ئه و هاواریانه یدا که ده چونه راوه کیشکان و کلاو کوره، بو ده شتی «نانتیر» بروات و راوی پی بکات.

وتی: «زور چاکه، من چوار سه د فرانکت ده ده می، به لام تو ش کراسیکی جوانی پی بکه.»

روژی ئاهه ننگه که نزیک ده بووه، که چی خاتوو لوزال، ویرای ئه وهی کراسه که ی ته و او بوو بوو، هه ر مات و کز و خه مبار بوو. شه ویک میرده که ی وتی: «ئهری ئه وه چیه؟ بی تاقه تی. ئه مه دوو سی روژه له بنیاده مه که ی جارن ناچیت.»

ماتیلدا وتی: «که ده بینم هیچم نییه، ته نانه ت تاقه مورویه کم نییه به خو میا بکه م، خه ریکه دل م شه ق به ری. دیاره له ویندهر زور که م نمود ده نوینم، بویه نه روم باشته.»

میرده که ی وتی: «ده توانی گول به خوت دا بکه ی. له م وه رزه دا باو، باوی گوله. ده توانی بایی ده فراناکان گول بکری. ۲-۳ گولی زور نایابی پی دیت.»

به لام ماتیلدا قایل نه بوو: «نا، هیچ شتی که له وه ناخو شتر نییه، مروث له نیو کومه لیک ده وه مه نددا، هه ژارو په رپوت دیار بی.»

پیاوه که له نا کاودا وتی: «که بیهوشین! ئه مه ی بو چیه، هه ره نک خاتو فورستیر» ی دهسته خوشکت و چه ند پارچه خشلیکی به ئه مانه ت لی بخوازه. خو زور لیکدی نزیکن.»

ماتیلدا له که یفاندا هاواری کرد: «راست ده که ی، ئه وم هه ر له بیر نه بوو.»

سبه نیی چوه لای دهسته خوشکه که ی و گرتی دلئ خوی بو کرده وه. خاتو فورستیر، خوی به راره ویکی ده رگا شوشه دا کرد، سه ندو قیکی گه وره ی له گه ل خویدا هیئا، ده رکه که ی کرده وه و خستییه بهر ده ست دوسته که ی و وتی: «که ره مکه نازیه که م، کامیانت ده وی هه لیبگره.»

ماتیلدا، هه وه لجار چه ند بازنیکی به رچاو که ت، ئه و جا ملوانکه یه کی مرواری و پاشان خاچیکی قینسی زیری به دی کرد. له بهر ئاوینه که دا هه موو ئه م خشلانه ی به خویدا کرد و تاقی کرده وه، دلئ نه ده هات دایان بنیته وه. هه زی نه ده کرد بیاندا ته وه. ئه و جا پرسى: «خشلی ترت نییه؟!»

وتی: «با، ته مه شای ئه مانه ش بکه، بزانه کامیانت به دل.»
ئه نجام گهردانه یه کی ئه لماسی یه کجار جوانی، له نیو قوتوبه کی قه دیفه ی ره شدا بینی و سه رنجی راکیشا. له خو شیا ندا دلئ که وته ترپه ترپ. کاتییک که ملوانکه که ی ده رده هیئا دهستی ده له رزی. ملوانکه که ی له سه ر یه خه ی کراسه که یه وه له مل کرد، له ته ماشا کردنی خوی تیر نه ده بوو. ئه و جا به دوو دلئ و ناره حه تییه وه وتی: «ده توانی ئه مه م به ئه مانه ت بده تی.»

هه ر ئه مه م ده وی، هیچی ترم ناوی.»
- «به لئ، به لئ .. بیگومان.»

ئه و جا راپه ری و دهستی ده ستوی دهسته خوشکه که ی کرد و به کول و دل ماچی کرد، پاشان به گهردانه ی ئه لماسه وه به په له به ره و مال گه راپه وه.

شهووی ئاههنگه که هات. سه رکه و تنیکی زۆر گه وره ی به دهست هینا. له هه موو ژنه کانی دی جوانتر بوو. شوخ و شهنگ و دلرفین بوو، بزهی له لیوان نه ده برا. پیاوان هه موو هه ر چاویان له و بوو، ناویان ده پرسی، هه ولیان ددا پیتی بنا سرتین، به پرسیان و سه رۆکان هه موو ده یانویست له گه ل ئه ودا بره قسن. ته نانه ت سه رنجی خودی وه زیریشی راکیشا.

به جوړیک ده ره قسی له تو وایه حالی لیها تووه. ئاگای له خووی نه ما بوو. شهوق و زهوقی سه رکه وتن، هووشی لا نه هیشتبوو. له نیو ته م تومانی ئه و هه موو کرپوشه ی بۆی ده برا، له نیو شه پۆلی ستایش و ئافه ریندا، له نیو ئاره زووه و رووژاوه کانییا، له نیو ئه و سه رکه وتته گه وره یه دا که ئاواتی هه ر ژنیکه، ده ره قسی..

سه عات نزیکه ی چواری به یانی بوو ماتیلدا له ئاههنگه که هاته ده ری. میرده که ی له نیوه شه و به دواوه، له به ر ژووړیکی چکوله دا له گه ل سی زه لامی دیدا که ژنی ئه وانیش خه ریکی ره قس و شادی بوون، خه وتبوو. ژنه که ی گازی کرد، ئه ویش هه ستا و ئه و پالتو کۆنه ی که له گه ل خووی هینا بووی، دا به شانی ماتیلدا. کۆنه پالتوکه ره ونه قی جله کانی ده شکاند، ماتیلدا هه ستی به مه ده کرد، بۆیه ده یویست تا زووه له وینده ر وه ده رکه وۆ و ژنه کانی دی که هه موو خوویان له پالتووی فه روو خزانده بوو، به و حاله وه نه بیینن.

میرده که ی به ر ده می گرت !!! راوهسته، با بچم گالیسکه یه ک بگرم، دنیا سارده، سه رمات ده بی.

ژنه که به قسه ی نه کرد. به له ز به قالدرمه کاندا داگه را. که گه بیینه سه ر شه قامه که گالیسکه یان ده ست نه که وت. که وتنه ری، بیتهوده ئه و گالیسکه چییانه یان گاز ده کرد که له دووره وه تی ده په رین. له کاتی که دا به ده م سه رماوه هه لده له رزین، ریگه ی رۆخانه ی «سین» یان گرت به ر. ئه نجام له وۆ گالیسکه یه کی شهق و شریان ده ست که وت. له و گالیسکه فریشقه و کۆنانه بوو که ته نییا به شه وان ده رده که وتن و له تو وایه شه رم ده که ن به رۆژه وه ده ربکه ون و کۆنی خوویان به خه لکی نیشان بده ن.

گالیسکه که، گه یاندنییه وه گه ره کی «شه هیدان». شه که ت و ماندوو به قالدرمه کاندا سه رکه وتن. سه باره ت به ماتیلدا هه موو شتییک کۆتایی هاتبوو، به لام پیاوه که بیری له وه ده کرده وه که ده بی به یانی سه عات ده له وزاره تخانه بی.

ماتیلدا پالتوکه ی سه ر شانی لادا. چووه به رده م ئاوینه که تا جاریکی دی جوانییه شکۆداره که ی خووی بدینی، به لام له پر زریکاندی؛ ملوانکه ئه لماسه که ی له مل نه ما بوو.

پیاوه که که خه ریکی جل داگه ندن بوو، پرسی: «چییه دیسان؟» ژنه که وه کو شیتان رووی تیکرد: «ملوانکه که، ملوانکه که ی خاتوو فورستیر ون بووه!»

«لوزال» راپه ری. رهنگی له روو نه ما: «چی؟.. چۆن؟.. مه حاله! شتی وا نابج!»

چینه کانی کراسه که گه ران، لۆچی پالتوکه یان پشکنی گیرفانه کان گه ران، هه موو شوینه کان گه ران، به لام هیچیان نه دۆزییه وه. ملوانکه که په یدا نه بوو، نه بوو.

میرده که ی پرسی: «که له ئاههنگه که هاتییه ده ری له ملت بوو؟»

«به لئ، که له هۆله که هاتییه ده ری له ملم بوو.»

«خۆ ئه گه ر له سه ر جاده که بکه وتایه، گویمان له دهنگی ده بوو. بیگومان له نیو گالیسکه که دا که وتوووه. هه بی و نه بی له گالیسکه که دا که تووه! ژماره ی گالیسکه که ت گرتوووه؟»

«نه، ئه دی تو؟»

«نه.»

به سه رسامی که وتنه راوینی یه کدی.

لوزال، خووی گوړپییه وه و وتی: «ده چم به هه مان ریدا ده گه ریتمه وه، به لکو بیدۆزمه وه.»

له مال وه ده ر که وت. ماتیلدا، هه ر به جلی ئاههنگه که وه بی ئه وه ی ئاگریک له ژوو ره وده دا هه بی یان بتوانی پچیته ناو چیگه، په ست و بیزار و بی تاقت، بی ئه وه ی ته نانه ت توانای بی رکردنه وه شی هه بی، به ده م چاوه روانییه وه خووی به سه ر کورسییه کدا، دا

لوزال، نزیکه ی سه عات حه وتی به یانی به ده ستی به تال گه رایه وه، پیاوه، سه ری پۆلیسخانه ی دا، نوسینگه ی رۆژنامه کانی ئاگادار کرده وه، خه لاتی مژدانه ی دیاری کرد بۆ ئه و که سه ی بۆی ده دۆزیته وه. سه ری کۆمپانیای گالیسکه رانی دا. هه ر شوپتی جیتی مه زنده بوو بوو، سه ری دا، به لام بی سوود بوو.

ژنه که ی ئه و رۆژه ی تا ئیواری به ترس و نیگه رانی و دلره اوکتی به سه ر

برد. که چپی لوزال هه مدیس شه کهت و ماندوو، به رهنگی هه لیزرکاوه و هه هاته وه، هیچی دهست نه که وتبوو. به ژنه کهی وت: «ده بیت کاغه زیک بو خاتو فورستیر بنووسیت که قولابی ملوانکه که شکاوه و بردویه تی بو لای وهستا تا چاکی بکاته وه. به لکو بهم حاله دهره فه تیک پهیدا ده کهین و بو ی ده گه رپین.»

ژنه که نامه کهی نووسی. هه فته یه ک بوری و به ته و او ه تی ئومید بر بوون. لوزال، که هه نوکه پینج سال پیرتر دهینواند وتی: ده بی بیر له وه بکهینه وه که به ههر جوړیک بووه، ملوانکه یه کی بو پهیدا بکهین.»

روژی دوایی قوتوو به تاله که یان هه لگرت و بردیان بو لای نه و گه وه هر فرۆشه ی که ناوی له سهر دیوی ناوه وه ی قوتوو که هه لکه نرا بوو. گه وه هر فرۆشه که به ده فته ره کانیدا چوو وه وه، وتی: «خانم ته م ملوانکه یه ی له من نه کربوه، پچ ده چی ههر قوتوو به تاله که م پتی فرۆشتی.»

خه م و خه فهت پرزی لی بری بوون، میتشکی خو بان ده گوشی، له م گه وه هر فرۆشه وه ده چوون بو لای نه و گه وه هر فرۆش، تا به لکو بتوانن ملوانکه یه کی وه ها بدۆزنه وه که ته و او له ملوانکه ون بووه که بچیت. تا له موغازه یه کا، له «پالس رویال» دا گهردانه یه کیان دۆزبیه وه که ریک لفانه ی گهردانه ون بووه که بوو. نرخی ملوانکه که چل هه زار فرانک بوو. به لام گه وه هر فرۆشه که به سی و شهش هه زار فرانکیش دهیدانی. تکایان لی کرد که تا سی روژی دی نه یفرۆشیت. ههروه ها قهراری نه وه شیان له گه ل کرد که نه گه ر کریبان و گهردانه ونبووه که یان بهر له کوتایی مانگی شویات دۆزبیه وه، نه و ا گهردانه کهی خو ی به سی و چوار هه زار فرانک وه ربگریته وه.

لوزال، هه ژده هه زار فرانکی له باوکییه وه بو به چی مابوو، بریاری دا نه و یتر قهرز بکات.

که وته قهرز کردن. به لام چۆن قهرز کردنیک؛ هه زار فرانک له م و پینج سه د فرانک له و. «۵» لوپس لیته و «۳» لوپس له و. به مه رجی قورس و که مه ر شکین پاره ی قهرز کرد. دهستی که وته ژیر باری سوو خو ران. ناینده ی خو ی خسته مه ترسیبیه وه. قه و الیه ی دنیای ئیمزا کرد بی نه وه ی دلنیا بی که دهره قه تی دی یان نا. ده توانی حورمه تی ئیمزاکه ی خو ی بگری یان نا. ههر چهنده بی ری ره نجه رو بی ناینده و نه و روژه ره شانیه که چاوه روانیان ده کردو نامرادی رو حی، نازاریان ده دا، نه و جاش ههر خو ی به موغازه ی گه وه هر

فرۆشه که دا کردو سی و شهش هه زار فرانکه که ی هه لپشته به ردهستی و ملوانکه که ی کری.

کاتی خاتو لوزال، گهردانه که ی بو خاتو فورستیر برده وه، به ساردییه وه پیتی وت: «ده بوایه زووتر بت هینایه ته وه، به لکو پتیوستم پیتی بوایه!»

خاتو فورستیر، سه ری قوتوو که ی هه لنه دایه وه. خاتو لوزال هه ناسه یه کی ئاسوو ده ی هه لکیشا. نه گه ر ههستی بگردایه که گهردانه که ی گورپاره چی دهوت؟ نه یدهوت خاتو لوزال ناپاکی له گه ل کردوو م، دزی کردوو ه؟!.

نهو، خاتو لوزال، تامی تالی هه ژاری و نه داری ده جه رباند. به هه ژاری ئاشنا ده بوو. به لام پاله وانانه نه رکی سه رشانی خو ی نه نجام ده دا. لیبرا که ده بی ته م قهرزه قورسه بداته وه؛ کاره که ره که ی ئیزن دا. خانوو که یان چۆل کرد و ژوو رتیکی په رپووتیان به کری گرت.

خاتو لوزال، به خو ی نه رکی قورسی مالی گرت ته ستو. به خو ی چیتستی لی دهنه. قاپ و ئامانی ده شوش. به نینوکه ناسک و جوانه کانی بنی چهوری قاپ و مه نجه ل و بنی تاوه ی ده کرانده وه.

جلی چلکنی ده شوش و به ته نافییه وه هه لده واسین، هه موو به یانییه ک ته نه که ی خو له که ی هه لده گرت و بو زیلدانی ده برد. له و سه ره وه به سه تلخ ئاوه وه سه رده که وت و له سه ر ههر پلیکانه یه ک و چانیتی ده گرت، تا پشوو یه ک بدات. وه کو خه لکی کوچه و کو لنان، جلی ئاسایی و هه ژارانیه ی له بهر ده کرد. زه مبیله ی هه لده گرت و ده چوو به بازار ی. سه وزه ی ده کری. گوشت، میوه ی ده کری. سه وای ده کرد، له تاقه پولیتی خو ی خو ش نه ده بوو. سه ری هه موو مانگی تیک چهنده کومپیه وه قه و الیه یه کیان ده دایه وه و هه ندیکی تریان بو ماوه ی دی تازه ده کرده وه.

میرده که ی، دوا ی نیوه رو یان ده چوو له ی بازرگانیک و به کری کاری له لا ده کرد و جاری وا هه بوو تا درهنگه شه وانیک ده مایه وه و به لگه نامه و قه و الیه ی بازرگانی پاک نووس ده کرده وه و له بری ههر په ریه ک پینج پولی وه رده گرت. ته م ژنیانی کوله مه رگییه، ده سالی ته و او ی خایه ند، هه موو قهرزه که یان، به قازانجی سوو خورانیسه وه، دایه وه.

ئیستا خاتو لوزال، پیر بوو بوو. وه ک ههر ژنیکی ئیشکه ر، قه به و دهست و پل زیر بوو بوو. قژی شیواو، ته نوره کانی چرچ و لۆچ، دهسته کانی سوور هه لگه را بوون. کاتیک که به شوپه شور ئاوی به ژوو ره که دا ده کرد و

پاشان دهی سړی، به دهنګی بهرز قسهی دهکرد، به لام هندی جار، به تاییه تی نهو دهمانه ی که میړده که ی له دایره بوو، له بهر په نجره که دا داده نیشته و بیړی له و شهوه خوښه ده کرده که چون بوو به شاګول و شاجوانی ناهه نګه که و مایه ی سه رنجی ناهه نګیران. باشه نه گهر ملوانکه که ی ون نه کردبویه چ ده بوو؟ کی دهنانی؟ که رووداوه کانی ژیان سه یرن؟.. تاقه رووداویکی بی بایه خ ده توانی مروث بهد بهخت و چاره رهش یان بهخته وهر و شاد بکات!

دهمه و ئیوارانیک، پاش ههفته یه ک کاری سهخت و قورس، به مه بهستی پیاسه و بو دهرکردنی بی تاقه تی، له مال ودهدر کهوت و رووی کرده شه قامی «شانز ته لیزی». له پر چاوی به ژنیک کهوت که دهستی مندالیکی گرتیو. نهو ژنه خاتوو فورستیر بوو، هیشتا هه رتهر و پر و ناسک و جوان و دلرفین بوو..

خاتوو لوزال، راجله کی، کهوته دوو دلپیه وه که قسه ی له گه ل بکات یان نا؟ جا بو نه یکات؟ نهو که دواپولی قهرزه که یان داوه ته وه، سل له چی بکاته وه، ده توانی به سه ر هاته که ی له نوکه وه بو بګیرپته وه، بو نه؟ لپی چوو بهیستی و وتی: «ژان.. چونی..»

خاتوو فورستیر، سه ری سوړما له وه ی که ژنیک ی ساده پوښ به و جوړه ی گاز دهکات، چونکه نه ی ناسی بووه وه، بو به به مینګه مینګ وتی: «به لام خاتوون من ئیوه ناسمه وه... رهنګه تو به هه له چووبیت..»
«نه خیر، من ماتیلدا لوزال-م».

خاتوو فورستیر به سه رسامی هاواری کرد: «واخ ماتیلدا ی به له نګاز، چند گوراوی».

«به لئ، له و ناخیر جاره وه که تو م بینی، روژگاریک ی تفت و تالم به سه ر برده وه، تفت و تال نه ما تفت و تال، هه مووشی به هو ی تو وه.»

به هو ی منه وه، تیناګه م، مه به ست چیبیه؟
له بیبرته که به نه مانته گهردانه یه کت دامی تا له ناهه نګی مالی وه زبردا له ملی بکه م؟»

«تا له بیرمه، ئی..؟»

«ئی.. ونم کرد.»

لپت تی ناګه م خو تو هینا ته وه.»

یه کیکی دی بوو، کوت و مت له وه ی خو ت ده چوو. نه وه ده سالی خسته

رهنج ده دین و قهرزی نهو ملوانکه یه ده دینه وه. به خو ت دهنانی بو خه لکانی هه ژاری، وه کو ئیمه، نه مه کاریکی ئاسان نه بوو. به لام هه ر چیبه ک بوو، تازه رو ی و ته واو بوو. من به ختیارم که هه موو قهرزه که مان دایه وه.

خاتوو فورستیر، له جیبی خو ی وشک بوو: «یانی له بری گهردانه که ی خو م گهردانه یه کی نه ماست بو کریومه ته وه؟»

«به لئ، نه دی پیت نه زانی؟ ناخر به موو له وه ی خو ت جیاواز نه بوو.»
بزیه کی پر شادی، که له هه مان کاتیدا ساده و غرور نامیز بوو، کهوته سه ر لیوی.

خاتوو فورستیر که ته واو غه مګین بوو بوو، هه ر دوو دهستی ده نیسو دهستی خو ی خستن و وتی: «هه ی ژارو؟ خو ملوانکه که ی من نه ماس نه بوو، شووشه بوو، نهو په ری پینج سه د فرانکی ده هینا!..»

هه‌سه‌نگاندنی چیرۆکی گەردانه ره‌خه: کلینت بروکس - روبرت پن وارن

چیرۆکی «گەردانه» به‌وه‌رچه‌رخانیکی کوت و پڕ و له‌ناکاو کۆتایی دیت. ئافره‌تی یه‌که‌می چیرۆکه‌که، پاش چه‌ندین ساڵ کۆتیره‌وه‌ری و ره‌نج بێوه‌ری که له‌ئه‌نجامی گوم بوونی ملوانکه‌ ئه‌مانه‌تییه‌که‌وه‌ دووچارى بوو، په‌ی به‌وه‌ ده‌بات که ملوانکه‌که‌ گه‌وه‌ه‌ری ئه‌سل نه‌بووه. که‌شف بوونی ئه‌م بابه‌ته. له‌سه‌ره‌تادا وا دیته‌ به‌رچاو که جوژه‌ فیللیک بووه. جا بۆ ئه‌وه‌ی بۆت ده‌ربه‌که‌وێ که ئاخۆ له‌ کۆتایی چیرۆکه‌که‌دا فیل به‌کار هاتووه‌ یان نه‌، ده‌بێ به‌که‌ویتته‌ هه‌سه‌نگاندن و لیکدانه‌وه‌ی ئه‌م پرسیارانه: ۱- ئایا موپاسان سوودی له‌م حه‌قیقه‌ته‌ی که گەردانه‌ که ساخته‌ بووه‌ وه‌ک خالیکی سه‌ره‌تایی بۆ په‌ره‌سه‌ندنی چیرۆکه‌که‌ وه‌رگرتووه، یان به‌مه‌به‌ستی نیشاندانی کۆتاییه‌کی کتوپڕ له‌ چیرۆکه‌که‌دا گونجاندوویه‌تی؟ به‌وته‌یه‌کی دی، ئایا له‌ نیوان ئه‌م حه‌قیقه‌ته‌ی که گەردانه‌که‌ نا ئه‌سله‌و ئه‌و حه‌قیقه‌ته‌ی دی که ژنی یه‌که‌می چیرۆکه‌که‌ له‌ ئه‌نجامدا خۆی ئه‌وه‌ که‌شف ده‌کات که ملوانکه‌که‌ نا ئه‌سله‌، جی‌با‌وازییه‌کی سه‌ره‌کی به‌ر چاو ده‌که‌وێ؟ ئایا له‌م چیرۆکه‌دا، ئه‌گه‌ر ژنه‌که‌ له‌ ماهیه‌تی واقیعی گەردانه‌که‌ ناگادار نه‌بوایه‌ته‌وه‌، خالیکی ته‌نز ئامیز ده‌چوو سه‌ر چیرۆکه‌که‌؟ ۲- مه‌سه‌له‌ی ماهیه‌تی گەردانه‌که‌ وه‌لا بنێ، هه‌ندێ که‌س بێگومان پاش گوم کردنی گەردانه‌که‌، بی‌ماته‌ل بوون، ددان به‌ کاری خۆدا ده‌نێن. ئایا هۆبه‌ک هه‌بوو که ژنه‌که‌ ئه‌م کاره‌ نه‌کات؟ ئایا غرووری «کبریاء» که له‌م مومانه‌عه‌یه‌وه‌ هه‌لده‌قوولێ، واقیعییه‌، مایه‌ی ئافه‌رینه‌، یان شتیکی ته‌واو ده‌ستکرد و نا واقیعییه‌؟ یان ئاوێته‌یه‌کی ته‌نز ئامیزه‌ له‌ هه‌ر دووکیان؟

۳- ئایا چه‌مک و مه‌فهومی بنه‌ره‌تی چیرۆکه‌که‌ له‌سه‌ر بناغه‌ی رووداوی گوم بوونی ملوانکه‌که‌ چ ئه‌سل بێ و چ نا ئه‌سل، روژه‌نراوه‌؟ به‌گوته‌یه‌کی دی، ئایا ئه‌م ژنه‌ له‌و بابه‌ته‌ ژنانه‌ نییه‌ که به‌ هه‌ر شتیه‌یه‌ک، ژبانی خۆی له‌سه‌ر جوژه‌ کورت بینییه‌ک، به‌ وێران کردن ده‌ده‌ن؟ «بۆ روون بوونه‌وه‌ی ئه‌م بابه‌ته‌ دیقه‌تی په‌ره‌گرافی چیرۆکه‌که‌ بده‌ن»

جلی ساده‌ی له‌به‌ر ده‌کرد؛ پارهی کرینی جلکی گرانبه‌های نه‌بوو. به‌لام وه‌کو یه‌کتیک که پێگه‌ی راسته‌قینه‌ی خۆی له‌ده‌ست دای، دلێ ته‌نگ بوو.

چونکه‌ له‌ دلێ خۆیدا وای بێر ده‌کرده‌وه‌ که جوانی، ناسکی و دل‌به‌ری له‌ نێو ژناندا، حوکمی سه‌نگ و پایه‌ی هه‌یه‌ و جیتی خانه‌دانی و ئه‌سل و فه‌سل ده‌گریته‌وه‌ و ناسکی ئاسایی، مه‌یل به‌ شته‌ جوانه‌کان و سازگاری ته‌بع ته‌نیا زنجیره‌ پله‌یه‌که‌ که ژنانی ئاسایی ده‌خاته‌ خانه‌ و ریزی ژنانی به‌ شان و شکۆه‌.

۴- ئایا موپاسان، رووداوی ریکه‌وتنی گوم بوونی گەردانه‌که‌ وه‌کو هۆبه‌ک بۆ خیرایی به‌خشین و توند کردنی ره‌وتی به‌کارنایه‌نی که له‌ سه‌روشت و ته‌بیعه‌تی ژنی یه‌که‌می چیرۆکه‌که‌دا هه‌یه‌؟ ئه‌گه‌ر ئه‌م بابه‌ته‌ قه‌بول به‌که‌ین، ئایا نا ئه‌سل بوونی گه‌وه‌ه‌ره‌که‌ جوژه‌ ره‌مزیک نییه‌ بۆ په‌یامی چیرۆکه‌که‌؟

۵- ئایا به‌لگه‌یه‌که‌مان له‌ ناو چیرۆکه‌که‌دا هه‌یه‌ که به‌ پیتی ئه‌و به‌لگه‌یه‌ نووسه‌ر ویستویه‌تی ئاماژه‌ بۆ گۆرانی دیدی ژنی یه‌که‌می چیرۆکه‌که‌ بکات؟ ئه‌گه‌ر وایه‌، ئیمه‌ له‌و رووداوه‌ی که ئه‌و «ژنه‌که‌» سه‌ره‌نجام ده‌زانی نرخی گه‌وه‌ه‌ره‌ ئه‌سله‌که‌ی داوه‌، چ ئه‌نجامی‌کمان چنگ ده‌که‌وێ؟

۶- گوتمان که که‌شف بوونی ئه‌م هه‌قیقه‌ته‌ی که گەردانه‌که‌ ساخته‌ و نا ئه‌سل بووه‌، هه‌لگه‌ری په‌یامی چیرۆکه‌که‌یه‌ بۆ خۆینه‌ران. که‌شف بوونی ئه‌م بابه‌ته‌ بۆ خاتوو لۆزال چ په‌یامی‌ک ده‌گه‌یه‌نی؟

ئه‌م چیرۆکه‌ ده‌رفه‌تیکی که‌م وینه‌یه‌ بۆ ئه‌وه‌ی بابه‌تی نیشاندانی زه‌مان له‌ چیرۆکه‌که‌دا، بخه‌ینه‌ به‌ر سه‌رنج. چیرۆکی «گەردانه‌» خاتوو لوزال، له‌ ته‌مه‌نی گه‌نجییه‌وه‌ تا ته‌مه‌نی میانه‌ سالی پیشان ده‌دا. قو‌ناغی مندالیه‌تی خانم، له‌ یه‌ک رسته‌داو، له‌ په‌ره‌گرافی یه‌که‌می چیرۆکه‌که‌دا باس ده‌کری و سالانی هه‌وه‌لی شوکردنه‌که‌شی له‌ په‌ره‌گرافی دووه‌مه‌وه‌ تا په‌ره‌گرافی پینجه‌م وینه‌ ده‌گری. ئه‌وجا زه‌مه‌نی ئاهه‌نگی ره‌قس و سه‌ماکه‌ به‌ شتیه‌یه‌کی تیر و ته‌سه‌ل له‌ پینج دیمه‌ندا نیشان ده‌دری:

گفتوگۆ ده‌رباره‌ی جل و به‌رگ.

گفتوگۆ ده‌رباره‌ی خشل.

سه‌ردانی خاتوو فورستیر.

که‌ش و هه‌وای ئاهه‌نگی سه‌ماکه‌.

گه‌ران به‌دوای گەردانه‌ ونبه‌که‌دا.

ئه‌وجا زه‌مه‌نی نا ئومیدی و هه‌ژاری و قه‌رزدانه‌وه‌ که ده‌سالان ده‌خایه‌نی و دوو لاپه‌ره‌ی چیرۆکه‌که‌ داگیر ده‌کات. و سه‌ره‌نجام کاتی گری قه‌بوون، واته‌ دیتنی خاتوو فورستیر له‌ پارکدا، دی.

وهك له چيرۆكه كه دا به ديارده كه وئ، هاوسه نگی له نيوان قوناغه دريژه كانی زهمه ن كه به شيوه يه كي پوخته نيشان ده درين و قوناغه كورته كان كه كم و زور به شيوه ي مه يله و نمايش و راسته و خو نيشان ده درين، به رقه راره له نيشاندانی قوناغه دريژه كاندا، كه چاو به خياري پيياندا تيده پهرئ، نووسه رناچار ناماژه بو گرنگترين حه قيقه ت دهكات، حه قيقه تيك كه شيله ي ئه و قوناغه ي گرتوته خو: خولق و خووی خاتوو لوزال - ي گه نج يان ئه و رييازه ي كه ئه و به دريژايي ده سالی مه حرومييه ت ده يگرته به ر. به لام له پيشاندانی مه يله و نمايشدا يا ديمه ن به ديمه ني چيرۆكه كه، زه روري بووه كه ره وتي حه ره كه ت له قوناغه كورته كانی زهمه ندا نيشان بدرئ، تا خو پنه ر به ره به ره و هه نگاو به هه نگاو له كه شف بووني نائه سالی خشله كه نزيك بيته وه. چۆن خاتوو لوزال لیده پهرئ، له پاركه كه دا قسان له گه ل دۆسته دلسۆزه كه يدا بكات. چۆن روو به رووی ئه و ده بيته وه، چۆن ئه م شاديبه چاوهروان نه كراوه ي بو ديت كه ئه و ملوانكه يه ي كه كرپوبه تي خاتوو فورستيري فريو داوه، و سه ره ئه نجام چۆن دوا ديمه ن كه په يامي چيرۆكه كه ي گرتوته خو و له تو وايه به «دیمه نيكي درشت» نيشان ده درئ، حه قيقه ت بو خو پنه ر ده گيرته وه.

نووسه ر عاده ته ن له نه قلئ پوخته دا، شتيكي له پوخته زياتر نيشان ده دات: چونكه ئه و به هه رحال نووسه ره و ئه ركي چيرۆك ئه وه يه كه تيگه يشتنی خو ي له مه ر ژيان بلئته وه نه ك حه قيقه ته رووته كان بخاته روو. تو ديقه تي ئه م خاله بده كه چۆن ته نانه ت له و خو لاسه مه يله و ساده به دا كه موپاسان سالانی دژوارو تاقت به ري تيدا وينه ده گري، به دوو- سه ي ده سته واژه ي جوان و ئاشكرا چۆنيه تي ژيانی خانه واده ي لوزال بو ئيمه روون ده كاته وه.

نينۆكه ناسك و جوانه كانی خاتوو لوزال «تيكه ل به چه وری قاپه كان و بنكري تاوه كان ده بوو.» ئه و به يانيان كاتيک كه بو خواردن و شت ئاو ديتته سه ري ناچار «له سه ر هه ر پليكانه يه ك هه لوه سته يه كي ده كرد تا پشوو بدات.»

موپاسان پيمان ده لئ كه خاتوو لوزال به هيز، توكمه و زير بووه. ئه و جا ده نووسيت: «گيتسوی ئالۆزكاو. ته نوره كانی چرچ ولۆچ وله عه مه ل كه وتوو، ده سته كانی سوور بوو بوونه وه. به رز به رز قسه ي ده كرد و شوپه شوپه ئاوی ده ريشته ئاو ژووره كه.»

به ده سته واژه ي «شوپه شوپه ئاوی ده ريشته» هه ر ده لئ ي ئيمه له ناوه نده كه دا حازرين و به چاوی خو مان خوشونه تي خاتوو لوزال ده بينين. نيشاندانی زهمه ن، كه به زه بری زهمه ن چيرۆك په ره ده سينئ، له هه نديك چيرۆك داو ته نانه ت له ژماره يه ك ره مانيشدا به ده ربرینی راسته و خو يان ديمه ن به ديمه ن ئه نجام ده درئ.

له هه ندي چيرۆكي تري وهك «گهردانه» و به نزيك هه موو ره مانه كان، نووسه ره ناچار به ده سته واژه ي راسته و خو و نه قلئ خو لاسه بكه ويته نيشاندانی زهمه ن.

له ئه نجامدا ئه م كاره ده ستورتيكي دياركراوی نييه و چيني ئه م دوو شيوه يه له يه كدا به نده به چۆنيه تي چيرۆكه كه، مه نتيقی ده ربرینی چيرۆكه كه و كاربه گه ري چيرۆكه كه له سه ر خو پنه ر.

چيرۆكي «گهردانه» كه دلگيرترين چيرۆكي جيهانه و هنري جيمز به «كه مالی بچووك» ي ژماردووه، به و په ري ليها تووي و وه ستايي ده رباره ي گهردانه يه كي به روا له ت ئه لماس نووسراوه.

ئه م گهردانه يه له راستيدا ره مزی كو مه له به هايه كه كه خاتوو لوزال روژگاريك له سايه ياندا ژياوه: كو مه له به هايه ك كه وهك گهردانه به روا له ت ئه لماسه كه ساخته بوون. ئايا موپاسان نا ئه سلی و ساخته يي كو مه له به هايه ك نيشان ده دات كه زۆربه ي ئيمه مانان له سايه ياندا ژياوين؟

تازیه باری

چیرۆکی: چیخۆف

دنیا گورگ و میشته. گلتۆبی شهقامه که تازه هه لکراون، کله به فری درشت به دهوری گلتۆبه کان دا گیتژ دهخواو وه کو کارتیکی نهرم و ناسک له سه ربان، پشتی ئه سپان، شان و مل و سه رو گویلاک و کلاوی بنیاده مان دهنشیته وه. ئه یونا پوتا پۆف - ی گالیسه که چی له به فرا نقوم بووه، له تاپۆیان ده چی. تا حه زبکه ی خۆی کۆماندوو ته وه. له سه ر کورسییه که ی خۆی دانیشتوو وه که مترین جو له ناکات. که کله به فریک به رووی دا ده رژی، به ئاسته میش خۆی تیک نادات، له تۆوايه به پیوستی نازانی له خۆی به ته کینتی. ئه سپه چکۆله که ش یه کپارچه به فره، له جیتی خۆی رهق راوه ستاوه، لاقه کانی هینده راست و رهق و بی جو له ن ئیژی له ته خته دروست کراون. له نزبکه وه له ئه سپه دارینه ی یه ک کۆپیک مندانان ده چوو. هه لبه ته به قو لی له فکران راچوو. ئه گه ر تۆش له خزمانی خۆت، له ده رو به ری ئاشنای خۆت، جیا یان کردبا یه وه تو ریان دابایته ئه م زه لکا وه وه که پره له گلتۆبی دیوانسا، ژاوه ژاوه هه راو هه نگامه ی تاقه ت به رو خه لکانی بزێوو به له ز، چ کاریکت له ده ست ده هات جگه له وه ی له فکران را بچی. ئه یونا و ئه سپه چکۆله که ی ما وه یه کی زۆره له جیتی خۆیان نه جولاون. به ر له شام له مال وه ده ر که وتون و تانهۆ تاقه رییاری به لایاندا نه هاتوو ه. ته متومان ی ئیواری به سه ر شاردا داده رژی، تیشکی سپی واژی گلتۆبی شه قامه کان دره خشان تر ده بی. جم و جو ل و هه راو هۆریا پتر ده بی. ئه یونا له نکاو دهنگی ده ژنه وی!

گالیسه که چی بو جاده ی فیبورگ - م به ره، گالیسه که چی ؟
ئه یونا له جیتی خۆی راده په ری. له نیوان برژانگه به فراوییه کانیه وه ئه فسه ریکی پالتۆ له به ر ده بینتی، که کلاوی پالتۆ که شی له سه ر کردوو ه.
ئه فسه ره که دوباره ی ده کاته وه: «بو جاده ی فیبورگ! ئه وه خه وتوی ها پۆ؟
جاده ی فیبورگ!»

ئه یونا، سه ریکی بو ده له قینتی و وا دهنوتنی که گوپی لییه تی هه وساری ئه سپه که به ده سه ته وه ده گری، تو یژاله به فری سه ر پشت و سه رو گه ردنی ئه سپه که ده خزی. ئه فسه ره که له گالیسه که دا جیتی خۆی ده گری.

گالیسه که چیه که، ده که ویتته نه چ تا ئه سپه که ی بخاته سه رزه وق. گه ردنی وه کو قاز قوت ده گری و قیت داده نیشتی. ئه و جا وه کو خوی هه میشه بی ده که ویتته قامچی بادان. ئه سپه چکۆله که ش گه ردنی راده کیشتی و لاقه ته خته ئاساکانی ده جولینتی و به نا چاری وه ری ده که وی.

هه رکه وه گه ر ده که ون، ئه یونا، له نیو ئاپۆرای بی سه روینی خه لکه که وه که عه ینی میرو دین و ده رۆن، دهنگیک ده ژنه وی:
«ئه وه چ ده که ی گو تره که؟»

«بو کو، خوا بتیا ته وه؟! ده سه ته راست بگه.»

ئه فسه ره که به تو ره بی: «گالیسه که وان ی نازانی! ده سه ته راست بگه.»
گالیسه که به کی تاییه تی تیده په ری، گالیسه که چیه که ی دم ریژیک جنیوی بو ره وان ده کات. ریواریک به په له له شه قامه که وه ده په ریته وه. شانی به ر قه پۆزی ئه سپه که ده که وی. به فره کانی سه ر قو لی ده ته کینتی و مۆره یه ک له کابرای گالیسه که چی ده کات. ئه یونا وه کو له سه ر ده رزی و درو دانیشتی، له جیتی خۆی تو یته نا گری. وه کو که سیک بیه وی ها وسه نگی خۆی پاریزی، ده سه ته کانی ده جولینتی. وه کو که سیک دو چاری هه ناسه برکی بووبی به زاری به شه وه ده روانیته ده رو به ر. ئه فسه ره که به سه عبه ته وه ده لی: «که خه لکیکی.. هه یچ و پوچن! له تو وایه هه موو ته گبیریان کرده که خۆیان به تۆدا بکیشن یان خۆیان به خه نه ژیر ئه سپه که ته وه.»

ئه یونا، سه ری وه رده گیتی. نیگایه کی ئه فسه ره که ده کا. لیوه کانی ده بزۆین، وادیاره ده یه وی شتیکی بلتی. به لام ته نیا دهنگیکی نامه فهوم له زاری دیتته ده ری.

ئه فسه ره که ده پرسیت: «ئه وه چ ده لینی؟»

ئه یونا. به تو بز ی پی ده که نی. به دهنگی گیراوو زۆر به زه حمه ت ده لی: «کو ره که م. بارین، هه فته ی پیشوو، عه مر ی دریتی بو تو جیه یشت.»
«ئه ها، یانی مرد، بو مرد؟»

ئه یونا، هه موو له شی رو وه نه فره که وه رده گیتی و ده لی: «خوا ده یزانی! گو تیان گرانه تایه تی. سی رۆژان له خه سه ته خانه که وت و سه ری چواره م رۆژ مرد... ئیدی ئه وه قیانی خودی بو.»

یه کیکی له نیو تار بکییه که وه هاواری کرد: «وربا به بارگیر هۆشت له کو تیه پیری خله فاو؟ چما کویری؟»

ئه فسه ره که ده لی: «خیرا که خیرا، دهن تاسبه ینی ناگه ینه جی. که میکی»

له زټیکه!»

گالیسکه چیبیه که، دوباره گهردن درټږ ده کاته وه، قیت داده نیشیت و به بڼی تاقه تیبیه وه قامچیبیه که ی باده دا. چه نندین جاری دی سهر وهرده گپړی و نیگای نه فهره که ی ده کات. به لام نه فهره که چاوانی نو قاندون و پڼی ده چپی حه زنه کات گوټی لی بگری. گالیسکه چیبیه که، نهو نه فهره که ی له شه قامی قیبورگ داگرتووه.

له بهر مه یخانه که دا ده ویستی. له سهر کورسیبیه که ی هه لده کورمې و جول ه له خوی ده بری، جاریکی دی به رف خوی و نه سپه که ی داده پوښی. سه عاتان تیده په پرن، سه عاتی، دووان. سې کوری هه رزه کار، به لاره لارو له کاتیک دا دهنگی پیتلاوه قورسه کانیا، لهو شه وه دا دهنگ ده داته وه، لهو بهری شوسته که وه دین. دووانیان بالا به رزو باریکه له ن و سټیه میان کورته بالا یه کی قه مور ه.

قه مور ه که یان. به پچر پچری ده لټی: «گالیسکه چی، بمان به بو پردی پولیس. به هه رسیکمان دوو «گریشیک» ت ده ده نیڼی.»

نه یونا، هه وساره که ده گری و نچ نچیک له نه سپه که ی ده کات. دوو گریشیک که مه. به لام بو بابایه کی وه کو نهو یه ک روټل یان پینچ کوټیک، فهرق ناکا. مادامیکې نه م چه نه فهره ی چنگ که وتووه، ئیدی که می یان زوری پاره که گرینگ نییه. هه رزه کاره کان به دهم شه ره شان و جنیویاران ی یه کدییه وه له گالیسکه که نریک ده بنه وه و ده یانه وی هه رسیکیان له سهر کورسیبیه که دانیشن و کییان به پتوه بوهستی، لییان ده بی به قره قر. پاش هه راو هه ننگام و جنیوو قسه ی ناشیرین، لی ده برین که هاوری قه مور ه که یان له بهر نه وه ی بچو کتره، به پتوه بوهستی.

کابرای قه مور له پشت گالیسکه چیبیه که وه ده وهستی و هه موو هه ناسه گه رمه که ی به پشت مل و سه رگوټلاکی گالیسکه چیبیه که دا ده چپی. لی کدا لی کداش به ده نگیکی مینگن ده لټی: «خیراکه، په له که پیره میر، توخوا نه مه ش بوو به گالیسکه! پروا بکه له هه موو پتروز بورگ دا له مه فریشقه تر په یدا نابی...»

نه یونا، له بن لیوانه وه پتیده که نی: «ها. ها. ها. ها، ها، ها! دهورو زه مانه یه کی سه یره...»

«پروا بابه، زه مانه زه مان. له زټیکه. به ته مای بهم خاوه خاوه پروی؟.. وادیاره شه په لاغت ده وی؟»

یه کپیک له دوو هه رزه کاره که ی دی ده لټی: «سه رم دیشی. دوینی شه و من و فاسکا له دونکما سوټ، چوار قاپ کوټیا کمان خواره وه.»

هه رزه کاره که ی دی گوټی: «بریا ده مزانی بو درو ده که ی!» «خوا کوټیرم بکات نه گهر درو بکه م.»

«به لټی، پتوبست به سوټند ناکا، که ی شه مه له مانگ برا باوه ر ده که ین.»

نه یونا، له بن لیوانه وه پتیده که نی: «ها، ها. که کورگه لیکی به ده ماخ و به که یف و سوعبه تچین!»

قه مور ه که، به په سټیبیه وه ده لټی: «ریکه هایو.»

«تو ده ته وی بمانگه یه نی یان نا، پیره سه گ؟ توخوا نه مه ش بوو به گالیسکه پرانی؟ قه مچیبیه که ت توژی باده. توندتر، توندتر، پشتی ناگرده!»

نه یونا، له پشته وه هه ست به هه لچوون و له رزینی دهنگی کوره قه مور ه که ده کات. گوټی لهو جنیوه مزرانه ده بی که هه واله ی ده کرا. خه لکی ده بیڼی، به ره به ره ههستی ته نیاییه که ی لی ده ره ویته وه.

کوره قه مور ه که هیشتا هه ر جنیو ده دا. واز له گالیسکه چیبیه که دینی و به نوکته یه کی هاوریبیه کی هینده ده کوټی، ده کوټی، خه ریکه بخنکی. دوو هه رزه کاره که ی دی دینه سهر باسی ئافره تیک به نیوی نادیا پتروفنا. نه یونا، چند جاریک ئاوری پاشه وه ده داته وه و سه یریان ده کات: چاوه رپی که میک بیدهنگی ده کات، نه و جا دوباره ئاور ده داته وه و به ده نگیکی تکا ئامیزه وه ده لټی: «نه م هه فته یه کوره که ی من... نه م هه فته ی پیشووه مرد.»

قه مور، پاش چند کوټکه یه ک، دهم و لیوی پاک ده کاته وه، ئاهیک هه لده کیشی و ده لټی: «خیراکه هایو، مردن براگه وره یه، هه موومان هه ر ده مرین. کورینه به راستی تاقه تم چوو، نه مه نه بوو به گالیسکه رانی. نه م کابرایه که ی ده مانگه یه نی، خوا بیبانه وه؟»

«گهر دنی له بهر ده ستته، ماته لی چیت؟»

پیره سه گ، خو گوټ لییه چ ده لټی؟ چه ز ده که ی گهر دنت بشکینم! پیوا به پڼی پروا له م حاله چاکتره، گوټ لیتمه؟ هایو یادگار، خه ونوی یان بیدار؟ خو ناشیت له م گوټیه ته وه بیت و له وی دیبه وه پروات»

نه یونا، له بری نه وه ی بهو هه موو ته وس و تانه و ته شه ره یان دلگران بی، که گوټی له ده نگیان ده بی، به پیکه نیسه وه ده لټی: «ها، ها. که گه نجی قوشمه و سوعبه تچین، خوا له که موکوربتان بسوری!» یه کپیک

لههزره کاره کان دهرسیت! «گالیسکه چی توژنت هه به؟»
 «من؟ ها، ها، لاوانی بی خه! ژنی من ته نیا بستیک زهوی شیداره...
 هه دی دادو بیتداد... مه بهستم گۆره گۆر. کوره کهم قه زاو به لای ئیوهی برد،
 که چی من ماوم... سهیره، مهرگ به هه له له دهرگای داوه، له بری من
 بهریتته وه، کوره کهمی برده وه...»
 ئه یونا، روو وهرده گیتری تا سهر بردهی مهرگی کوره کهی بگیتریته وه، ریک
 له م کاته دا قه موره که هه ناسه یه ک هه لده کیشی و ده لئی: «سوپاس بو خوا،
 ئاخریه کهی گه یشتین».

ئه یونا، کریکه یان لی وهرده گری. تا له تارکییه که دا ون ده بن. ههر
 ته مه شایان ده کات... جاریکی دی ته نیایی و بیتدهنگی گه مارۆی ده دده نه وه.
 ئه و خه مه ی که بو ماوه یه کی کهم ره های کردبوو، بۆی ده گه ریتته وه و له جارن
 توندتر چنگ ده خاته دلی. به نیگای نیگه ران و له زه وه، چاو به نیو ئاپورای
 خه لکه کهی هه ردوو به ری شه قامه که دا ده گیتری، تا که سیک په یدا بکات که
 گوپی لی بگری. خه لکی بی گویدان به وو به نیگه رانی ئه و به په له
 تیده په رن. خه می ئه و، باریکی له راده به دهر گرانه، له وه یه ئه گه ر دلی
 شه قبه ری و خه مه کهی هه لبریتی، هه موو دنیا غه رق بکات. که چی ئه و
 خه لکه تیده په رن و هه ست به کلۆلی ئه و ناکه ن. خه م له جیه کی وه هادا
 خۆی قایم کردوو که هیچ که سیک، ته نانه ت بهرۆژی روناکیش، نه توانی
 بیدینی.

ئه یونا، کۆلبه ریک له په نای چهنه گۆنییه کدا ده بیینی و لی ده بری، قسه ی
 له گه لدا بکات. دهرگاوانیک ده بیینی...

– هاوړی سه عاتمان کردوو به چه ند؟
 – له نۆره ت بووه. ئه وه بۆ لیتره وه ستاوی. بچۆ ئه ولاتر.

ئه یونا، توژی دور ده که ویتته وه. دوولۆ ده بیتته وه و ته سلیمی خه م ده بی.
 هه ست ده کات، روو کردنه بنیاده مان و چاو پروانی کۆمه ک له وان بیته دیه.
 دوای پینج ده قیه، قیت داده نیشیت، وه کو یه کیک نازار که وتبیتته گیانی،
 سه ره لده بری و ته کانیک به هه وساره که ددها. ئیدی سه بری له بهر ده بری.
 ته ویله ی بیر ده که ویتته وه. ئه سپه چکۆله که شی وه کو ئه وه ی له مه به ست و
 نیازی حالی بووی، به چوار ناله ده که ویتته ری.

ئه یونا، پاش سه عات و نیویک، له بهر سوپایه کی گه وره ی پیس دا
 روّده نیشی. خه لکی به چوار ده وری سوپاکه و له سهر ته خته کان دا له پرخه ی

خه ودان. هالاوی گه رمی سوپاکه، پیاو ته نگه نه فهس ده کا.
 ئه یونا، نیگایه کی خه لکه نوستوه که ده کات، به دهم خۆ خوراندن و
 هه لکراندنه وه، په ژبیوان ده بی له وه ی که وازوو هاتوو. له دلی خۆیدا
 ده لئی: «ته نانه ت پاره ی ئالیکه که شم په یدا نه کرد. ئه مه یه خه می گه وره، که
 پیاو ئه رکی خۆی جی به جی بکا هه م خۆی تیر ده خواو هه م ئه سپه که ی
 هه ست به ئاسوده یی ده کات. خه لکی که تیر به سکی خۆیان خواردی و
 ئه سپه کانیا تیری، باشیش ده خه ون.»

گالیسکه چیه کی گه نج، له خه و راده بی و بو شوینی ئاوی خوارده وه
 ده چی.

ئه یونا، دهرسیت: «تینوته؟»
 – به لئی، ده مه وی ئا و بخۆمه وه.

– نۆشی گیانت بی... ده زانی هاوړی، کوره کهم مرد... گویت لیم بوو؟
 ئه م هه فته یه له نه خۆشخانه... به سهر هاته که ی دورو دریتته.»

ئه یونا، تاویک سه بر ده کات، تا کاریگه ری قسه کانی خۆی به دی بکات.
 به لام چ شتیک له گۆری نییه، کوره گه نج که سه ری خۆی داپۆشیوه و
 خه وتوته وه. پیره میتره که ئه هیک هه لده کیشی و سه ری ده خورینی. چه ند
 کوره گه نج که تینوی ئا و بو، ئه مییش ئه وه نده تینوی قسه کردنه. چی وای
 بو هه فتانه ی مهرگی کوره که ی نه ماوه. که چی تانه و نه یه توانیوه باسی
 مردنه که ی بو چ که سیک بکات. مرۆف ده بی به هیواشی و به وردی باسی
 بکات و بیگیتته وه: چۆن له پر که وت و ئیدی راست نه بووه؟

چ دهردو نازاریکی به سوپی چه شت؟ بهر له مردن چ قسه گه لیک کی کردو
 چۆن مرد؟ پیاو، ده بی به وردی باسی کفن و دفنه که ی بکات، هه روه ها
 باسی چونی خۆی بو خه سته خانه تا جل و بهرگی کوره که ی وهر بگیتته وه.
 ئانیسیای کیژی له گوند ماوه ته وه، ده بی باسی ئه و بیبش بکات. ئایا ئه م
 شتانه شایانی باس کردن نین؟! بیگومان گویدیر ناره حه ت ده بی، ئه
 هه لده کیشی، هاوخه می له گه ل ئه ودا ده کات. واچاکه دهردی دلی خۆی بو
 ژنانیش هه لبریتی؛ چونکه ئه وان ئه قلیان خه فیفه و به دوو که لیمه قسه
 ده که ونه گریان و لوشک و هور.

ئه یونا، له فکران را ده چی: «بابچم به لای ئه سپه که مه وه، وهخت زۆره بو
 نوستن.

پالتۆکه ی له بهر ده کات و رووه ته ویله کان بۆ لای ئه سپه که ی وه ری

دهكهوئ؛ بېر له زورات، له كاو له ههوا دهكاتوه. له تهنيايي دا، ناوړي بېر له كورپه كهي بكاتوه. هر كه سيكي له گهل دا بي، ده تواني باسي كورپه كهي خوئ بو بكات. به لام له تهنيايي دا و بېر كړنه وه له وو بهرجهسته كړدني نه و له بهرچاوي خوئ، زور له بهري گران و به سوټيه.

نه يونا، سه يريكي چاوه گهش و درشته كاني نه سپه كهي دهكات و ده پرسيت: «چ ده كهي؟ خهريكه تيري، ده بخو ده. كه پاره ي زورات پي په پيدا نه كړي، ده بي به گيا قاييل بي. به لي من زور پيرو كه نه فت بووم، گاليسكه راني له من نايهت، له كورپه كه م ده هات... بر يا ده ما!»

نه يونا، تاوي بيدهنگ ده بي، نه و جا له سهري ده پوات: «نه مه يه ده ردي من نه سپه پيره كه م. ئيدي كوزما ئايونيچ نه ما. به جبي هيتشتين، روئي. جاتو وهره بهينه بهرچاوي خوئ كه جوانوبه كت هه يه، باوكي بووي.. له پر جوانوه كت وه غر بكاو به جيت بيل، خه فته تي بو ناخوي؟!»

نه سپه چكوله كه، سه رقالي جوينه، گوئ ده گري. هه ناسه كهي به ردهستي خاوه نه كهي ده كه وئ.

نه يونا، بهرگه ي بېرو خه مه كهي خوئ ناگري، شاني لي قايم ده كاو له نوكه وه تاكو تايي. سه ربرده ي كورپه كهي خوئ بو نه سپه چكوله كه ده گيرپته وه.

هه نسه نگاندي چيروكي «تازيه باري»

نوسيني / كلينت بروكس / رابرت پن وارن

چيروكي «تازيه باري» وينه ي روداويكي سووز بزوين ده گري. گاليسكه چيه كي پيري كور مردوو له م جيهانه بهرينه دا كه سيكي ده ست ناكه وئ تا خه مي دلي خوئ بو هه لريئي؛ سه ره نجام روو ده كاته ته ويله ي شويني ئيسراحتي ولاغان و سه ربرده كه بو نه سپه كهي خوئ ده گيرپته وه. هر نو سه ريكي خوئ له قه ره ي نوسيني چيروكي و هها بدا، زور له گوينه بهر هه ميكي عاتيفي به دهسته وه بدات. جا له گهل نه مه شدا ده بي سه رنجي نه و خاله بدري كه چيخوف بو خو دور خسته وه له عاتيفي بووني كه رهسته ي كاره كهي چ ته كنيكيكي به كار هيناوه.

يه كيك له و خاله گه شانه ي كه خوټنه ر له چيروكي «تازيه باري» دا به دي دهكات، نيشانداني بابه تيانه و بي لايه نانه ي روداوه كه يه. نو سه ر كومه ليك ديمه ن و روداو ديني بي نه وه ي بو مه بهستي تايبه تي، بايه خي پتر به هيچ يه كيكيان بدات.

له پهره گرافي يه كه مدا، بروانه وينه ي تهنيايي كابرا كه چون له و سه ر شه قامه و به و درهنگه شه وه، به فر به سه ر خوئ و نه سپه كه پيدا ده باري. نه م ديمه نه هه رچه نده تهنيايي بهرجهسته دهكات، به لام نه و شه رحه ي كه له وه سف كړدني چيروكه كه دا دي، هاو خه مي ئيمه نابزويني. له حه قيقه تدا كاتي كه چيخوف وه سف كړدني راسته وخو و بي لايه نانه و بابه تيانه وه لاده ني، بو نه وه به كه راده ي هاو ده ردي ئيمه كه م ببسته وه نه ك زور بي. چونكه ديمه نه كه كه متر حه قيقه ديته بهرچاو: «گاليسكه چيه كه له به فرا سپي ده چپته وه و له تو وايه تا پويه.» و «نه سپه چكوله كهش سه راپا سپيه، بي جول له جبي خوئ وه ستاوه؛ و به و حاله شه پرتوه وه و به لاقه ته خته ئاسا كاني يه وه، ته نانه ت له نزيكيشه وه، له و نه سپه دارينانه ده چي كه هه ريه كي به يه ك كويكه.» به راورد ي پياو نه سپه كه له گهل تا پوو نه سپه دارينه دا، پتر به و مه بهسته يه تا ديمه نه كه به شيوه يه كي زيندو و رد نيشان بدري. به لام تا پوو نه سپه دارينه شتي خه يالين، نه هه ستيان هه يه و نه ده رهنجين، بو به ناتوانن هاو سووزي چ كه سيك بوور و ژين. به گوته يه كي دي هه رچه نده ديمه نه كه تهنيايي ده رده بري، كه نه مه خوئ له خويدا بايه خي زوري

لهسه بردهی کابرای گالیسکه چی دا هه به، به لّام به شیبویه ک ریکخراوه که به ئاراسته یه کی پیچه وانه ی بزواندنی هاسۆزی هاوخه می پروات، نهک به ره و جوشدانی هاوخه می پروات. له تو وایه چیخۆف ده یه وئ بلنی دیمه نی چیرۆک ده بی ته نیا به یارمه تی بایه خ و به هاکانی خۆی، خۆی نیشان بدات. ئەو پیشاندانه بابه تی و بی لایه نانه یه ی که سه باره ت به په ره گرافی یه که می چیرۆکه که باسما ن کرد، له نیو هه موو ئەو رووداوه جوړاو جوړانه دا که کاری چیرۆکه که ده سازین، به دی ده کری.

کابرای گالیسکه چی، نه فه ریک سوار ده کا، پی ده چی مرۆقیکی ریک و پیک و هیدی و هیمن بی. رواله تی نه فسه ره که، کابرای گالیسکه چی هانده دا تا گرتی دلّی خۆی بو بکاته وهه باسی مردنی کوره که ی خۆی بکات؛ به لّام چیخۆف لیته دا، له روانگه ی گالیسکه چییه که وه چ شتیک له مه ر چه مکی واقیعی مردنی کوره که نالی و ته نیا ئەوه بو ئیمه ده ره بری که گالیسکه چییه که: «به ناچاری بزه یه ک ده کاو به ده نگیک گیاره وهه به زه حمه ت ده لی» که کوره که ی مردوه، وه سفی چۆنیستی قسه کردنی گالیسکه چییه که، بو یه که مجار ههسته کانی کابرای پیره میترد بو ئیمه که شف ده کا؛ له گه ل هه موو ئەمه شدا، ده بینین که وه سفی نیوبراو، وه سفیک بابه تی و له راستیدا تا راده یه ک ته م و مژاوییه. ئەم بزه یه چ مه عنایه کی هیه؟ ده توانین بلین که له روویه که وه، وه لامیک هه قناسانه یه ده ره هه ق به راستگویی نه فسه ره که، که خۆی له خویدا هاوتای هه موو ته نیایی دیمه نه که یه. به لّام ئەم بزه یه، وه کو تا پۆکه وه سپه دارینه که ی دیمه نی یه که م، بو یه قوت کراوه ته وه تاراده ی هه ر جوړه هاوخه مییه کی ئیمه له گه ل کابرای گالیسکه چی خه مباردا که م بکاته وه، نهک زیاد ی بکات.

به هه رحال، کاتێ که گالیسکه چییه که، هه ست به سه رسامی نه فسه ره که ده کات، گالیسکه رانی فه رامۆش ده کات، تا به وردی باسی مردنی کوره که ی بگیتیه وه. توره بوونی که سیک له نیو تاریکیییه که وه قسه که ی پی ده بری و ئەو جا نه فسه ره که پیتی ده لی په له بکات و بو ئەوه ی بواری قسه کردنی زیاتری نه داتبو پشت ده داته وهه چاوه کانی ده نو قین.

چونکه ئاگاداری ئیمه له مه ر ههسته کانی گالیسکه چییه که له ریکه ی گفتوگۆکانی ئەوه وه یه نهک له ریکه ی شیکردنه وه وه، بو یه که م بایه خه. هه ر له بهر ئەمه شه که ئەم ئاگادارییه ش ته واو نییه؛ و به ته واوته ی په رده ی له سه ر لانه براوه. به م جوړه، لیته دا، نیشاندانی مه یله و شانۆیی و په ره پیدانی

چاوه روانی خوینهر، هاوشانی یه کتر ده چنه پیشی.

هانده ری نیو براو له دیمه نی دوایی دا، گاخی که گالیسکه چییه که هه ولده دا سه ری قسا ن له گه ل نه فه ره لاسارو نامیهره بانه کاندای بکاته وه، په ره سه نندیکی پتر به خووه ده بین. دیدی ئەوان سه باره ت به ئەو، دیسا ن تاکیده له سه ر ته نیایی ئەو. هه ول ده دا سو د له هه سته ی وان وه ریکری و دلّیان نه رم بکات. بیکگومان ئەم ره فتاره ی ئەو له روویه که وه، له وه یه له بهر ئەمه بی که بیه وئ میانه یه کی باشی له گه ل نه فه ره کانی هه بی و هه ره ها نیشانه ی پایه ی نرمی ئەوه له نیو کۆمه لدا. به لّام له روویه کی تره وه، له وه یه نیشانه ی ئەوه بی که کابرای پیره میترد بو یه هه موو لاری و خوارییه ک ده کیشی تا بتوانی سه ر به ورده که ی خۆی بگیتیه وه. به مجۆره، ره فتاری ئەو به شیبویه کی نمایشی ئاماره یه که بو ئەم زه ورده ته بی چهن دو چونه ی که ئەو ناچاره به سه رهاته که ی بگیتیه وه. «پیبوسته سه رنجی ئەوه بدری که چیخۆف ته نانه ت لیته شدا کاریک ده کات که له تین و تاوی دلّسۆزیمان سه باره ت به ئەیونا که م بیته وه؛ ده کری بگوتری که ئەم سی هه رزه کاره به ئیلزام دلّ رهق نین، به لکو له وه یه ته نیا مه ست و خه یال بن.» پاش ئەوه ی که هه رزه کاره کان داده بزن و کابرای گالیسکه چی هه مدیس به ته نیا ده میتیه وه؛ چیخۆف یه که مین بو چونی خۆی سه باره ت به شوینی دیمه نه که به راشکاوی ده ره بری: «خه مه که ی، که بو ماویه کی کورت ره های کرد، بو ی ده گه رپته وهه به هیتتر له جارن چنگ ده خاته دلّی. به نیگای نیگه ران و له ز چاو به نیو ئاپۆرای خه لکی هه ردوو به ری شه قامه که دا ده گیتری تا به لکو تاقه که سیک ده ست بکه وئ و ده ردی دلّی خۆی بو هه لپیتری.» به گوته یه کی دی، چیخۆف هیتده زیره که، که بهر له وه ی مه سئولیه تی ده برینی بو چونه راشکاوه که ی خۆی وه نه ستو بگری، مه وقیعه تی دیمه نه که به شیبویه کی نمایشی مه حکه م بکات. به پیچه وانه ی ده برینی بو چونی چون یه ک، که هاوخه می خوینهر ده بزوتنی، ئەم ده برینی بو چونه، ئەوه ی که خوینهری وردبین و زیره ک له پیتشدا بو ی چوو وه هه لی هیناوه، ئەم خولاسه ی کردۆته وه؛ خولاسه یه ک که ته حلیلی زه بین و هزی گالیسکه چییه که شی گرتۆته خو. گالیسکه چییه که، له و ماویه دا که فشه پیتوه ندی له گه ل خه لکی دا هه بووه، ئەگه ر پیتوه ندیییه کی ناخۆشی وه کو ئەوه ی هه رزه کاره مه سته کانی بوبی. خه مه که ی نیشته وه ته وه؛ به لّام هه نوکه که به ته واوته ی ته نیایه، خه مه که ی زیاتر بووه؛ به راده یه ک ناچار بووه له گالیسکه که ی

دابه زئی و به دواى هاو ده مېک دا بگه ری. به لآم هه ولى ئم، بو کور دنه وهى سه رى قسه له گهل کابراى کولبه ردا بى ئاکام ده بى و له دوا ئه نجامدا به ره و ته و یله کان ده گه رېته وه. له ویدا مرؤف چاوه رېتى ئه وه ده کات که کابراى گالیسکه چى به لای که مه وه له نیو هاو چینه کانی خویدا هاو خه مېک بدوزیتته وه. به لآم له وینده ریش ناچار ده بى په نا بو خوى به ری. ئم خاله، زه مینه بو نمایشى دووه مى ته حلیلی حاله تی زهنی گالیسکه چیه که خوش ده کات. چیخوف، ئیستا بو یه که مجار هه ندی ورده شت له مه ر مردنی کوره که بو ئیمه ده گېرېته وه. به لآم ئم ورده شتانه راپورتکارانه نییه؛ به لکو سه رته تان بو پرسىاریک که دواى ئه وهى بوى ورده که وى که س گوئی لی ناگرى، له قولایى دلپیه وه هه لده قولت: «ئایا ئه مانه بایه خى گوتنیا ن نییه؟ ئایا ئه مانه شایانى گوتن نین؟»

ده لپى هه سته کانی پیره مېرد - تینه گه یشتنی ئه و له جیهان و ته نیایی ئه و له جیهاندا - له م رسته یه دا خه ست ده بېته وه؛ له گهل ئه مه شدا، ئه گه ر مه سه له که هه ر ئه مه نده بوایه و به من، چیرۆکه که پاش نه قل کردنی بیره که ی تری پیره مېرد: «با پرؤم فریای ئه سپه که م بکه وم، کات بو نوستن زوره...» له وانه بوو به کوتایى گونجاوى خوى گه یشتبا. به لآم مه و قیعیته ئالوتره، له بهر ئه مه دوا شیکردنه وه ده که وېته ئختباری ئیمه وه. شیکردنه وه یه که به راستى چاوه پروانى ده که ی ن. ئه یونا، هه ولى ده دا بېر له زورات، کاو هه وا بکاته وه. پى ده چى بیه وى خزمه تی ئه سپه که ی خوى بکات، به لآم بؤمان به دیار ده که وى که له حقیقه ت دا له م رووه بېر له م شتانه ده کات ته وه و به ره و ئه سپه که ی خوى ده چى چونکه توانای ئه وهى نییه بېر له ده ست چونى کوره که ی بکاته وه. هوى چوونى بو ته و یله که و هه لپشتنى خه مه کانی بو ئه سپه که ی، له بریاریکی شعوریه وه هه لنه قولاه، به لکو ئه مه وه لامدانه وهى پېداوېستیه کی لا شعوریه. هه رچه ند ئم پېداوېستیه لا شعوریه ته واوه پېداوېستیه لا شعوریه سه ره تاي گفتوگوئى نیوان پیره مېره که و ئه سپه که به چ ئاوو تاوئ ده ست پېده کات: «خه ریکه تیر بى؟ خه ریکه سکت له تازیه بارى ده ریکه ی؟» له تۆوايه پیره مېرده که له گهل مندالیکى خویدا یه نه ک له گهل ئه سپ. به لآم پېداوېستیه لا شعوریه که هینده به رفرو زاله که پیتش ئه وهى پتر له یه که - دوو رسته بدرکیتنى به سه ره تاي کوره که ی خوى دینیتته پیتش. کاتى که سه رى قسان له گهل ئه سپه که دا داده مزرتینى، شتیک شرؤفه ده کات که نه یوانیه وه له گهل چ

که سېک دا باسى بکات. لیره دا خالى شایانى سه رنج ئه وه یه که نه ک ته نیا ئه وهى پیره مېره که ده لپى، به لکو شپوهى ده رپېنه که ش گرېنگه: به ده نگیکی هینده نه رم و پر حنن ده دوئ له تۆوايه باوکیک له گهل منداله ساواکه یدا قسان ده کا: «باوا بلتین، وای دابنى تۆ جوانویه کت هه بووه، بابى جوانویه ک بووى...»

هه موو ئم روداوه لاوه کی یه. هه رچه نده روداوه کانی پیتشینی چیرۆکه که و هه روه ها ته حلیلی ده رونی پیتشه کییه ک بوون بو ئه و ئاوتنه ی ته نزیکی سه یرو غافلگیرانه یه؛ روداوه که غافلگیرانه و کوت و پره، چونکه لېبرانى گالیسکه چیه که بو رویشتن بو ته و یله که، به لای که مه وه له رووی رواله ته وه، وه کو هه رکاریکی ئاسایی دیکه پیتشان ده درى؛ کابراى گالیسکه چى ده روات تا فریای ئه سپه که ی بکه وى. روداوه که ته نزا مېزه چونکه ته فسیرو شرؤفه یه ک ده رباره ی جیهانیک به ده سته وه ده دا که له و جیهاندا، مرؤقیک ته نیا ده توانى ده ردی دلى خوئ بو حه یوانیک هه لپرتى. له مه ش بترازى، ئم ته نزه کوت و پره، چونکه چیخوف دنیای چیرۆکه که ی به شپوهیه ک پیتشان داوه که ئه وه نده پر که رب و کین و زالمانه نایه ته به رچاو: هه ندی له خه لکه که بویه گوئ به پیره مېرده که ناده ن، چونکه سه رقالى کارى خوئانن، یافریای کارى خوئیشیان ناکه ون. له گهل ئه مه شدا ئم دنیا به رواله ت ئاساییه، ده بى به جیهانیک که مرؤقیک له نیو تیره ی هاوره گه زانى خویدا که سیکى ده ست ناکه وى ورده دلى بو بکات و ناچار په نا وه بهر حه یوانیکى نیو ته ویلان ده بات و ئم خاله ش ناوه روئى چیرۆکه که پیک دینى.

همه کهریم عارف

- * کهرکوکیه و له سالی ۱۹۵۱ دا له دایک بووه.
- * له سالی ۱۹۷۵ دا کولیتی نهدیاتی بهغداي ته‌واو کردوه.
- * له سالی ۱۹۷۷ وه به برده‌وامی نووسین و بهره‌می نهدی بلاوده‌کاته‌وه.
- * نو سالی هه‌رتی لاری، بئ وابه سته‌گی حیزی، له پیشمه‌رگایه‌تیدا به‌سه‌ر بردوه‌وه، وه‌کو به‌شداریه‌کی مه‌یدانی و، ویردانی له خه‌باتی ره‌واي نه‌توه‌ی کورد دا، شانازی پیوه ده‌کات و منه‌ت به‌سه‌ر که‌سدا ناکات، چونکه باوه‌ری وابه که رۆلی مه‌لله‌تی مه‌زلوم مه‌حکومه به پیشمه‌رگایه‌تی.
- * جگه له ناوی خو‌ی، به تاییه‌تی له گۆفاری گزنگی نووسه‌رانی که‌رکوک، نووسه‌ری کوردستان، که‌لتور، رۆژنامه‌ی ئالای نازادی تا ژماره ۲۲۲ به ناوی؛ گۆفه‌ند، زنا، سیپان، پاکزاد، محمادی حاجی، سیروان عه‌لی، دیدار همه‌وه‌ندی، هیتا، ح.ع بهره‌می بلاو کردۆته‌وه.
- * له هه‌شتاکانه‌وه تا ئیستا راسته‌وخۆ سه‌ره‌رشتی و سه‌رۆکایه‌تی لقی که‌رکوک یه‌کی‌تی نووسه‌رانی کوردی کردوه.
- * زۆر بهره‌م و کتیبی چاپ و بلاو کردۆته‌وه، لی زۆریه‌ی هه‌ره زۆریان به نوسه‌می هیتنه‌ که‌م بلاویونه‌ته‌وه، له نرخی نه‌بوودان..
- ته‌نیا نه‌وه‌نده‌یه له فه‌وتان رزگاربوون و هیچی دی، هه‌ندیک له وانه:
- ۱- تیروۆ، کۆ چیرۆک.
- ۲- کۆچی سوور، چیرۆک.
- ۳- به‌یداخ، چیرۆک.
- ۴- داوه‌تی کۆچه‌ریان، کۆ چیرۆک.
- ۵- له‌خۆ بێگانه‌ بوون، کۆ چیرۆک.
- ۶- کوچ سخ، کۆ چیرۆک به فارسی.
- وه‌رگێتان:
- ۷- نینا، رۆمانی سابت ره‌حمان.
- ۸- نامۆ، رۆمانی نه‌لبیر کامۆ.
- ۹- رتیه‌ر، رۆمانی مه‌هدی حسین.
- ۱۰- شکست، رۆمانی نه‌لکسانده‌ر فه‌یداخ.
- ۱۱- هاوماله‌کان، رۆمانی نه‌حمه‌د مه‌حمودی «به‌رگی ۱».
- ۱۲- بێناسنامه‌کان، رۆمانی عه‌زیز نه‌سین.
- ۱۳- قوریانی، رۆمانی هتیرب میدو.
- ۱۴- دووره وولات، رۆمانی ع. قاسمۆف.
- ۱۵- نازادی یا مه‌رگ، رۆمانی کازانتراکیس.
- ۱۶- هاوماله‌کان، نه‌حمه‌د مه‌حمود «به‌رگی ۲».
- ۱۷- چیرۆکه‌کانی سه‌مه‌دی بیه‌ره‌نگی.
- ۱۸- تامانجی نه‌ده‌بیات، م. گۆرکی.
- ۱۹- دلیری خۆ راگرتن، یاداشتنامه‌ی نه‌شرفی ده‌هقانی.
- ۲۰- مه‌سه‌له‌ی کورد له عیتراقدا، عه‌زیز شه‌ریف.
- ۲۱- میژوی ره‌گ و په‌چه‌له‌کی کورد، ئیحسان نوری پاشا.
- ۲۲- خه‌باتی چه‌کداری هه‌م تاکتیکه‌ هه‌م ستراتیژ، مه‌سه‌ود نه‌حمه‌د زاده.
- ۲۳- کورد، گه‌لی له‌خسته‌ براری غه‌در لی کراو، د. گوینته‌ر دیشنه‌ر.
- ۲۴- له‌مه‌ها‌بادی خویناویه‌وه بۆ که‌نارین ئاراس. نه‌جه‌ف قولی پسپان.

- ۲۵- گوزارشتی موسیقا، د. فواد زه‌که‌ریا.
- ۲۶- ده‌ریاری شیعرو شاعیر، ره‌زا به‌راهه‌نی.
- ۲۷- ئنست فان گوگ، شانۆنامه، باول نایزله‌ر.
- ۲۸- به‌دوعا شاعیره‌کان، شانۆنامه، جه‌لیل نه‌لقه‌یسی.
- ۲۹- جوله‌که‌که‌دی مالته، شانۆنامه، مالرو.
- ۳۰- داد په‌روه‌ران، شانۆنامه، نه‌لبیر کامۆ.
- ۳۱- به‌د حالی بوون، شانۆنامه. نه‌لبیر کامۆ.
- ۳۲- چاو به‌چاو، شانۆنامه، گه‌وه‌هر موواد «غولام حوسین ساعدی».
- ۳۳- ریچاردی ستیهم، شانۆنامه. شکسپتر.
- ۳۴- گه‌مه‌ی پاشا و وه‌زیر، شانۆنامه، عبده‌للا نه‌لبوصیری «له‌هه‌شتاکانه‌وه لای کاک مه‌حمود زامه‌داره».
- ۳۵- کورد له‌نه‌نسکلۆپیدیای ئیسلام دا.
- ۳۶- هونه‌ر و ژیا‌نی کۆمه‌لاه‌یه‌تی. پلێخانۆف.
- ۳۷- پتیکه‌اته‌ی به‌ده‌نی و چاره‌نووسی نافرته‌ت. ئیفلین ریید.
- ۳۸- لیکدانه‌وه‌یه‌ک له‌مه‌ر نامۆی نه‌لبیر کامۆ.
- ۳۹- منداله‌ دارینه، چیرۆکی درێژه‌ بۆ مندالان.
- ۴۰- فاشیزم چی یه، کۆ چیرۆک بۆ مندالان، یه‌لماز گونه‌ی.
- ۴۱- شوانه‌ به‌جکۆله‌که، چیرۆکی درێژی چینی یه‌ بومندالان.
- ۴۲- زنده‌خه‌ون، کۆ چیرۆکی چیخۆف.
- ۴۳- نه‌فسانه‌تین گریکی و رۆمانی.
- ۴۴- هه‌لبژاره‌ی چیرۆکی فارسی (۱) کۆ چیرۆک: (جئ پئ).
- ۴۵- چیرۆکستان.
- ۴۶- چۆنیه‌تی فیربوونی زمانی فارسی، همه‌که‌ریم عارف.
- ۴۷- گۆفه‌ند و زنا- فه‌ره‌نگی فارسی کوردی، همه‌که‌ریم عارف.
- ۴۸- په‌لکه‌ ره‌نگینه، همه‌که‌ریم عارف.
- ۴۹- چه‌ندین چیرۆکی بێگانه.
- ۵۰- چرنیشسکی، فه‌یله‌سوف و زانای گه‌وره‌ی مه‌لله‌تی روس.
- ۵۱- چاپکوفسکی، ژیا‌ن و بهره‌می.
- ۵۲- صادقی هیدایه‌ت، ژیا‌ن و بهره‌می.
- ۵۳- خافروغ له‌ شیعرو ده‌دوئ، ژیا‌ن و بهره‌می.
- ۵۴- رتیبازه‌ هونه‌ریه‌کانی جیهان.
- ۵۵- نه‌دگارنالن پۆ، ژیا‌ن و بهره‌می.
- ۵۶- یه‌لماز گونه‌ی هونه‌رمه‌ندی شو‌رشگێر، ژیا‌ن و بهره‌می.
- ۵۷- نه‌ه‌لی دۆزه‌خ، جاک له‌نده‌ن، ژیا‌نی بهره‌می.
- ۵۸- ریالیزم و دژه‌ ریالیزم له‌ نه‌ده‌بیاتدا.
- ۵۹- کۆمه‌لیک نه‌فسانه‌ی جیهانی.
- ۶۰- له‌ گه‌نجینه‌ی حیکایه‌تی تورکمانیه‌وه.
- * له‌راپه‌رینه‌وه تا نه‌هو چالا‌کانه‌ به‌شداري بزاقی نه‌ده‌یی و رۆشنییری کوردی ده‌کات و بهره‌می هه‌مه‌ جۆری نووسراو و وه‌رگێردراو بلاوده‌کاته‌وه، به‌تاییه‌تی له‌ رۆژنامه‌و گۆفاری: برابه‌تی، خه‌بات ، رتیکای کوردستان، په‌یمان، ده‌نگی مه‌لله‌ت، پامان، گولان، کاروان، مه‌تین، گازی، په‌یف، سه‌نته‌ری برابه‌تی، رۆژنامه‌ی یه‌که‌بوون.
- * نه‌و بهره‌مه‌سانه و زۆری دیکه‌ی ناماده‌ن بۆ چاپ و هه‌رکه‌س و گروپ و لایه‌نیک ته‌ما‌حی بلاوکردنه‌وه‌ی هه‌بن، ناماده‌یه‌ به‌خۆزایی پتیکه‌شیان بکات...